

ΠΕΡ Γ'
ωι σε εδου

ΗΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘ. ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΟΔ. ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 18-ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1904 - ΟΙΚ. ΔΙΕΥΘ. ΚΩΝ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

«Εἰ ἀναγκαῖ-
ον εἶη ἀδι-
κεῖν ἢ ἀδι-
κεῖσθαι, ἐ-
λοίμην ἀν ἀ-
δικεῖσθαι».

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΙ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ.—Ο Βωμός τῆς Ὀλυμπίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλήφθη ἡ Ἱερὰ φλόξ καὶ μετεφέρθη εἰς Βερολίνον.

A XI OLYMPIADE IN BERLIN.—Der Altar in Olympia von welchem die olympische Flamme genommen und nach Berlin gebracht wurde.

LA XI OLYMPIADE DE BERLIN.—L'ancien autel d'Olympie où brûle la flamme sacrée.

THE XI OLYMPIC GAMES OF BERLIN.—The ancient altar with the sacred flame.

ΠΩΣ ΣΥΓΧΡΟΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

1833. Λάβετε μιὰ εἰκόνα τοῦ «Πόρτο Δράκου» - ἔτσι ἔλεγαν τὸν Πειραιᾶ - κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἀμμουδιά ὀλόγυρα. Οὔτε κρηπίδαμα, οὔτε τίποτα. Δόφοι καὶ βουναλάκια γύρω-γύρω, σπανά. Στὸ βάθος τοῦ λιμένος, ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα τὸ Δημαρχεῖο μὲ τὸ ρολοῖ, μιὰ δ' Ἐλβετίς περιηγήτρια νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ ποδαράκια της: «Ὁ ἔστι Τελωνεῖο. Οὔτε μισὸ σπύτι. Τὸ μόνο κτίσμα ἦτον τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, ἐκεῖ ποὺ σήμερα θρῦνεται ἡ ὠραία ὁμώνυμος ἐκκλησία.

Καὶ ρηχά... Τόσο ρηχά, ποὺ ὅταν τὴν 1 Δεκεμβρίου 1834 ἦλθε ὁ Ὄθων ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως στὴ νῆα πρωτεύουσα, ἡ βάρκα του ἐκάθισε στὴν ἄμμο καὶ τοῦ ἔβαλαν σανίδες γιὰ νὰ βγῇ στὴ στερεὰ. Καὶ ὅταν πάλι τὴν 2 Φεβρουαρίου 1837 ἔφερε ὁ Ὄθων τὴν Ἀμαλία, μὲ τὴν Ἀγγλικὴ φρεγάτα «Πότλαντ», Ἑγγλέζοι ναῦτες τὴν πῆραν στὰ χεῖρα τῆ Βασίλισσα καὶ τὴν ἀπεβίβασαν στὴν ξηρά.

Τότε βρῆκε ὁ Ἀλέξανδρος Ρ. Ραγκαβῆς τὴν εὐκαιρία νὰ θυμηθῇ τὴν Ἀναδομμένην Ἀφροδίτην, μιὰ δ' Ἐλβετίς περιηγήτρια νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ ποδαράκια της: «Ὁ Φύσις τῆς ἐχάρσε πόδα τέλειον ἐντὸς ὑποδημάτων ἐξ ὀλοσθηρικοῦ μαύρου, μικροῦ παιδός».

Αὐτὰ τὰ χάλια, παρουσιάσε πρὸ ἑκατὸ περίπου ἐτῶν ὁ πρῶτος λιμὴν τοῦ Κράτους. Μόλις ὅμως μετεφέρθη στὴν Ἀθῆνα ἡ πρωτεύουσα, ἄρχισε νὰ πέρνῃ ζωὴ, πρῶτα ὡς ἔμπορικὴ οὐκᾶλα, ἐξελίχθη ἔπειτα εἰς βιομηχανικὴ πόλι καὶ τώρα... διαβάστε παρακάτω:

ΣΙΤΑΠΟΘΗΚΑΙ-ΣΙΛΟ

Ἐνα τεράστιον τεχνικὸν ἔργον, πράγματι μνημειώδες, ποὺ προσήλθε νὰ ἐξεπληρηθῇ πολλαπλὰ συμφέροντα καὶ νὰ φέρῃ τὸν Πειραιᾶ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν μεγάλων λιμένων τοῦ ἐξωτερικοῦ, τέλειωσε καὶ παραδίδεται εἰς δημοσίαν χροῖαν.

Ὅταν ἔγιναν ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι τοῦ 1931 τὰ λιμενικὰ ἔργα τῆς βροχείου πλευρᾶς τοῦ προλιμένος Πειραιῶς, ἀμέσως ὠθηθῆναι πρὸ τῶν ἠρμοδίων τὸ ζήτημα τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἶδεν ὅλην τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀνεργήτου καταστάσεως.

Μέχρις ἐσχάτου ἀκόμη τὸ θέαμα τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἶδεν ὅλην τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀνεργήτου καταστάσεως.

Τὰ σιτοφόρα οὐκᾶν ἐπιβύρσαν εἰς τὴν δικτὴν πλευρᾶν τοῦ λιμένος τῶν Ἀλῶν, εἰς τὸ μυρταίτερον βάθος του, εἰς χῶρον προσημομένον διὰ πλοῖα γενικοῦ φορτίου. Ἐκεῖ ἀδειάζαν τὸ φορτίον τους μὲ τὴν σινηθιμῆν μῆσα, γερανούς ἢ βίτσια, οὐ δοχεῖα οἰδηρᾶ ἢ οὐ λούδια προσωμομένα στὰ πλευρὰ τους. Καμιά φορὰ ἐξέγγιναν τὸ στάρι μῆσα σὲ μαδνε, σινηθῆστερα ὅμως τὸ ἀδειάζαν στὸ κρηπίδαμα τῆς προκυμαίας.

Βονὰ ὀλόκληρα ἔβλεπε κανεὶς τὸ στάρι. Ἀπὸ κεῖ τὸ ἐοικάζοντο καὶ καμνῶνα τῆς «Ἐνώσεως Φοροεφοροτοῦτων» καὶ μετέφεραν στὰς ἀνερομύλους.

Ἐλετα: «Ὁ σιτὰ τῆς φτωχολογίας. Ἐπιδοσθὲ φτωχῶν! Μὲ οὐκᾶντες εὐδωρῶσαν ἀπὸ τῆ γῆ τὸ στάρι, λαοπρόμιο καὶ ἀνάμικο μὲ χιμάτα κί ἔτοζαν σίτι τους νὰ τὸ κόρνουν καὶ νὰ ζυμῶσουν.

Ἐκεῖ τὰ σιτηρὰ, ἐκτεθειμένα στῆς ἀτμοσφαιρικῆς μεταβολῆς ἰσομοκενα ἀπὸ τῆ βροχῆ, ἄναβαν καὶ... ἐτρέγαμε γνομί.

ΤΑ ΤΕΧΝΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ. — Γενικὴ ἀπομω τῶν σιταποθηκῶν. THE TECHNICAL WORKS of the harbour of Piraeus. LES TRAVAUX TECHNIQUES du port de Pirée. NEUBAUTEN IM HAFEN von Piräus. — Die neuen Getreidesilo

Τὰ νεώτερα ὅμως μῆσα μεταφορᾶς ἀντικατέστησαν τὸν σινηθῆ τροπὸν ἐνοακκισμὸ τοῦ μεταφερομένου σίτου καὶ ἔτσι ἐπιτυγχάνεται ὀλοδοαία οἰκονομία ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν οὐκᾶν, ἀπὸ τὰ ἐργαζομένων καὶ κηρῶς εἰς χροῖον τῆς ἐκφορτώσεως καὶ ἐνοακκίσεως. Τὸ στάρι θὰ μεταφέρεται πλέον εἰς χίμα καὶ θὰ φορτῶνται καὶ θὰ ἐκφορτῶνται εἰς χίμα.

Διάφορα μηχανικὰ μῆσα χρησιμοποιοῦνται, γενικεύεται ὅμως βαθμυδὸν ἡ χρῆσις τῶν ἀπορροφητικῶν μηχανημάτων ἢ διὰ καταλλήλους.

Ἴδου μερικοὶ ἀριθμοὶ ποὺ δίδουν ἀμύδραν ἰδέαν τῆς τελειότητος τῶν μεταφορικῶν μέσων:

Εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀμφέρους λειτουργοῦν 20 ἀναρροφητικὸ ἔργω-τήρες (Aspirateurs à Grains) δυνάμεις 300 τόννων καθ' ὅραν. Ὅμοιος ἀποδοτικότητος ἀνεργωτήρες εὐρίσκονται εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους λιμένας. Εἰς τὴν Κωνσταντῆν τῆς Ρουμανίας π. χ. τὸ πετρέλαιον καὶ τὰ σιτηρὰ φορτοῦνται μὲ μηχανήματα ἐκροψῆς.

Αὐτὸ τὸ κομπογαννίτικο καθεστὸς τοῦ Πειραιῶς ἔπρεπε νὰ λείγῃ. Ἐμελέτησαν λοιπὸν τὴν κατασκευὴν εἰδικῶν ἔργων τεχνικῶν μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Τῆν 15 Ἰουνίου ἰδίον ἔτους διετηρήθη ὁ διαγωνισμός, ἀνεδείχθη δὲ κατώτατος μεσοδοτῆς ὁ κ. Ν. Γαβαλάς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ σιτηρῶν ἐκφορτῶνται μὲ μηχανικὰ μῆσα, ἀναρροφητήρας κ.λ. δ.α τῆς ἐκφορτώσεως τῶν σιτηρῶν καὶ τῆν ἀποθήκευσιν αὐτῶν εἰς κηρῶς χωρητικότητος 20-40 χιλ. τόννων. — Ἐξετελέσθη ἤδη τὸ ἔργον δι' 20 χιλ. τόννων καὶ τῆν 11 Μαρτίου 1929 τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας προέκηρξε διεθνῆ μεσοδοτικὴν διαγωνισμόν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπὸ τῆς τότε Ἀμερικῆς Ἐπιτροπῆς Πειραιῶς κατατωθετήσεως σιτηρῶν ἐκφορτώσεως.

Ὁ μῆσι σήμεραν κατεχόμενος ὑπὸ τῶν σιτοφόρων πλοίων χῶρος ἦτο διπλάσιος εἰς ἔκτασιν τοῦ χρησιμοποιουμένου ἀπὸ τὰ Σιλό.

Ἐν πρώτοις ἔγινε οἰκονομία χῶρων κρηπίδοματων ἐξ 109 μέτρων, ἀπὸ τὰς ἀνεργηθείσας δι' ἀποθήκας χωρητικότητος 60.000 τόννων ὁ Ο. Α. Π. θὰ ἔχη ἀνάλογον ἔσοδον. Ἀπὸ τῆν ταχύτεραν ἐκφορτώσιν τῶν σιτηρῶν πλοίων ὁ Ο. Α. Π. δὲν θὰ ἔχη ἀξίαν λαδῶν, μονὸν ἡ ἐκφορτώσις θὰ γίνεται ταχύτερα, τοῦ κρηπίδοματος δυνάμενον νὰ χρησιμοποιηθῇ δι' ἄλλας ἐκφορτωτικὰς ἀνάγκας.

Λαμβανόμενον ὅμως ἔσ' ὄραν, ὅτι ὁ γὰρὸς τῶν σιτοφόρων πλοίων σιτηρῶνται μὲ τὴν προσιπῶσαν ὠριμένην ἡμερῶν διὰ τῆν ἐκφορτώσιν, ἡ ἀνεργηθιμότητα ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν Σιλό, τὰ ὁποῖα θὰ σιτηρῶνται τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐκφορτώσεως, θὰ ἔχη σιτηρῶν ἐκπιπῶσαν γὰρὸν τῶν σιτοφόρων.

Ἐκτὸς ὅμως τούτου μέχρι σήμεραν, δι' ἐκάστην ἡμέραν καθ' ἑτέραν τοῦ χῶρου ἐκφορτώσεως, ἐπιπρόσθετον αἱ λεγόμεναι κόντρα-σιτάλια.

Ὅλαι αὐτὰ αἱ ἐπιβάρυνσεις τοῦ σιτηρῶν ἐκλείπουν τώρα διὰ τῆς λειτουργίας τῶν σιλό καὶ προσκίπεται οὕτω ἔτερον ὠφέλιμα τοῦ σιτηρῶν καὶ τῆς ἀνεργηθιμότητας καὶ ἄρα θὰ πρῆν νὰ φθινηγῇ καὶ τὸ γνομί.

Ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως ὅμως αὐτῶν μεγάλων χωρητικότητος θὰ εἶναι δυνατόν μεγάλοι εἰσφορῆσι σίτου, ὡς εἶναι τὸ γνομί τῶν Σοβίετ, ἡ Α. Ε. Γρανάσια (Dreyfuss), ἡ Α. Ε. Μπούτσε καὶ ἄλλοι, νὰ διατηροῦν ἀπόθεμα σίτου εἰς τὰ σιλό, ἐκ τοῦ ὁποῖου νὰ ποιοῦν μικρὰς ποσότητας εἰς τὰς τιμὰς τῆς ἡμέρας.

Μέχρι σήμεραν οἱ περισσότεροι ἀγορασταὶ ηγνακάζοντο νὰ ἀνιάτουν ἀποθῶνα μὲ τόκους καὶ προμηθείας, ποὺ ἐπιβάρυνον τὴν τιμὴν τοῦ σίτου.

Ἐνὸς τῶν ἐσχάτων τῶν ἐτήσεων τὴν ἐπὶ τῶν σιτοφόρων εἰς τὰς τοχούσας τιμὰς, θ' ἀποφύγουν τὴν ἐπιβάρυνσιν. Ἡ μεταφορὰ εἰς ἄλλοι ἐκ τῶν σιλό εἰς τοὺς μύλους δύναται νὰ γίνῃ εἰς χίμα δι' εἰδικῶν ὀχημάτων (Tanks) πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἀνεκκλήματος.

Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνέργειας διὰ τὴν ἀγορὰν μικρῶν ποσοτήτων ἔχουν κηρῶς νὰ ὠφεληθῶν αἱ μικροὶ ἐπαγγελματικοὶ μύλοι, οἱ ὁποῖοι πληροῦντο μέχρι σήμεραν ἐπὶ γὰρὸν δι' ὀλο

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΑΣΜΕΝΟ ΝΗΣΙ ΠΟΥ ΦΑΝΕΡΩΘΗΚΕ Η ΠΑΝΑΓΙΑ

Και ἐκτός χιλιάδες εἰσεβῶν προσκυνητῶν συνέρρευσαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τήνον διὰ τὰ προσκυνήσασθαι τὴν Ἱερὰν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, νὰ λάβουν ἐπιλάσεις καὶ παρηγορίαν εἰς τὸ ἀντιπνεῦμα τῆς θείας μορφῆς τῆς Παναγίας, νὰ γλυκανθοῦν ἀπὸ τὸ φαινομένον μειδίματά της καὶ νὰ ἐνισχυθοῦν εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων τῶν ἀπὸ Ἐκείνην ποὺ εἶναι τῶν θλιβομένων ἡ χαρὰ καὶ τῶν πιστῶν ἡ ἐλπίς.

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΤΗΣ CHURCH OF ANNUNCIATION - DAY IN TINOS DAS WUNDER-TAGE BILD DER EVANGELISTRIA L'ÉGLISE DE L'ANNONCIATION A TINOS

ναγία ἀσπροφροσμένη στάθηκε μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε: «Πήγαινε στὸ χωράφι τοῦ Ἀντώνη τοῦ Δοξαρά, σκάψε καὶ θὰ εὕρῃς μὴ εἰκόνα μου. Ἐκεῖ νὰ κτίσῃς ἐκκλησίαν».

Ὁ γέρον Μιγάλης τρόμαξε καὶ ἐξέπληξε σταυροκοπούμενος. Σὺ λίγο ἀποκοιμήθηκε, ἀλλὰ ξαναβλέπει πάλι τὸ θεῖον ὄραμα. Ἡ Παναγία, μὲ τὴν καρδενική της μορφή, περιβαλλομένη ἀπὸ ἕναν φωτοστέφανον καὶ μὲ μάτια γεμάτα γλυκύτητα, εἶπε στὸν ἐντροπὸν γέρον: «Γιατὶ φοβῆσαι; Ὁ φόβος σου προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπιστία σου. Ἐγὼ εἰμαι ἡ Παναγία. Πήγαινε στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρά, σκάψε καὶ θὰ βρῆς τὴν εἰκόνα μου. Ἐκεῖ νὰ κτίσῃς ἐκκλησίαν».

Ὁ γέρον σηκώθηκε πρωὶ-πρωὶ καὶ πήγε στὸν ἱερέα τῆς πόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθη τὸ όνειρό του. Ὁ ἱερεὺς τὸν ἐνομβούλευσε νὰ κοινογήσῃ τῶν Ἀρχόντων Μυστηρίων, διὰ νὰ καθαρῶσθαι ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας του.

Ὁ μπάρομα Μιγάλης διηγήθη τὸ όραμά του στοὺς συγχωριανοὺς του. Ἀπὸ αὐτοὺς τὸν ἐπίστευον καὶ τὸν ἐβοήθησαν εἰς τὴν ἀνασκαφή.

Ἀπὸ ὅμως εἰσαδόθησαν πολλὲς ὥρες, δὲν ἦσαν παρὰ κλίθους. Ἐίχε περάσει ἕνα διλόκληρο ἔτος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ὁράματος τοῦ μπάρομα Μιγάλη. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1822 ἡ Θεοτόκος ἐπεφάνη οὐ μὴ ἐνάρετη καλόγρια, ὀνομαζομένη Πελαγία, ἡ ὁποία ἐμόναξε εἰς τὴν γυναικίαν Μονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, κειμένην εἰς τὸ ὄρος Κεχροβούνι. Ἡ μοναχὴ ἦτο ἐνάρετος καὶ εὐσεβής. Ἡ Θεοτόκος ἐνεφανίσθη λοιπὸν εἰς τὴν Πελαγίαν καὶ τῆς εἶπε: «Σὴκου ἀμέσως καὶ πήγαινε στὸν Σταυμάτιο Καγκάδη-ἕνα ἀπὸ τοὺς προκριτοὺς τῆς πόλεως καὶ ἐπίσπεσον τῇ Μονῇ-καὶ πὲς του ν' ἀποκαλύψῃ τὸν οἶκόν μου, ποὺ εἶναι στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρά καὶ ν' ἀνεγείρῃ λαμπρὸν ναόν».

Ἐπει' ἀπὸ ἐπὶ ἀκριβῶς ἡμέρας ἡ Θεοτόκος ἐνεφανίσθη πάλι εἰς τὴν Πελαγία. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μοναχὴ δὲν ἀνεκίνησε οὐ κανένα τὰ τοῦ ὁράματος, ἡ Θεοτόκος ἐνεφανίσθη καὶ τριτὴ φορὰ καὶ τὴν ἐπέληξε διὰ τὴν δουλοπαιδεία της: «Πήγαινε, καθὼς σοὺ εἶπα». Τρέμουσα καὶ σταυροκοπούμενη ἡ μοναχὴ, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἐτρέξε ἀμέσως εἰς τὴν ἡγουμένην νὰ διηγήθῃ τὸ όνειρό της. Ἡ ἡγουμένη ἐπίστευσε καὶ ἐκάλεσε ἀμέσως τὸν Καγκάδη, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸν Ἀρχιερέα τῆς νήσου Γαρθύη, ἀνδρὰ εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετον.

Ὁ Διοκλῆτης ἐκάλεσε τὴν ἐπομένην εἰς σύσκεψιν τοὺς προκριτοὺς τῆς νήσου. Ὅλοι ἔμεναν σύμφωνοι, νὰ γίνον ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀνύρεσιν τῆς εἰκόνας. Ἀ' ἐγκυκλίῳ δ' Ἀρχιερέως Γαρθύη παρώτρυνε τοὺς κατοί-

κους τῆς νήσου νὰ συντρέξουν ὅλοι εἰς τὸ θεῖον ἔργον τῆς ἀνευρέσεως τῆς Πανοστέτου Εἰκόνας.

Ἐταὶ συνελθὼν ἀσκετὸν χρηματικὸν ποσὸν καὶ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1822 ἤρξαον αἱ ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν τοῦ Σ. Καγκάδη, οὗ λόγος μέρους δὲ ἀνεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια ἄρχαίου ναοῦ τοῦ Προδρόμου.

Τὰ χεῖματα ἐξητηλήθησαν, χωρὶς ν' ἀνευρεθῇ ἡ εἰκὼν, καὶ αἱ ἐργασίαι ἐγκατελείφθησαν.

Πανόλης ἔξαφνα ἤρχισε νὰ μαστίζῃ τὴν νήσον καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον καθ' ἡμέραν.

Ἡ Πελαγία εἶδε καὶ πάλιν εἰς τὸν ὄνειρό της τὴν Παναγία, ἡ ὁποία τῆς ἐπαγγέλαβε, ὅτι ἡ ἐπιθυμία της εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἡ εἰκόνη της καὶ νὰ κτισθῇ, ἐκκλησία. Ὁ Διοκλῆτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Πελαγία ἀνεκίνησε τὸ όνειρόν της, προσεκάλεσε τοὺς κατοίκους νὰ συνεισφέρουν πρὸς ἀνάγεισιν ναοῦ. Ἐταὶ ἐκτίσθη ἕνας μικρὸς ναός, ὁ ὁποῖος ἐτιμήθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου καὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, διότι ἀνέβλυσε ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη Ἁγίασμα.

Τὴν 30 Ἰανουαρίου 1823, κατὰ τὴν ἰσοπέδωσιν τοῦ ἰδίου ναοῦ, ἕνας ἐργάτης, ὀνομαζόμενος Ἐμμανουὴλ Μάτσος ἢ Σπανός ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἡ ἀξίτη του προσέκρουσε εἰς ἔξληκ, τὸ ὁποῖον καὶ ἔλασε εἰς δό. Τὸ καθαρίζει καὶ βλέπει ὅτι εἶναι εἰκόνη. Ἡ τοὺ Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ὅλοι ἐν καταστάσει σπεύδον νὰ προσκυνήσουν τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ τῆς εὐρέσεώς της τὰ κροῦσματα τῆς πανόλης παύον.

Μέγας καὶ ἱερός ἐθνοπαισμός καταλαμβάνει πάντας τοὺς κατοίκους τῆς νήσου καὶ ἀποσπάζεται ἡ ἀνάγκη εἰς τὴν θεοκήτορα περικαλλοῦς ναοῦ. Ἱερεῖς, πρόκριτοι, πτωχοὶ ἄνθρωποι, γυναῖκες ἐλάβεῖς, ὅλοι σπεύδον νὰ εἰσφέρουν, διὰ ν' ἀνεγερθῇ ὁ μέχρι τότε ἐπάρχων ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας. Παρ' ὅλην ὁμως τὴν προθυμίαν καὶ τὴν γενναϊότητα τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τὰ χεῖματα δὲν ἐπαύοντο. Ἡ Παναγία βοήθει τοὺς κατοίκους εἰς τὸ εὐλαβικὸν ἔργον τῶν. Ὁ κλοῖαρος ἐνὸς ἀγγλικῶν πλοίου, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη ἀπὸ καταποταμιῶν, ἐνφ' ἧτο ἠρξοβολημένος εἰς τὴν τότε ἀλλεμον Τήνον, προσέβλεπεν εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ναοῦ 100 διατήρα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθησεν ἡ ἐργασία τῆς ἀνεγέρσεως. Ὁ Ἀλεβίζος Καλαθίος, Τήνιος, κλοῖαρος ἔμπορος, κίσων ἀπὸ λοιμικὴν νόσον, ἐκαλεῖται τὴν Παναγίαν καὶ θεραπεύεται. Ἐκποῖε ὅλην τὴν περιουσίαν του καὶ διαδίδει τὰ χεῖματα τὸν πρὸς πληρωμὴν τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν.

Ὅσοι μετέβησαν εἰς προσκύνημα θὰ ἔχον ἰδίῃ εἰς τὸ προσκύνιον τοῦ ἱερέματος μαρμαροῦ στυλοβάτη, ὅπου γίνετα ὁ Μέγας Ἀγιασμός κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων.

Ὁ πῦδας αὐτὸς εἶναι ἀφιέρωμα τοῦ Τούρκου γιλιάρχου Μουσταφᾶ, ὁ ὁποῖος ἔφθασε παραλιντικὸς καὶ ἐθεραπεύθη.

Ἐταὶ διὰ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν δωρεῶν ἐπερατώθη ἐντὸς τοῦ 1823 ὁ ναός, περικοίματος καὶ καλλιμάρμαρος, καὶ ὁ Ἀρχιερέως Γαρθύη, περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς συγκροῆς ὄλων τῶν κατοίκων τῆς νήσου.

Τὸ ἱερόν καθίδρυμα τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὀνομασθὲν «Δημόσιον» διὰ Κυβερνητικῶν θεσπίσματος, φροντίζει διὰ τὸν καλλιμαρμὸν τοῦ ναοῦ καὶ διὰ γενικὰ τοῦ τόπου καλά, ἦτοι πλακοστρώσεις ὁδῶν, κατασκευὴν λιμένων, ἐκπαίδευσιν πτωχῶν παιδίων, συντήρησιν ὁρφανῶν καὶ χηρῶν.

Ἀπὸ τῶν δαπανῶν τοῦ ἱδρύματος ἐπονομάσαν οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι Γκέρης, Ἀντρέας, Σώχος, καὶ πολλοὶ κτιστήμονες.

Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ μέσα στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρά ἡ θαναματογράφος αὐτῆς Εἰκόνας; Ποῖον ζωγράφον ἔργον εἶναι; Εἶναι πολὺ παλαιά; Ὅτε ὄνομα καλλιτέχρον, οὔτε χρονολογία φαίνεται. Ὅτε καμμὴ πιθανοφάνεια ὑπάρχει, ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆς πέντε, ποὺ ἐξογράφησε μὲ κερί καὶ χρομάτα ὁ Ἀπόστολος Λουκάς. Θαυματοῦργε ὄμως!

Ὅλοι ἐν καταστάσει σπεύδον νὰ προσκυνήσουν τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ τῆς εὐρέσεώς της τὰ κροῦσματα τῆς πανόλης παύον.

Μέγας καὶ ἱερός ἐθνοπαισμός καταλαμβάνει πάντας τοὺς κατοίκους τῆς νήσου καὶ ἀποσπάζεται ἡ ἀνάγκη εἰς τὴν θεοκήτορα περικαλλοῦς ναοῦ. Ἱερεῖς, πρόκριτοι, πτωχοὶ ἄνθρωποι, γυναῖκες ἐλάβεῖς, ὅλοι σπεύδον νὰ εἰσφέρουν, διὰ ν' ἀνεγερθῇ ὁ μέχρι τότε ἐπάρχων ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας. Παρ' ὅλην ὁμως τὴν προθυμίαν καὶ τὴν γενναϊότητα τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τὰ χεῖματα δὲν ἐπαύοντο. Ἡ Παναγία βοήθει τοὺς κατοίκους εἰς τὸ εὐλαβικὸν ἔργον τῶν. Ὁ κλοῖαρος ἐνὸς ἀγγλικῶν πλοίου, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη ἀπὸ καταποταμιῶν, ἐνφ' ἧτο ἠρξοβολημένος εἰς τὴν τότε ἀλλεμον Τήνον, προσέβλεπεν εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ναοῦ 100 διατήρα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθησεν ἡ ἐργασία τῆς ἀνεγέρσεως. Ὁ Ἀλεβίζος Καλαθίος, Τήνιος, κλοῖαρος ἔμπορος, κίσων ἀπὸ λοιμικὴν νόσον, ἐκαλεῖται τὴν Παναγίαν καὶ θεραπεύεται. Ἐκποῖε ὅλην τὴν περιουσίαν του καὶ διαδίδει τὰ χεῖματα τὸν πρὸς πληρωμὴν τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν.

Ἐταὶ διὰ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν δωρεῶν ἐπερατώθη ἐντὸς τοῦ 1823 ὁ ναός, περικοίματος καὶ καλλιμάρμαρος, καὶ ὁ Ἀρχιερέως Γαρθύη, περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς συγκροῆς ὄλων τῶν κατοίκων τῆς νήσου.

Τὸ ἱερόν καθίδρυμα τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὀνομασθὲν «Δημόσιον» διὰ Κυβερνητικῶν θεσπίσματος, φροντίζει διὰ τὸν καλλιμαρμὸν τοῦ ναοῦ καὶ διὰ γενικὰ τοῦ τόπου καλά, ἦτοι πλακοστρώσεις ὁδῶν, κατασκευὴν λιμένων, ἐκπαίδευσιν πτωχῶν παιδίων, συντήρησιν ὁρφανῶν καὶ χηρῶν.

Ἀπὸ τῶν δαπανῶν τοῦ ἱδρύματος ἐπονομάσαν οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι Γκέρης, Ἀντρέας, Σώχος, καὶ πολλοὶ κτιστήμονες.

Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ μέσα στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρά ἡ θαναματογράφος αὐτῆς Εἰκόνας; Ποῖον ζωγράφον ἔργον εἶναι; Εἶναι πολὺ παλαιά; Ὅτε ὄνομα καλλιτέχρον, οὔτε χρονολογία φαίνεται. Ὅτε καμμὴ πιθανοφάνεια ὑπάρχει, ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆς πέντε, ποὺ ἐξογράφησε μὲ κερί καὶ χρομάτα ὁ Ἀπόστολος Λουκάς. Θαυματοῦργε ὄμως!

Ἐταὶ διὰ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν δωρεῶν ἐπερατώθη ἐντὸς τοῦ 1823 ὁ ναός, περικοίματος καὶ καλλιμάρμαρος, καὶ ὁ Ἀρχιερέως Γαρθύη, περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς συγκροῆς ὄλων τῶν κατοίκων τῆς νήσου.

Τὸ ἱερόν καθίδρυμα τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὀνομασθὲν «Δημόσιον» διὰ Κυβερνητικῶν θεσπίσματος, φροντίζει διὰ τὸν καλλιμαρμὸν τοῦ ναοῦ καὶ διὰ γενικὰ τοῦ τόπου καλά, ἦτοι πλακοστρώσεις ὁδῶν, κατασκευὴν λιμένων, ἐκπαίδευσιν πτωχῶν παιδίων, συντήρησιν ὁρφανῶν καὶ χηρῶν.

Ἀπὸ τῶν δαπανῶν τοῦ ἱδρύματος ἐπονομάσαν οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι Γκέρης, Ἀντρέας, Σώχος, καὶ πολλοὶ κτιστήμονες.

Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ μέσα στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρά ἡ θαναματογράφος αὐτῆς Εἰκόνας; Ποῖον ζωγράφον ἔργον εἶναι; Εἶναι πολὺ παλαιά; Ὅτε ὄνομα καλλιτέχρον, οὔτε χρονολογία φαίνεται. Ὅτε καμμὴ πιθανοφάνεια ὑπάρχει, ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆς πέντε, ποὺ ἐξογράφησε μὲ κερί καὶ χρομάτα ὁ Ἀπόστολος Λουκάς. Θαυματοῦργε ὄμως!

Ἐταὶ διὰ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν δωρεῶν ἐπερατώθη ἐντὸς τοῦ 1823 ὁ ναός, περικοίματος καὶ καλλιμάρμαρος, καὶ ὁ Ἀρχιερέως Γαρθύη, περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς συγκροῆς ὄλων τῶν κατοίκων τῆς νήσου.

Τὸ ἱερόν καθίδρυμα τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὀνομασθὲν «Δημόσιον» διὰ Κυβερνητικῶν θεσπίσματος, φροντίζει διὰ τὸν καλλιμαρμὸν τοῦ ναοῦ καὶ διὰ γενικὰ τοῦ τόπου καλά, ἦτοι πλακοστρώσεις ὁδῶν, κατασκευὴν λιμένων, ἐκπαίδευσιν πτωχῶν παιδίων, συντήρησιν ὁρφανῶν καὶ χηρῶν.

Ἀπὸ τῶν δαπανῶν τοῦ ἱδρύματος ἐπονομάσαν οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι Γκέρης, Ἀντρέας, Σώχος, καὶ πολλοὶ κτιστήμονες.

Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ μέσα στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρά ἡ θαναματογράφος αὐτῆς Εἰκόνας; Ποῖον ζωγράφον ἔργον εἶναι; Εἶναι πολὺ παλαιά; Ὅτε ὄνομα καλλιτέχρον, οὔτε χρονολογία φαίνεται. Ὅτε καμμὴ πιθανοφάνεια ὑπάρχει, ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆς πέντε, ποὺ ἐξογράφησε μὲ κερί καὶ χρομάτα ὁ Ἀπόστολος Λουκάς. Θαυματοῦργε ὄμως!

Ἐταὶ διὰ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν δωρεῶν ἐπερατώθη ἐντὸς τοῦ 1823 ὁ ναός, περικοίματος καὶ καλλιμάρμαρος, καὶ ὁ Ἀρχιερέως Γαρθύη, περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς συγκροῆς ὄλων τῶν κατοίκων τῆς νήσου.

Τὸ ἱερόν καθίδρυμα τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὀνομασθὲν «Δημόσιον» διὰ Κυβερνητικῶν θεσπίσματος, φροντίζει διὰ τὸν καλλιμαρμὸν τοῦ ναοῦ καὶ διὰ γενικὰ τοῦ τόπου καλά, ἦτοι πλακοστρώσεις ὁδῶν, κατασκευὴν λιμένων, ἐκπαίδευσιν πτωχῶν παιδίων, συντήρησιν ὁρφανῶν καὶ χηρῶν.

Ἀπὸ τῶν δαπανῶν τοῦ ἱδρύματος ἐπονομάσαν οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι Γκέρης, Ἀντρέας, Σώχος, καὶ πολλοὶ κτιστήμονες.

Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ μέσα στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρά ἡ θαναματογράφος αὐτῆς Εἰκόνας; Ποῖον ζωγράφον ἔργον εἶναι; Εἶναι πολὺ παλαιά; Ὅτε ὄνομα καλλιτέχρον, οὔτε χρονολογία φαίνεται. Ὅτε καμμὴ πιθανοφάνεια ὑπάρχει, ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆς πέντε, ποὺ ἐξογράφησε μὲ κερί καὶ χρομάτα ὁ Ἀπόστολος Λουκάς. Θαυματοῦργε ὄμως!

Ἐταὶ διὰ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν δωρεῶν ἐπερατώθη ἐντὸς τοῦ 1823 ὁ ναός, περικοίματος καὶ καλλιμάρμαρος, καὶ ὁ Ἀρχιερέως Γαρθύη, περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς συγκροῆς ὄλων τῶν κατοίκων τῆς νήσου.

Τὸ ἱερόν καθίδρυμα τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὀνομασθὲν «Δημόσιον» διὰ Κυβερνητικῶν θεσπίσματος, φροντίζει διὰ τὸν καλλιμαρμὸν τοῦ ναοῦ καὶ διὰ γενικὰ τοῦ τόπου καλά, ἦτοι πλακοστρώσεις ὁδῶν, κατασκευὴν λιμένων, ἐκπαίδευσιν πτωχῶν παιδίων, συντήρησιν ὁρφανῶν καὶ χηρῶν.

Η ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Τὴν 19 παρελθόντος Ἰουνίου ἐσημειώθη μὴ ὀλίγη ἐκλείψις ἡλίου ὁρατὴ καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἀυτὴ καθ' ἑαυτὴν μὴ ἐκλείψις ἡλίου, ὅπως καὶ τῆς Σελήνης, δὲν εἶναι σπουδαῖο γεγονός. Συμβαίνει, καθὼς τὰ οὐράνια σώματα τρέχον στὸ Ἄπειρο τρελά, ἀκολουθώντας τὴν ἀπαράγκλιτη τροχίαν τους, νὰ μπαῖνῃ τὸ ἕνα ἐν σχέσει πρὸς τὴ Γῆ μας, μπροστὰ στὸ ἄλλο.

Ἡ Σελήνη περνῶν μεταξὺ τῆς Γῆς καὶ σκεπάζει μερικῶς ἢ ὀλίγως τὸν Ἥλιο. Μιὰ ἐκλείψις ἡλίου εἶναι μερικῶς ἢ ὀλίγως ὁρατὴ ἀπὸ ἕνα μέρος τῆς γῆς, ἀναλόγως τῆς θέσεως, ποὺ ἔχει αὐτὸ ἐπάνω στὸν πλανήτη μας.

Εἶναι προφανές, ὅτι καθὼς στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της ἡ γῆ μας ἐκ δυσημῶν πρὸς ἀνατολάς, μιὰ πόλις, ποὺ κείται δυτικώτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, θὰ εἶδῃ ἀργότερα ἐπὶ τῆς θέσεως, κατὰ τὸ γόρσιμα τοῦ πλανήτου μας. Ἡ Σελήνη ὅμως προχωρεῖ ἐν τῇ μεταξύ καὶ ἔτσι οἱ κάτοικοι τοῦ δυτικωτέρου αὐτοῦ μέρους δὲν θὰ προσφάσιν νὰ ἴδουν τὴν ἐκλείψιν. Ὁ Ἥλιος θὰ εἶχῃ ξεσοκαπθεῖ ἐν τῇ μεταξύ.

Κατὰ παρόμοιο γίνετα καὶ κατὰ τὴν ἐκλείψιν σελήνης. Ὅλοι ἔσπομε ὅτι ἡ Σελήνη σβῆσμενη περὶ, εἶναι, ὅπως καὶ ἡ Γῆ σῶμα ἐτερόφωτο. Δὲν ἔχει δικὸ τῆς φῶς, ὅπως ὁ Ἥλιος, ὁ ὁποῖος εἶναι μιὰ τεράστια πυρσόφαιρα.

Τὸ μελιχρὸ φῶς, ποὺ μᾶς ρίχνει τὰ βράδια σὰν ἀσημὶ ἀναλύμενο, εἶναι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ποὺ πέφτει ἐπάνω της καὶ ἀνανακλιᾶται ἐπὶ τῇ γῆ. Φαντασθῆτε τὴ σελήνη, σὰν ἕνα τεράστιο καθρέφτη.

Συμπαιτε λοιπὸν καμμὴ φορὰ, ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Ἥλιου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Γῆς στὸ Ἄπειρο, νὰ σκεπασθῇ ἀπὸ τὸν πλανήτη μας, ὡς πρὸς τὴ σελήνη, τελείως σχεδὸν ὁ Ἥλιος. Τότε ἡ σκιά τῆς γῆς σκεπάζει τὴ σελήνη καὶ τὴν χάνομε. Αὐτὸ εἶναι ἐκλείψις σελήνης.

Ἐννοεῖται, ὅτι, ἂν ὑπῆρχαν κάτοικοι ἐπὶ τῆς σελήνης, γι' αὐτοὺς θὰ ἦταν ἐκλείψις ἡλίου.

Μιὰ ἐκλείψις ἡλίου ὀλίγη, ὡς φαινόμενον, εἶναι πραγματικὰ ἀξιοπεριεργεῖα. Καὶ ἀγριο μαζὺ ὄμιος. Στὰ καλά καθούμενα, μέρα-μνημέρι, σκοτεινιάζει γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα γῆ καὶ οὐρανὸς καὶ φαίνονται τὰ ἀστρα.

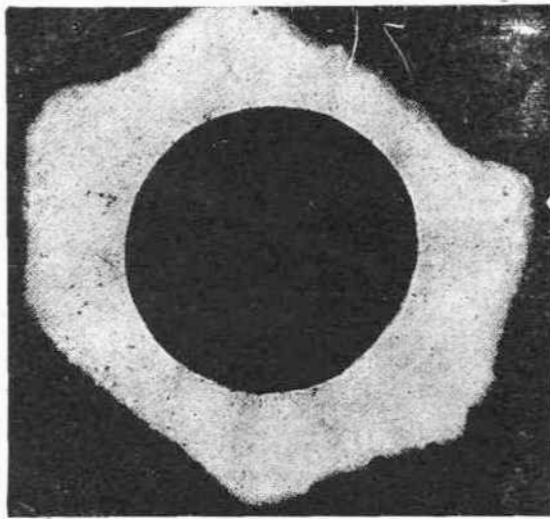
Στὰ παλαιὰ χρόνια, μέσα στὴν ἀμάθεια, ἰδίως τοῦ Μεσαιῶνος, μιὰ ὀλίγη ἐκλείψις ἡλίου, ἐθεωροῦτο σὰν κάτι τὸ ὑπερφυσικόν. Μόλις ἄρχιζε νὰ λιγοστεύῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, οὐραλιάζαν τὰ σκυλιά, χλωμντροῦσαν τὰ ἀλογα καὶ ἡ κόττες ἀλαφραμένως ἔτρεχαν νὰ κρυφθοῦν ἐπὶς φολιῆς τοῦς βουβῆς καὶ ἄλλας. Ὅπου ἡ Ἀνθρωπότης ἐνόμιζε, ὅτι ἐφθάνε τὸ τέλος τοῦ Κόσμου.

Οἱ ἀγριο λαοὶ ἐπίστευαν, ὅτι ἕνας πειλώτος δράκος, κάποιον μυθικὸ θηρίο, ὄμοιουσε γιὰ νὰ ρουφήξῃ τὴ Σελήνη ἢ τὸν Ἥλιο. Ἀρχίζαν λοιπὸν νὰ κτυποῦν ξύλα καὶ μέταλλα, γιὰ νὰ φοβῆθῃ τὸ θηρίο.

Αὐτὰ ἐννοεῖται, γιὰ λίγες στιγμῆς. Ἡ Σελήνη καὶ ἡ Γῆ ἀλλάζαν θέσι καὶ ἄφηναν πάλιν τὸν Ἥλιο νὰ φωτίζῃ τοὺς... Ἀδικούς.

Τὰ χρόνια ἀβάρησαν γοργά. Ἡ Ἀνθρωπότης ἀνοίξει τὰ μάτια της ἄλλα ζήτησαν καὶ τὰ ζῶα φάνετα καὶ δὲν φοβῶνται πλέον. Τώρα μὴ οἱ ποιητὰ γράφον στίχους γιὰ τὰ οὐράνια ραντεβουδάκια τῆς σελήνης, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς.

Ὅταν κατὰ τὸ 1560 ἐπὶ τὴ Γαλλία ἀνήγγελλθη, ὅτι τὴν 31 Αὐγούστου θὰ γίνῃ ὀλίγη ἐκλείψις ἡλίου, ὅλη ἡ Εὐρώπη ἐτρομοκρατήθηκε. Ἄλλοι ἐπερίμεναν γενικὴ καταστροφὴ τοῦ Κόσμου, ἄλλοι ἕναν νέον κατακλισμὸ καὶ ἄλλοι γενικὴ πρκαία ὄλου τοῦ Κόσμου.

Ἡ τελευταία φάσις τῆς ἐκλείψεως.

Η ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

Την δακτυλοσκοπία, ήτοι την εξέταση των θηλοειδών γραμμών των ακρολοφιών των δακτύλων αποτυπώνουν επί επιφανείας. Έχουν νυν άλλω-
στατον μέσον της βεβαιώσεως της ταυτότητος.

Κατάβληον καθίσταται όποιαν σχημασίαν έχει ή εξακριβώσις της ταύ-
τότητος, κατ' εσχάτην, εγκληματίου δρώντος οχι υπό τὰ πραγματικά στοιχεία της ταυτότητός του, αλλά υπό διάφορα. Η άξια, ήν έχει το δακτυλικόν απο-
τύπωμα εις την δίδωιν του εγκληματίου, ίσως αποτελείει ίδιον θέμα μιας άλλου. Ο γερμανός συγγραφέας Heindl λέγει: "Ο δεινότερος του εγκλημα-
τίου έθρως είναι ή ίδια αυτού χείρ... Πράγματι το δακτυλικόν αποτύπωμα, δηλαδή το ήγνος το έξ επιθέσεως της ακρολοφίας του δακτύλου επί λέϊας επιφανείας σχηματιζόμενον, αποδεικνύει την ατομικότητα του προσώπου.

Διά του δακτυλικού αποτυπώματος ή ταυτότης κακοποιών, ως δραστών εγκλημάτων, επιβεβαιώται, ή ταυτότης αγνώστων ατόμων αποδεικνύεται, ή πραγματική ταυτότης πλαστοπροσώπων φανερόται, έφ' όσον βεβαίως οι ως άνω διεπληθήσαν ποτέ εις εγκληματολογικόν σημασιαν.

Διά την βεβαίωσιν της ταυτότητος ατόμου εφευρίσθη το πρώτον εν Εβρώπη το 1885 υπό του Alphonse Bertillon ή ανθρωπομετρική καλο-
μένη σημασις και ή περιγραφική, σύστημα με πολλά μειονεκτήματα ως απειδείθη εν τή πράξει. Διά τούτο το σύστημα Bertillon αντικαταστάθη σὺν τῷ χρόνῳ διά τῆς δακτυλοσκοπίας. Σύστημα εύχερέστερον εν τή πράξει καί ακριβέστερον, από άρχαιοτάτων χρόνων εν χρήσει άπαντων ως αποδει-
κτικόν μέσον της ταυτότητος. Η δακτυλοσκοπία γίνεται δεκτή έφ' όλων σχε-
δόν των Κρατών, διά την δίδωιν των εγκλημάτων.

Ποῦ στρέφεται όμως ή άξια της διά δακτυλικού αποτυπώματος βεβαί-
ώσεως της ταυτότητος; Η βεβαίωσις της ταυτότητος διά των δακτυλικῶν αποτυπωμάτων στηρίζεται εις τὰς τρεις ιδιότητες των θηλοειδῶν γραμμῶν των ακρολοφιών των δακτύλων, αλλά και της πύκνισης και του πέλματος. Ειδιαιτέρως ως προς τὰς ακρολοφίας των δακτύλων, τὰς συνήθερον χρη-
σιμοποιούμενας διά την εξακριβώσιν της ταυτότητος, έχει γίνει άποδεικνύει ότι καί τὰ θηλοειδῶν ατόμων έχουν τὰς τρεις ιδιότητες. Είναι άμετάβλητα, αδιάφορα και διάφορα εις έκαστον άτομον και εις έκαστον δακτύλον τούτου ως και μεταξύ των δακτύλων του αυτού ατόμου.

Έφ' όσον ο άνθρωπος ζῆ, τὰ θηλοειδῶν, σχηματιζόμενα, κατ' άλλους μέν εἶθες ως κατά τὸν χρόνον της κώσεως σχηματίζεται ή επιθερίσις, κατ' άλλους δὲ τὸν τέταρτον ή έκτον μήνα, δὲν μεταβάλλονται. Ακολουθοῦσι τὴν φυσιολογικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ατόμου, πάντοτε δὲ ἀμεταβλήτως μαγεθύνοντα καταστρέφονται μετά θάνατον διά τῆς ἀποσυνθέσεως. Τὰ θηλοειδῶν δὲν φθείρονται, ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου. Έάν εξωτερικῶς ἐπινεργῆται τι π. γ. ἔγκλημα, ἐκδορά κλπ. δὲ ἀπέβλη βεβαίως φθορά τοῦ θηλοειδῶν, θερα-
πευόμενον όμως τοῦ ἐγκλήματος ή τῆς ἐκδοράς, τὸ θηλοειδῶν ἀποκα-
τάται εις τὴν προτέραν του κατὰστασιν.

Η σπουδαιότερα όμως ιδιότης του αποτυπώματος, έφ' ης συνήθως στη-
ρίζεται ή δακτυλοσκοπία, είναι ή διαφορά ή παρατηρούμενη εις τὰ δακτυ-
λικὰ αποτυπώματα δύο ή πλείονων δακτύλων διαφόρων ατόμων.

Η παρατήρησις εις δύο παραβαλλόμενα δακτυλικὰ αποτυπώματα πλείον των δέκα κοινῶν χαρακτηριστικῶν κατά τὸν "Αγγλον Henry, πλείον των 12 κατά τὸν Γάλλον Reiss, σημαίνει ὑπέρην ταυτότητος των δύο δακτυλικῶν αποτυπωμάτων. Έν τούτῳ περιπτώσει θὰ πρόκειται περί ενός και του αὐ-
τοῦ αποτυπώματος, ἀνήκοντος εις ἓν και τὸ αὐτὸ άτομον. κατ' όσον θηλο-
ειδεις γραμμὰι ταυτιζόμεναι δὲν εἰρίσκονται, ως προείπομεν, εις δύο διαφό-
ρους δακτύλους δύο ατόμων. Ο Galton κατά τὸς ὑπολογισμοῦς του ἀπο-
δεικνύει, ότι εις 64 δεκαεκατομῆρια δακτυλικὰ αποτυπώματα θὰ ήτο δυνατὴ ή ἴμοιότης δύο δακτυλικῶν αποτυπωμάτων. Ο Ramos αποδεικνύει εις τὸ ἔργον του "Da identificacao, δι' ὑπολογισμῶν, ότι με ἓνα μέσον ἔρον 20 χαρακτηριστικῶν σημείων δι' έκαστον ἐπὶ δέκα αποτυπωμάτων ατόμων και ὑπολογίζει ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Παράγουτος εις τὴν γῆν, ότι θὰ ἀπη-
τόντο 4.660.337 αἰώνες διά νὰ εἰρεθῶσιν δύο ἀνθρώπων ἑκα τὰ δακτυλικὰ αποτυπώματα ταύτοσημα.

Αλλά ἐάν ὑποεθῆ ότι συμπίπτει ταυτότης δακτύλων μεταξύ δύο ατό-
μων, ἔπερ ἀπίθανον, και τότε δια τῆς ποσοτικῆς, διά τῆς διαφοράς δηλαδή τοῦ ἀριθμοῦ των ἐπὶ των θηλοειδῶν διακρινόμενων πόρων, θὰ ἀποδειχθῆ ή διαφορά των δακτυλικῶν αποτυπωμάτων. "Ὅτε ή ταυτότης δύο δακτυ-
λικῶν αποτυπωμάτων ἀποκλείεται, ή ἀτομικότης διά του δακτυλικού αποτυ-
πώματος καταφανῆς και ἀλάνθαστος παρουσιάζεται και ή βεβαίωσις οὕτω της ταυτότητος διά του δακτυλικού αποτυπώματος πασιδῶλος καθίσταται.

Επί τῆ βάσει των ἀνωτέρω, ή δακτυλοσκοπία έχει ἀποβῆ νὺν ή καθ' ὅλον τὸν κόσμον μέθοδος διά τὴν βεβαίωσιν της ταυτότητος ὑποτρόπων εγκλη-
ματιῶν. Θὰ ἀναφέρωμεν μερικὰς περιπτώσεις με ἀριθμοῦς ἐκ της ἐκθέσεως πραγματοποιημένων της Διευθύνσεως Εγκληματολογικῶν Ἰτηρησιῶν ἔτους 1935, ἓνα καταδειχθῆ και ἐμπράκτως ποία ή άξια της δακτυλοσκοπίας.

Ὅπως ἐπὶ σὺλληφθέντων κατά τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1935 κακο-
ποιῶν και δακτυλοσκοπηθέντων 38.154, ἐβεβαιώθη διά τῆς εξέτασεως των ληφθέντων δακτυλικῶν αποτυπωμάτων των, ότι ἐκ των ὡς άνω, διά πρώτην φοράν ἐσημάνθησαν δι' ἀδίκημα 17.714, ότι ήσαν προσσημασμένοι (ήτοι και άλλουτε εἶχον σὺλληφθῆ δι' ἀδίκημα δακτυλοσκοπηθέντες) και ἔδικαν κατά τὴν τελευταίαν σὺλληψιν των τὴν ἀληθῆ ταυτότητά των 20.121. "Ὅτι ήσαν προσσημασμένοι και ἐδῆλωσαν κατά τὴν τελευταίαν σὺλληψιν των ψευδῆ ταυτότητα 319, βεβαιωθίσης διά τῆς δακτυλοσκοπίας της ἀληθοῦς ταυτότητος τούτων.

Εξήγηθησαν εξακριβώσεως ἀπλῶς της ταυτότητος δύο ἀστυνομικῶν ἀρ-
χῶν της ἡμεδαπῆς και άλλουδαπῆς κατά τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1935 δα-
κτυλοσκοπηθέντων ατόμων 1663. Έκ της ενεργηθείσης εξέτασεως των δα-
κτυλικῶν αποτυπωμάτων των ατόμων τούτων ἐβεβαιώθη, ότι 853 δὲν εἶχον άλλουτε εις εγκληματολογικὴν σημασιαν ὑποβληθῆ, ότι 772 εἶχον ὑποβληθῆ, δώσαντα τὰ αὐτὰ στοιχεία ταυτότητος και ότι 33 εἶχον και άλλουτε ὑποβληθῆ εις εγκληματολογικὴν σημασιαν, αλλά δώσαντα, ότι τελευταίως ἐδακτυλο-
σκοπήθησαν, ψευδῆ ταυτότητα.

Έκ των εδρεθέντων πτωμάτων αγνώστων κατά τὸ ἔτος 1935, διεπιστώθη ἐπὶ τῆ βάσει της παραβολῆς των ληφθέντων δακτυλικῶν αποτυπωμάτων των θανάτων πρὸς τὰ ἐν τοῖς δακτυλοσκοπικοῖς ἀρχείοις διάρχοντα, ή ταυτότης

24. Έπὶ ζήτηθέντων πιστοποιητικῶν από τὴν Διευθύνσιν Εγκληματολογικῶν Ἰτηρησιῶν υπό 8.871 ατόμων, ἓνα διορισθῶσιν εις δημόσιαν ή ιδιωτικὴν θέ-
σιν, 880 ἐκ τούτων δακτυλοσκοπηθέντων εἰρεθήσαν δώσαντα τὰ ἀληθῆ στοι-
χεία ταυτότητος με ἐπιβεβαρωμένον δι ποινικῶν παρελθόν ὄντα, 35 δὲ δώ-
σαντα ψευδῆ στοιχεία με ἐπιβεβαρωμένον ἴμοιως ποινικῶν παρελθόν.

Καί άλλα παραδείγματα θὰ ἤδύοντο νὰ προστεθῶσι, ἀποδεικνύοντα τὴν άξια της δακτυλοσκοπίας ως μέσου βεβαίωσεως της ταυτότητος.

Επι πλέον ἄς προστεθῆ, ότι εις τὰ δακτυλοσκοπικὰ ἀρχεῖα της Διευ-
θύνσεως Εγκληματολογικῶν Ἰτηρησιῶν εἰρίσκονται δακτυλοσκοπικὰ δελτία 212.000 διαφόρων ατόμων. Ὑπολογιζόμενον δὲ ότι εις έκαστον δακτυλοσκο-
πικόν δελτίον είναι αποτυπωμένα και τὰ δέκα δακτύλα, ἀνέρχονται τὰ δα-
κτυλικὰ αποτυπώματα εις 2.120.000. Καί δὲν παρετηρήθη εις τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν ταυτότης δύο δακτυλικῶν αποτυπωμάτων και εις ἑκατομῆρια δακτυ-
λοσκοπικῶν ἀρχείων εἰρίσκόμενον ἀνά τὰ διάφορα Κράτη.

Η νομιολογία πολλῶν κρατῶν τὴν δακτυλοσκοπίαν τὴν θεωρεῖ πλέον ἀνατιρητήτως ἀποδείξει. Τείνει δὲ ή δακτυλοσκοπία νὰ ἀποβῆ ἀπαραίτητον στοιχείον εις τὰς ἀστικὰς σχέσεις, ὁλιγώτερον μὲν μέχρι σήμερον εν Εβρώπη, εἰρητάτα δὲ εν Αμερικῇ και τῇ Ἀπὸ Ἀνατολῇ.

Καί εν Ἑλλάδι φαίνεται δὲν θὰ είναι μακρὰν ή ἡμέρα, καθ' ἣν ή δα-
κτυλοσκοπία δὲν θὰ θεωρηται μόνον ως ἡθική μειωσις τοῦ ατόμου, αλλά ως ἀπαραίτητον στοιχείον και διά τῆς ἀστικῆς σχέσεως τούτου, ἐπιβάλλομένη. Η δὲ διοικήσις δὲν θὰ ἀνήσῃ, ἓνα πρὸς τὴν δακτυλοσκοπίαν ἀποβιβῆ εις πλείους διοικητικὰς της πράξεις πρὸς ἐκπαλίψιν της, εις ὠριμένες περι-
πτώσεις. Ἀπαρχῆν βλέπομεν εις τὸ Ἐμπορικόν Ναυτικόν, εις ὃ κατά τὴν ἀπογραφήν ὄλων των ἐργατῶν θαλάσσης και των Ἀξιωματικῶν Ε.Ν. έχει ἐπιβληθῆ ή ὑποχρεωτική λήψις δακτυλικῶν αποτυπωμάτων των ἀνωτέρω, από τοῦ 1927. Ἐπιτίθεται δὲ τὸ δακτυλικόν αποτύπωμα εις τὰ ναυτικὰ φυ-
λάκια και εις τὰ ναυτικὰ βιβλία των Ἀμεναρχείων, ἅτινα οὕτω κατέχου πληρῆ σιρῶν στοιχείων ταυτότητος ὄλων των ἀνδρῶν τοῦ Ε. Ν.

Εἰς τὸ Διάταγμα της 25ης Ἀυγούστου /21 Σεπτεμβρίου 1934 "περί τροποποιήσεως τοῦ από 16 Νοεμβρίου 1935 Διατάγματος περί ἐφοδιασμοῦ των ἀρτεργατῶν διά βιβλιариον ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος", ὑπάρχει διά-
ταξις καθ' ἣν ή παραλαβῆ βιβλιариου παρ ἀρτεργατῶν ἀρραγματίου βε-
βαιώται διά του αποτυπώματος τοῦ ἀντίγραφου τοῦ δικαιούχου ἐπὶ τοῦ μητρώου.

Η δακτυλοσκοπία είναι ἐν των σπουδαιότερων ἀποδεικτικῶν μέσων πρὸς βεβαίωσιν και τῆς ἐνοχῆς τοῦ δράστου εγκλήματος. Τὰ δακτυλικὰ αποτυ-
πώματα, ἀνευρισκόμενα εις τὸν τόπον τοῦ εγκλήματος, συμβάλλουσι εις τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνοχοῦ τοῦ εγκλήματος ἀόμην και μετά παρελθόντος ἀκριτοῦ χρόνου ἄφ' ὅτου ἀνευρέθη. Ο Heindl ἀναφέρει ἐμφανῶσιν δακτυλικῶν απο-
τυπωμάτων γενομένην παρ αὐτοῦ μετά δεκαετίαν, ἄφ' ἧς ἀπετοπήθη ἐπὶ ἀνομήνου ἐπιστολῆς ἀπει-
νομένης κάποτε πρὸς ὑποου-
γόν της Σαξωνίας. Ο αὐτός συγγραφέας ἀναφέρει, ότι πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου ἐγκ-
λήματος ἐχρησιμοποίηθησαν δακτυλικὰ αποτυπώματα, εἰ-
ρεθέντα εις τὸν τόπον τοῦ ἐγκ-
λήματος τὸ πρώτον εις τὴν Κίνα τὸν 8ον αἰῶνα μ. Χ. ἐν Εβρώπη δὲ τίθενται εν χρή-
σει διά τὸν ὡς άνω σκοπὸν περί τοῦ 1885. Τὰ δικαστή-
ρια των διαφόρων Κρατῶν τὴν δακτυλοσκοπίαν δὲν ἀπε-
δέχθησαν ἄμεσως.

Εν Γαλλίᾳ τῷ 1902 τὸ πρώτον γίνεται χρήσις της ἀποδείξεως της ταυτότητος τοῦ δράστου εγκλήματος διά της δακτυλοσκοπίας. Έν Ἀρέ-
σῃ της Γερμανίας από τοῦ 1903 - 1913 εις τριακοσίας δεκαεξάσσερας περιπτώσεις εγκληματολογικῶν ἀνακαλύπτονται διά της δακτυλοσκο-
πίας οι δράσται.

Εἰς τὸ Βερολίον και τὸ Ἀμβούργον ἤρχισαν νὰ ἐφαρμόζεται ή δα-
κτυλοσκοπία διά τὴν βεβαίωσιν ἐνοχῆς εγκληματίου από τοῦ 1903. Έν Βελ-
γίῳ τὸ ἔτος 1907, εν Νορβηγίᾳ τῷ 1910, εν Ἑλβετίᾳ τῷ 1912 κλπ. Έν Ἑλλάδι δὲν κατέχουμεν βεβαίωσις σαφῆς ἐξ ἂν νὰ συνάγεται, ότι μόνη ή δακτυλοσκοπία ἀπέτελεσεν ἀποδεικτικόν μέσον ἐνοχῆς δράστου ἐγκλή-
ματος. Ἐκείνο ἔπερ δύναται νὰ βεβαιωθῆ είναι, ότι διαπιστώσεις δραστῶν ἀδικημάτων, στηρίζόμεναι ἐπὶ της δακτυλοσκοπίας, ἤρχισαν ἐμφανίζόμεναι από τοῦ ἔτους 1919.

Έκ των στατιστικῶν της Διευθύνσεως Εγκληματολογικῶν Ἰτηρησιῶν παρουσιάζονται αἰ κάτωθι ἀριθμητικῶς διαπιστώσεις ἐνοχῆς δραστῶν ἐγκλή-
ματος, βάσει των δακτυλικῶν αποτυπωμάτων.

Ὅστω τῷ 1930 διεπιστώθησαν 43 ἐνοχοὶ ἐγκληματοῶν		
τῷ 1931	66	"
τῷ 1932	102	"
τῷ 1933	93	"
τῷ 1934	112	"
τῷ 1935	107	"

Τὸ δακτυλικόν αποτύπωμα, ὅθεν, ἄφ' αὐτοῦ και μόνον δύναται τὴν ἀποδείξειν ταυτότητος νὰ δώσῃ. Είναι ὁ βέβαιος, ὁ καλλίτερος και ὁ εὐλο-
κρινέστερος μάρτυς.

Ἀθήναι, τῇ 1 Ἀυγούστου 1936.

NIK. KINNAS
Διευθυντῆς Ἀστυνομίας Πόλεων

ΕΜΠΡΟΣ ΛΟΙΠΟΝ!

Μία συντομιαμένη προσπάθεια καταβάλλεται διά τὸν Τουρι-
σμόν. Σωματία ἐκδρομικὰ ἰδρύονται, γραφεῖα τουριστικὰ πολυ-
τῆθι ἀνοίγουν και ή πρωτεύουσα πυρτωδῶς ἐξοραίζεται. Τὸ σύν-
θημα δίδει ὁ Ἀυτόνομος Ὀργανισμὸς Τουρισμοῦ και βοηθοῦν ὅλοι. Οἱ ἀσθηροδρομικοὶ ὄργανισμοὶ, πρωτοστατούντων των ΣΠΑΠ, ἐξέπεσαν εις τὸ ἐλάχιστον τὰ ἐκδρομικὰ εἰσιτήρια και ὠδήγησαν τοὺς Ἑλληνας ἐκδρομῆς εις ἀπρόοπτα ἔως χθές, λόγῳ του ἀκρι-
βοῦ εἰσιτηρίου, τοτεῖα. Ἀν ἐξακολουθῆσῃ ἔτσι κατ' αἰφύσσουσαν πρὸδον και με τὴν ἴδια μεθοδικότητα ὁ ὄργανισμὸς αὐτός, γρη-
γορα θ' ἀναίρωμε και μεῖς, από τουριστικῆς ἀπόψεως, στὰ ἐπί-
πεδα των χωρῶν. ποῦ ἐλκύνου σὴν μαγνήται τοὺς ξένους.

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ο Τουρισμὸς γενικὰ διακρίνεται ἄφ' ἐνὸς μὲν εις ἐξωτερικόν, ποῦ κ' αὐτὸς ὑποδιαίρεται πάλιν εις ἐξαγωγικόν και εἰσαγωγικόν, ἄφ' ἑτέρου δὲ εις ἐσωτερικόν.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν πρώτα τὸν ἐσωτερικόν Τουρισμόν, ποῦ ἐκτός από τὴν μηχανογῶνιαν και τὰ Γουίτ-Ἐντ, έχει ὡς σπουδαιότατον ὄφε-
λος τὴν Πατριδογῶνσιαν.

Πρῶτα νὰ τὸ ὁμολογήσωμε αὐτὸ: Λίγοι Ἑλληνας ξέρουσι τὴν ὄφρα και ἱστορικὴ Χώρα μας. Καταντᾷ μάλιστα, χωρὶς νὰ είναι ὑπερβολή, πολλοὶ Ἀθηναῖοι, παλαιοὶ, νὰ μὴν ξέρουσι και αὐτὴ τὴν Ἀθήνα.

Διακεκριμένους Ἀθηναίους, ἔμπορος βαθύπλουτος, ἔχον μέγαρο με κῆπο και ἐκκλησιόσιτα μέσα, εις τὴν Λεωφόρο Λιονισσοῦ Ἀρεοπαγί-
του, δὲν έχει ἀναβῆ οὔτε μιά φορὰ κἀν στήν Ἀκρόπολι ποῦ ὀρθού-
ται ἀπέναντι του.

Στὰ παλᾶ χρόνια τὰ ἐκδρομικὰ ἰδανικὰ των Ἀθηναίων δὲν ξε-
περνοῦσαν τὸ Παλιὸ Φάληρον, τὴν ἄμμουδιαν, τὰ Μελισσια, τὸ Μαροῦσι, τὴν Πεντέλη και μόλις ἐφθάναν στὸ Μπουγάτι.

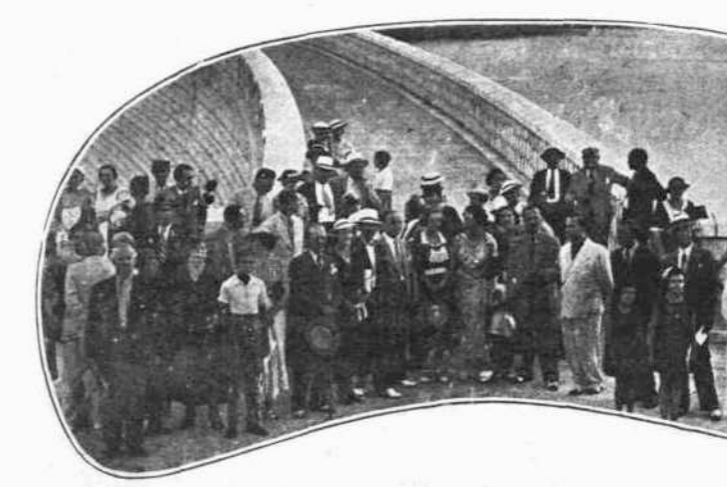
Ἀκόμη παλαιότερα, τοτεῖα ἐκδρομῆς και ἀναψυχῆς, ἰδίως των Ἐκπαιδευτηριῶν, ἦταν τὸ Πολύγωνον, ή Κυψέλη, τὸ περιβόλι τοῦ Μιχαῆλ Βόου, τοῦ Ἀγᾶ ή Βρύση, ὁ Ἅγιος Λουκάς με τὰ καλάμια του, ή Κολοκυνθῶ, τὸ Πέραμα και τὸ Λαφνί. Ἀμάξιον, οὐδότες, κάρρα, διτροχα και τετράτροχα, λεωφορεία ἐπε-
στρατεύοντο, ἀσιαῖα και σπάνια. Η περὶ συνηθισμένη ἐκδρομὴ τοῦ Ἀθηναίου ἦτον: Τραῖνο Κηφισοῦς - ἀνάγνωθι «Ἐθῆριο» - και ἀλλῆ ρε-
τοῦν τρίτη θέσι 80 λεπτά εἰς τὸ Μαροῦσι. Ἀπὸ κει γαυδοοράκια, ἓνα τἀλληρο ή ὀκτὼ δραχμῆς τὸ πολὺ ὅλη μέρα τὸ ἓνα και γραμμὴ στήν ἀπόρσιτη λόγῳ κακοποιῆς Πεντέλης.

Αὐτὰ ἐνοεῖται, στήν προκατακλυνομαία ἐποχῇ, ποῦ δὲν εἶχε ἀναπτυχθῆ, ὅπως σήμερα, ή ἀσθηροδρομικὴ συγκοινωνία και δὲν ὄπηχε τὸ αὐτοκίνητο.

Τώρα ἔχουν συντομευθῆ ή ἀποστάσεις, λῆς κ' ἐπλησίασαν ή πό-
λεως ή μιά στήν ἄλλη κ' ὅλες μαζί στήν Ἀθήνα.

Τὸ σύνθημα των πατριδογνοστικῶν ἐκδρομῶν τὸ ἔδωκε πέρουσι ή ἐφημερίς «Ἀνεξάρτητος». Ἐπῆρε γιὰ τὴν Κόρινθον από τοὺς ΣΠΑΠ - με μιά εὐγενικὰ ἐκ μέρους της Ἐταιρίας αὐτῆς συγκατάβασιν - ἓνα ἔκτακτο τραῖνο μ' ἔξη βαγόνια, τρίτης θέσεως.

Ἀληθινὸς συναγεμῶς Ἀθηναίων ἔγινε. Τότε τὸ εἰσιτήριο Ἀθη-
νῶν-Κορινθῶν μ' ἐπανόδον εἶχε κἀπου 120 δρ. Με 50 δρ. λοιπὸν μόνον ἐπῆγε κει ὁ «Ἀνεξάρτητος» τριακόσιους ἐνενηνῆτα ἐκδρομῆς. Τότε πρώτη φορὰ ὁ ἀρχηγὸς της ἐκδρομῆς ἐκίνησε καθιέρωσε

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ. - Φωτογραφία παρὰ τὴν τεχνητὴν λίμνην τοῦ Μαραθῶνος, ὁποῦθεν ὄδρεῖνται αἱ Ἀθήναι και ὁ Πειραιεύς. LES GRECS D'AMERIQUE. - Photographie des membres de G.A.P.A. devant le lac de Marathon. THE GREEN IN AMERICA. - The «Gapan» in excursion to the loc of Marathon. DIE G.A.P.A. IN GRIECHENLAND. - Aufnahme am Wasserstauwerk in Marathon.

τὸ ἠφιθιμένο εἰσιτήριο με ταύτηριθον κἀθισμα, χωρὶς ἓναν ὄρθιο, χωρὶς κανγάδες, με ταξιθέτας προσκόπους, χωρὶς «πατεῖς με πατὸ σε», και με ζηλευτὴ τάξι.

Σαλπιστὰι πρόσκοποι, ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία, φωτογραφίαι, κινῆ-
ματογραφικὴ ταινία, εἰθνημία, τραγούδια, καλαμπούρια, χάγανα.

ΘΕΡΙΝΑΙ ΕΚΑΡΟΜΑΙ. - Τὸ βαγόνι τοῦ Μπαλκῶν Τουρίστ στὰ Τρίκαλα. EXCURSION D'ETE. - Le wagon du Balkan Touriste à Triccala. THE TOURISM IN GREECE. - The wagon of Balkan Tourist in Triccala. SOMMERFESTEUDEN. - Der Ausflug-Wagon des Balkan-Tourist in Trikkala.

Ο Δήμαρχος Κορινθῶν κ. Μάρκελλος, αἱ Ἀρχαί, κ' οἱ πρόσκοποι της πόλεως παρατεταγμένοι στὸ σταθμὸ, ἐδεξιῶθησαν πρόογαρα τοὺς Ἀθηναίους ἐκδρομῆς με μουσικῆ.

Προσφωνήσεις ἐπείτα στὸ Διμαρχεῖο με ἀναψυκτικὰ, ἐπίσκεψις της πόλεως, των ἀρχαιοτήτων. Καί γλέντι.

Ο κ. Μάρκελλος εἰδεῖς, ὅτι ὄχι μόνον τουριστικὴ συνειδησι έχει, αλλά και ἀνεπτυγμένο τὸ αἰσθημα της ζηνίας.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη ἐβδομάδα οἱ ΣΕΚ ἄρχισαν της ἐκδρομῆς Χαλ-
κίδος κἀθε Κυριακῇ. Τριάντα δραχμᾶς στήν ἀρχῆ ἄλλῆ - ρετοῦρ τὸ εἰσιτήριο. Ἐως τότε τὸ εἶχαν τὰ Σαββατοκυριακα 80 δραχμῆς! Ἀπὸ ἀμαεσοτήσεως κἀθε Κυριακῇ πρῶτὸ με 20 - 22 δραχμῆς. Ἐκα-
μαν ἐπίτηδες οἱ ΣΕΚ ἐκδρομικὰ βαγόνια, εὐάερα και ἀνετα.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ἰδύεται τὸ ἐκδρομικὸ γραφεῖο «Μπαλκῶν Τουρίστ». Ἐξακόσιες δραχμῆς περίπου ἦτον τότε τὸ εἰσιτήριο τρίτης θέσεως γὰ Θεσσαλονικῆ μετ' ἐπανόδου. Τὸ «Μπαλκῶν - Τουρίστ» τὸ πῆρε τὸ εἰσιτήριο 180 δρχ. και τὸ ἐβάλει 200 μόνο.

Τραῖνο νυκτερινὸ στή μετὰβασιν και ἀδιά-
πτωτο κέφι. Κανεις δὲν ἔκλεισε μάτι από τὰ καλαμπουρια και τὰ χάγανα. Ἐνας κ' ἓνας δὲ οἱ ἐκδρομῆς. Σημερωθῆσαν στὰ Τέμητι. Σωστὴ μαγειρία! Δένδρα αἰονόβια, σκιά, δροσιὰ, ποτάμι, γεφύρια και φωτογραφίαι.

Ἄλλη ἐκδρομὴ κατόπιν τὸ «Μπαλκῶν Του-
ριστ» στὰ Καλάβρυτα, τὴν Ἀγ. Λαύρα και τὸ Μέγα Σπηλιαιον με τραῖνο τοῦ ΣΠΑΠ και τοῦ ὀδοντοπῶ.

Ἀπὸ 600 δρ. περίπου κανονικὸ εἰσιτήριο, μόνον 220. Ἐπιβάται 80. Ὀνειρο ή διαδρομὴ! Γεφύρια χερμαστὰ στὸν ἀέρα, καταρράκτες μυ-
ριοόρομοι, τούνη, γρεμοὶ ἀνατριχιαστικοὶ και πλοισια βλάστησις.

Ἐκλεκτὸς κόσμος δὲ. Ο Κος Σπυράτος ὀ-
κογενειακῶς, ὁ κ. και ή Κα Μαροῦδι, ὁ κ. Ἐμμ. Τριφύλλης με τὴν κόρη τὴν Γιάννα, οἱ κ. κ. Φράγκου, Λαυρεντάκης, Χρ. Διαμαντόπουλος, ἀνωτέρου ὑπάλληλοι της Πάουερ, και ὁ κ. Ἀσιν-
σον οικογενειακῶς, ποῦ... δὲν ἐπόρθησε τὸ τραῖνο κτλ. Ἐφέτος δὲ; Στὸ προσεχῆς.

ΟΙ ΤΥΠΟΙ ΔΕΝ ΕΛΕΙΨΑΝ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στην ιστορία της νεωτέρας Ελλάδος βρίσκει κανείς σελίδες δραματικές, αλλά βρίσκει και σελίδες ευθύμης, γεμάτες χιούμορ, που θα έκαναν για όπερέττα. Έτσι βρίσκει και τύπους. Υπήρξαν άνδρες μεγάλοι, που έπαιξαν ρόλο σπουδαίο και στον Τερό Άγωνα και στην ανέλιξη σταδιοδρομίας της Φυλής κατοπίν και που είχαν και την ευθύμη πλευρά τους, με ανέκδοτα έξυπνα και χιουμοριστικά. Ο Καποδίστριας, τραγικός ήρωας, ήταν με τα ανέκδοτά του τα ευθύμη, Τύπαρος. Και ο Κωλέτιης, και ο Μέγας Αδάσκαλος του Γένους Γεωργ. Γεννάδιος, που πέθανε πάνω στην έδρα της Ριζαρείου Σχολής από γολέρα και τόσο άλλοι. Υπήρξαν εκ παραλλήλου και οι φαιδοί τύποι των δρόμων, και αυτοί με ανέκδοτα κομικά, με μια δική τους δημοσφορία δηκτική, κι άλλοι τραγικά θύματα της Μοίρας. Όλοι αυτοί και όλα τα ευθύμη ανέκδοτα θα παραλάσουν, ένα κάθε τεύχος απ' αυτή τη σελίδα με σικτασία και καρικατούρες.

Κάθε τόσο ένα γεγονός, σοβαρό ή ευθύμη, γίνεται αφορμή, κι από μια λέξη ακόμη, να το παραλάβει η λαϊκή αίσθηση. Δεν θα ξεχάσετε βέβαια τη λέξη "λοβιτούρα", που έπηρεσε θεία στο καθημερινό λεξιλόγιό μας κι ακόμη ζή... εν χρήσει. Έτσι το έτος 1893 μας χάρισε μια άλλη λέξη. Είχαμε φθάσει στο χείλος της χρεωκοπίας. Με τις τρέλλες του 1883-86 στα σύνορα, την πόλημηνη επιστράτευση και τον αποκλεισμό, δεν μπορούσαμε πια να πληρώσουμε το τοκοχρεωκό των εθνικών δανείων.

Η θεία μας ήταν τραγική! Μιλούσαν πια για Διεθνή Έλεγχο στα οικονομικά μας. Τότε έρχεται ο "υπερπαισιωτισμός μας... Άκουξ έκεί! Έλεγγο! Έθνικόν δνείδος! Θά είναι προδότης όποιος τον δεχθή!

Τόσο φηλά το είχαμε πάει το χρεωβικό, που και ο άειμνηστος Γεώργιος Α' υπηρέσθη και ηρείται καίρηται.

Οι ένοι όμως είξεραν από μας τους έτους καλύτερα την οικονομική μας δυναμικότητα και άντοχή. Είξεραν, ότι μπορούσαμε να είμεθα συνεπείς στις υποχρεώσεις μας και να πληρώνουμε τα τοκοχρεωκότα. Είξεραν δηλαδή, ότι από τα έσοδα του κρατικού προϋπολογισμού... μασσούσαμε άγρίως! Έτσι δεν είπερασε τίποτε και για τους δανειστές μας.

Τότε ο βουλευτής Σωτηρόπουλος, ο οποίος έπειτ' από λίγο καιρό έσηγημάσε κυβέρνησι και διεδέχθη στην έδρα του Χ. Τρικούπη, έπρότεσε στον Βασιλέα να συνάξη ή Ελληνική κυβέρνησι ένα νέο δάνειο "κεφαλαιώσεως".

Οι τόκοι των εισ το έξωτερικό δανείων μας, που δεν μπορούσαμε να πληρώσουμε, θα έγινον κεφάλαιο, σαν ένα καινούργιο δάνειο. Αυτό το καινούργιο δάνειο θα το έξωφλούσαμε πάλι με όμολογια, τα όποια ελέγνοντο Άγγλικά "Φούντιγγ" και Γερμανικά "Σκρίπ".

Ητον πολύ παιδείστικο το σχέδιο αυτό. Ο Τρικούπης μέσα στη Βουλή συνέλαξε τον Σωτηρόπουλο με το γνωστό "Εγγλέτικο χιούμορ του. — Είναι άξιος συγχαρητηρίων ο πατριάρχης των οικονομολόγων είπε.

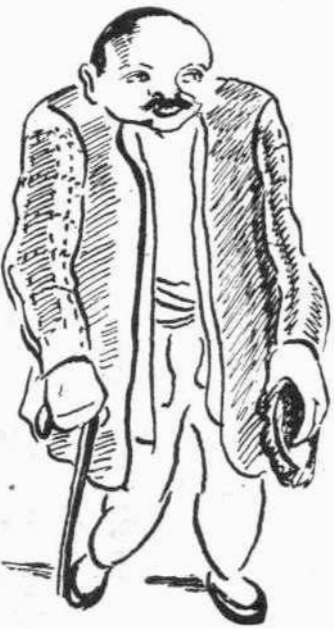
— Εύχαριστώ, κύριε Πρόεδρε! κάνει σεμνά ο Σωτηρόπουλος. — Και τότε άποκαλώ, συνεχίζει ο Τρικούπης, Πατριάρχην των οικονομολόγων, διότι οι γνώσεις του και οι θεωρίες του περί της οικονομικής επιστήμης είναι τόσον... άπραγματιώμεναι, ώστε να έχη πάν δικαιωμα επί του τίτλου αυτού.

Η Βουλή έγαχάνισε πλατεία. Και παρέλαβε τον Σωτηρόπουλο ή λαϊκή αίσθηση. Η λέξις "Φούντιγγ" και "Σκρίπ", πέρασαν στην πιάτσα. Καλύτερα είπασε από γλώσσα του λαού ή λέξις "Σκρίπ". Την Άγγλική Φούντιγγ την είλεσαν "Μπούντιγγ", "Φούλαπτιγγ". Άκουες λοιπόν δεξιά και άριστερά: — Δάνεισέ μου εκατό δραχμές να στής πληρώσω με σκρίπ.

Και όπωσ στα χρόνια μας έκυριάρχησε ή ρομαντική λέξις "λοβιτούρα", ή όποια σημαίνει "βρωμοδουλειά", "ματσάραγκα", έτσι έγινε τότε της μόδας ή λέξις "σκρίπ". Τότε ο μακαριστός ο Εδύγγελλος Κορσουλίκος έβγαλε ένα γελοιογραφικό φυλλάκι: "το Σκρίπ". Εκείνη την εποχή έβγαζε κι ο περιφημος για τη σάτυρα του Κώστας Ριζβης με τον Γιώργη Μούγο, τον "Κώδωνα", με ήρωά του τον άληθινότο καμπούρη, τον Γιώργη τον Τσοκάνη.

Άργότερα ο "Καμπούρης του Κώδωνος", ελεύχθη εις "πολιτικόν κώλον", πάντοτε κάλλιστα πληρορηγμένον. Είχε γίνει συμπαιθιστάτος εις πρωθυπουργούς, υπουργούς, βουλευτές και πολιτεούς.

Ο Φώτης ο Μοσχούλας μάλιστα του άπένεψε τον τίτλον του "πασά". "Τσοκάν πασά", τον είλεγε. Είς τός πολιτικές ζυμώσεις ο Τσοκάν πασά είχε καταντήσει μόνιμος. Όταν ήταν υπουργική κρίσις οι δημοσιογράφοι που έκαναν πολιτικό βεπορτά, τον κυνηγούσαν, όπωσ τα λαγωινικά που φερμάρον για να βρούν τον ντοπό του λαγού, από του Ζαχαράτου, που ελημέριαζε, όταν ή πολιτική κατάστασις ήταν όμολή, έως στα σπίατα, τα σαλόνια, τα γραφεία των άρχηγών, των υπουργών και των άπουρηγίων.

Ο ΤΣΟΥΠΑΝΑΚΟΣ. — Ο Τυχεύτος του Τερού Άγώνος.

γινία... Όταν ο "Καμπούρης" δεν ήταν στο Ζαχαράτου, κάτ' έσυνέβαινε. Τότε άρχιζε το κυνηγητό των πολιτικών βεπορτές. Άλλά ο Κορσουλίκος δεν είχε για το σατυρικό του φυλλάκι καμπούρη, όπωσ ο Ριζβης, κι ο Μούγος. Έδανείσθη λοιπόν ψευδώνυμον από την Ιστορία.

Κατά τη διάρκεια της Έπαναστάσεως μέσα στους καπνούς του καροφιλισού και ανάμεσα στα μπουλούκια των παλληκαριών, έγινε άνάγλωφος ένας τόπος άδικημένος, από τη Φύσι άπονα.

Καμπούρης, κουτσός, με δεκανίκια, δόμορφος, έπερχε μαζί με τους καπετανούς και τα παλληκάρια.

Ο Τσοπανάκος. Το πραγματικό του όνομα ήταν Η. Κόλλας. Είχε γεννηθεί στη Δημητσάνα το 1789, "σημετωμένος".

Ερείσθησε στην περιφημη Σχολή της Δημητσάνης. Όταν έφθασε όμως στη δεύτερα τάξη του Έλληνικού, άναγκάσθη να διακόψη τα μαθήματά του. Οι συμμηθηγαί του τον έκοροίδευαν, λέγοντάς τον "σημαδεμένον".

Ητον όμως άνικανος για κάθε εργασία. Τι να κάνη; Η Φύσις, που του φάνηκε τόσο σκληρή, τον είχε προίκισε μ' ένα ταλέντο! Έκανε ποιήματα.

Είπασε λοιπόν μια θεία στην άγορά της γενετήρας του, και έσατόριζε τους συμπολίτας του με στίχους έξυπνότερους.

Είχε καταντήσει για την πατρίδα του ένας Άρετινός του 1800, που ήταν τόσο φαρμακός στη σάτυρά του, ώστε τον έφοβόντο ήγγεμονές και εγγενείς και όταν πέθανε στο Άρίστο της Ιταλίας έγραψαν στον τάφο του: "Ενθάδε κείται ο Άρετιν, που μονάχα τον Θεό δεν έσατόριζε, γιατί δεν τον είχε δει".

Έτσι και ο Καμπούρης της Δημητσάνης έβγαζε το ψωμάκι του, σατορίζοντας τους "μεγάλους", με το ψευδώνυμο "Τσοπανάκος".

Ποιός ήτο ο νόσος του; Γιατί εδιδάλεξε αυτό το ψευδώνυμο; Δεν μπόρεσε να βρω. Έξασφα... άρχιζε το τουφέκι. Στο δόμορφο κι έλαττωματικό του κορμί έπαλλε μια ψυχή πατριωτική.

Χάνεται από τη Δημητσάνα ο Τσοπανάκος και βρίσκει στα πεδία των μαχών. Το σατυρικό του ταλέντο σόνηε στον άντιπαλο του καροφιλισού. Ένθουσιάζει τα παλληκάρια με φλογερά ποιήματα πατριωτικά.

Προσκυνά τον Κοκοκοτρώνη, λατρεύει τον Νικηταρά, τραγουδάει τον Κανάρη και τον Μιαούλη! Ένας σωστός Τυρταίος.

Με φθάνει και το 1824. Τον Φεβρουάριο του έτους εκείνου οι δικοί μας συνάπτουν στη Λόντρα το πρώτο δάνειο της Άνεξαρτησίας. Η δικακώσις χιλιάδες λίρες, χωρίζεται σε δύο στρατόπεδα και άλληλοσφάζονται.

Μέσα στον απαρηγμό αυτόν πενιά ο Τσοπανάκος. Ποιός κυριζει να τον κατάρξη. Το 1825 πεθαίνει από την πείνα και τον πηγαίνον στη Δημητσάνα.

Το ψευδώνυμο του Τσοπανάκου πήρε και ο Κορσουλίκος για τους στίχους του. Τόσο φαρμακός και έξυπνη ήταν ή σάτυρά του, ώστε το "Σκρίπ" γινόνταν άνάσαστο για να διαβάσουν τον "Τσοπανάκο".

Είχε φθάσει να πουλή 5-6 χιλιάδες φύλλα. Τότε το έκαμε καθημερινό φύλλο το "Σκρίπ" και διετήρησε μια σατυρική ρουμπρίκα, που έγραφε ο ίδιος πάντα με το ψευδώνυμό του.

Το πολιτικό Σκρίπ, με συνεργάτες του τον Κωστή τον Χαϊρόπουλο, τον Μ. Χατζόπουλο, τον Ζαχ. Παπαντωνίου, έμεισορρήθηκε στο δημοσιογραφικό στερέωμα, με ιδιόκτητο πειστήριο και τυπογραφεία, έως το 1903.

Το έτος εκείνο ο ιδρυτής του, προσβεβλημένος από νεφριτίδα, δέκονφε εις το μωραϊον, καλεμπούριζοντας με τους γιαιρούς του, που του έκαναν άλλεπάλληλες παρακενήσεις.

Εκείνη την εποχή μηχανικοί του Δημοσίου, με την έλπειδα να έδρουν νερό στο Θριάσιον πεδίον, που οι επιστήμονες είχαν όπνόνισε, ότι από κάτω διηθόντο προς τη θάλασσα της Έλευσίνος τα νερά της Πάρνηθος, έκαναν διατηρήσεις με ειδικά τροπάνια.

Άλλη πάλι παρακενήσι θα κάνουμε γιαιρό; παρατηρούσε παραπονεμένα. Θριάσιον... παιδίον... με κατανήσατε!

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗ Η ΚΕΡΚΥΡΑ

Κατά τα τέλη του Ιουνίου 1716 οι Τούρκοι είχαν συμπληρώσει την κατάληψη της Πελοποννήσου. Έως τότε την κατείχαν οι Βενετσιάνοι.

Άλλά ή κατάσταση αυτή δεν μπορούσε να είναι μόνιμη. Είς την Κέρκυρα είχαν σπουδαία στρατιωτική και ναυτική βάση οι Βενετσιάνοι. Έπρεπε συνεπώς να τους βγάλουν οι Τούρκοι και από εκεί.

Συγκεντρώνουν λοιπόν όλη την άρμάδα τους, αποκλείουν με αυτή το όμορφο νησί και την 24 Ιουλίου άρχίζουν την άπόβασι άγημάτων και στρατού, από 33 χιλ. άνδρας. Έβγησαν εις το Γουβί και στον Ύψο, πέρασαν το χωριό Ποταμός, έκυριεύσαν τα πρόσαια Μαντουκι και Γαρίτσα κι έωρμησαν κατά της πόλεως.

Οι Βενετσιάνοι την είχαν όχυρώσει την Κέρκυρα και την είχαν κάνει άπόρθητη. Είχαν στείλει μάλιστα για ύπερασπισή της τον Γερμανόν στρατάρχη Γιόχαν Σχούλεμπουργκ. Πενήσαν όλόκληρες μέρες την είχαν περιόφεισε στενωτάτα οι Τούρκοι και της έξασπέλουν φωτιά και σίδερο.

Οι πολιορκημένοι, με φρουρά 8 χιλιάδες άνδρες, δεν μπόρεσαν ν' άντισταθούν. Καταστροφή και πείνα! Και δόστω παρακάλια στον Άγιο Σπυρίδωνα.

Στης 8 Αυγούστου οι Τούρκοι έπιχειρούν τρομερή επίθεσι κατά του νέου φρουρίου και άποκορύνονται. Είς έπιετρον μάλιστα την άλλη μέρα ένοκήπει καταστρεπτική λάιλαφ. Άλλά έτοιμάζονται για νέα επίθεσι οι Τούρκοι.

Ο περίφημος Γερμανός στρατάρχης Σχούλεμπουργκ — σώζεται ο άνδριάς του άκόμη στην Κέρκυρα — που είχε σώσει άλλη μια φορά το όμορφο νησί, δεν μπορεί αυτή τη φορά να κάνει τίποτα. Από μέρα σε μέρα ή θέσις τους χειροτερεύει. Πρέπει να παραδοθούν. Τώχουν πάρει άπόφασι. Άβριο κιόλα θ' άνοίξουν την πόρτα Ρεάλε και πια ο Θεός να βάλη το χέρι του.

Μά ο Προστάτης του νησιού, ο Άγιος Σπυρίδων — που το Σκήνωμά του άναπαύεται! — σήμερα σε πλούσια λάρνακα από πολυτίμη μέταλλα — άγρυπνει.

Την άδη της 11 Αυγούστου οι πολιορκηταί βλέπουν πάνω από την άνωβία πόρτα έναν καλόγερο με μια πύρινη σπάθα, που έξορμηξ στον άέρα, επί κεφαλής στρατιάς άγγέλων.

Όπου φύγει-φύγει με άλαλαγμούς οι Τούρκοι. Άλαφιασμένοι τρέχουν προς τη θάλασσα, για να προσθήσουν να μπουν στα καράβια τους, άφίνοντας όπλα, πυρομαχικά, σκηνές, τρόφιμα. Άλλοι με βάρες πατείε με πατώ σε, κι άλλοι κολυμπώντας. Κι άλλοι, χάνοντας το δρόμο, τρέχουν στο έσωτερικό του νησιού. Άφησαν επί τόπου 15 χιλ. νεκρούς και 64 κανόνια.

Άνοίγουν τη βαρεία πόρτα δειά-δειά και τι να ίδου; Έρημη την κατασκήνωσι των πολιορκητών και στο στρατόπεδο, που έως χθές ήταν μνημοφυλάκι, μερικοί στρατιώτες που έτρεμαν τα σαγόνια τους από φόβο και άια ήλθαν στα συγκαλά τους, διηγήθηκαν πώς είχαν δη τον "καλόγερο" και τους εκυήγησε.

Κι έτσι όχι μονάχα από την καταστροφή σώθηκε τότε ή Κέρκυρα, αλλά και από την πείνα και τη γδύμνια. Έβηγκ'εν έξω οι κάτοικοι κι έλαφυραγώγησαν το έρημο στρατόπεδο, ενώ ή περιφημη άρμάδα έκανε πανιά. Και γραμμή έπειτα στην εκκλησία του Άγιου για δοξολογια.

Η Σύγκλητος της Βενετίας άνέγραψε «Νικητήρια» εις τον πολιούχον Άγιο, έκρέμασε δε ως άνάστημα μεγάλη άσημνια κανδήλα, που καίει νύκτα μέρα μπροστά στο Σκήνωμά του, με την έπιγραφή: OI - Servatum Coretram - Divo Spiridioni Tutelari - Senatus Venetus - Anno MDCCXVII.

Και οι εγγενείς της Κερκύρας του έκρέμασαν πελώρια κανδήλα με έπιγραφή: Divo - Spiridioni Tutelari - Utraque Classa - Protecta - Andrea Pisani Supremo - Duce - Utrisque Classis - Nobiles - Exvoto - Anno MDCCXVII.

Άς άφήσωμε πια της τιμής προς τον στρατάρχη Σχούλεμπουργκ. Βενετσιάνικος νόμος άπηγόρευε άνδριάντας εις ζωντανούς ανθρώπους. Κι όμως ή Σύγκλητος της Βενετίας τον κατήργησε αυτόν τον νόμο και του έστησε ύπερφυσικό άνδριάντα μαρμαρένιο μπρός στην είσοδο του φρουρίου με έπιγραφή: Matthie Comitii De Salemburgio - Summo terrestrium corpiarium praefecto - Christiane Republicae - In Coreyrae obsidione laborantis - Fortissimo assertori - Adhuc viventi - Senatus - Anno MDCCXVII Die XII Mensis - Septembris.

Στης 19 Μαρτίου 1717 ο γενναίος Καπετάνιος της Κερκύρας ναύαρχος Άντριε Πιζάνη έξέδωκε Διάταγμα και "έπειδή εν τη πολιορκία του φρουρίου όραθη έγένετο ή προσαισία του ένδούου Άγιού Σπυρίδωνος, δια προσβειών του όποιου ηδόδκρηεν ο Θεός να δείξη σημεϊον τεράστιον εν τώ έπικειμένω κινδύνω και να σώση το μόν φρουριον από της Τουρκικής άλώσεως, την δε νήσον από βαρβάρου κατακτητηνύ" άριζε όπως στης 11 Αυγούστου κάθε χρόνο γίνεται λιτανεία του θαυματουργού Λειψάνου με όλο τον Κλήρο, τους Δημοσίους παραστάτας — Βενετσιάνους διοικητάς — τας Άρχας της πόλεως όλας, τα δε φρούρια και πλοια να κανονιοβολούν.

Έπίσης το ίδιο Διάταγμα άριζε να μοιράζονται αυτή

την ημέρα εις τους φτωχούς, καθολικούς και όρθοδόξους, από το Δημόσιο Ταμείο 150 ρεάλια.

Από τότε στην Κέρκυρα κάθε χρόνο στης 11 Αυγούστου, έπέτειο της διασώσεώς της, γίνεται ή μεγαλύτερη λιτανεία του Άγιου Σπυρίδωνος, εκτίθεται δε τρεις μέρες το Σκήνωμά του στην πόρτα του διωνούου ναού.

Κηνιατίας και τσέλιγκας ήτον ο Άγιος στην Τριμυθούνα της Κύπρου. Με άρεκη ύόρφωσι. Άλλά και θεοσεβής. Με μια ψυχικότητα Βιβλική, σαν του Δαβίδ. Έμειλετοσσε της Γραφής, και ύμνολογούσε το Θεό και έξηγουσε τα ευαγγέλια στα κοπέλια, πούχε στης στάνες του και στους χωρικούς, μοιράζοντας τα ύπάρχοντά του, το γάλα του, τα τυριά του, τα ζωντανά του, στους φτωχούς.

Καμιά φορά πανδρεύθηκε, μά πέθανε ή γυναίκα του, σε λίγο, άφίνοντάς του ένα κριστακι, την Ειρηνούλα. Έπόνεσε, μά περισσότερο άφιερώθηκε στα θεία.

Ο Έπίσκοπος Τριμυθούτος τον έπιασε να γίνη παπάς κι όταν εκείνος πέθανε, κληρος και λαός δια βοής άνεκήρυσαν τον Σπυρίδωνα Έπίσκοπο.

Όταν έγινε ή Μεγάλη Οικουμενική Σύνοδος της Νικαίας έπήγε στην Κωνσταντινούπολι και κατετρόπωσε με την εόφραδειά του τους Άρειανούς. Σ' αυτό το άναμεταξύ όμως πέθανε ή Ειρηνούλα του.

— Δόξα τώ Θεώ πάντων ένεκεν" είπε. Έκλαψε κι έδόθηκε άμέσως στα θρησκευτικά έργα του, άπεδήμησε δε εις Κύριον την 12 Αυγούστου του 350 μετά Χριστόν.

Το Λειψάνο του έμεινε λίγον καιρό στην Τριμυθούνα κι έπειτα μεταφέρθη στην Κωνσταντινούπολι, άνεπαφο, μαζί με το Σκήνωμα της Άγίας Θεοδώρας, της Αυγούστας — Αυτοκρατειρας και άλλα ιερά λείψανα στην εκκλησία των Άγιών Άποστόλων, όταν δε έτελούντο αι μεγάλα άκολουθια εις μνήμην του, έπήγαινε «στη χάρη Του» και ο Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου με όλη την Αυλή.

Όταν το 1453 έφηραν οι Τούρκοι την Πόλι, κι έφυγαν όλοι σχεδόν οι κάτοικοι, ο παπάς Γρηγόριος Πολυεύκτος έπήρε τα δύο λείψανα του Άγιου Σπυρίδωνος και της Αυτοκρατειρας Θεοδώρας κι έπειτ' από μια πραγματική δόδυσει έφθασε στην Παραμυθιά της Ήπειρου.

Έκει έμεινε δύο χρόνια και το 1456 έπέρασε άντίκρου στην Κέρκυρα, επί Μεγάλου Πρωτοπαπά Άνδρέου Σωτηριαίου, άπέθεσε δε τα δύο σκηνώματα στην εκκλησία του Άγ. Άθανασίου.

Πρίν πεθάνη ο Πολυεύκτος έχάρισε τα λείψανα στον συμπατριώτη του παπά Γεώργη Καλοχαρέτο, ο γιούς του δε αυτού και κληρονόμος του τα μετεβίβασε στην άνηψιά του

Η μεγάλη Λιτανεία του Σεπτού Σκηνώματος κατά την 11 Αυγούστου.

Άσμηνα, ή όποια έπήρε άνδρα τον Σταματέλο Βούλγαρη. Το Σκήνωμα της Άγίας Θεοδώρας το έχάρισαν στην Κοινότητα Κερκύρας, το δε του Άγιου Σπυρίδωνος το μετέφεραν εις την εκκλησία της άριστοκρατικής συνοικίας Καμπιέλου του Ταξιάρχου Μιχαήλ.

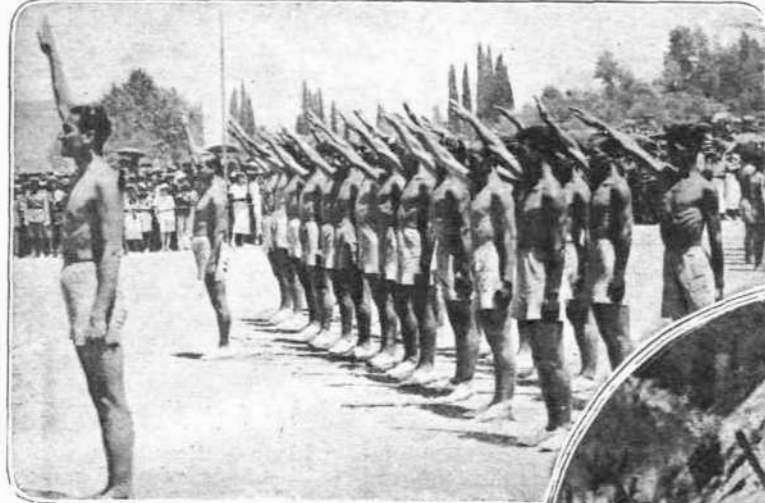
Ο Σταματέλος Βούλγαρης το 1524 έκτισε κοντά στην πόρτα Ρεάλε ναό του Άγιου και έτοποθέτησε το λειψάνο του. Έκει έμεινε έως το 1537, δε λογω της πολιορκίας της Νήσου από τους Τούρκους, το μετέφεραν για περισσότερη ασφάλεια στην εκκλησία των Άγιών Άναργύρων, μέσα στο Παλιό Φρούριο.

Άργότερα πάλι, το μετέφεραν στην εκκλησία του Άγιου Ρόκκου, όπου και έμεινε έως το 1575. Άλλά τότε οι Βενετσιάνοι δια λόγους όχυρωματικούς έγκρέμισαν διάφορες εκκλησίες, μαζί μ' αυτές δε και την του Άγιου Σπυρίδωνος. Τότε το μετέφεραν στην εκκλησία του Άγ. Νικολάου της Γαρίτσας, έως ότου το 1589 έγιναν μεγαλοπρεπέστατα τα έγκαίνια του Ναού του Άγιου Σπυρίδωνος, μέσα στην πόλι, και το έτοποθέτησαν εκεί όριστικά, μέσα σε μια δλόχρυση θήκη και σε μια βαρύτιμη λάρνακα, με μυθώδη πλούτη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΙ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥΣ
1936

Ἡ ἱερὰ φλόξ στὰ βουνά τῆς Ἀρκαδίας.
Die Olympische Flamme in den Bergen
Arkadiens.
La flamme sacrée est portée sur les monts
d'Arcadie.
The sacred flame passes the mountains of Arcadia.

Ὁ ὄρκος τῶν Λαμπαδηδρόμων στὴν Ὀλυμπία.
Der Schwur der Fackelläufer.
La prestation de serment des coureurs de la flamme sacrée.
The runners of the sacred flame taking oath.

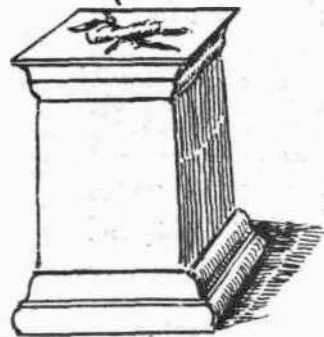
Μία ἐναλλαγή τῆς φλογεφόρου πυρτιάς στὴς πλαγιές τοῦ Παρνασσού.
Ein Fackelwechsel an den Hängen des Parnass.
La flamme sacrée passe les pentes du Parnasse.
The sacred flame passes the Parnassus.

Στὰ Προπύλαια
Vor den Propyläen.
Devant les Propylées.
Before the Propylaea.

Ἡ ἱερὰ φλόξ βγαίνει ἀπὸ τὸν Ναὸν τῆς Παρθένου.
Die heilige Flamme verlässt den Parthenon.
La sortie du Parthénon.
The runner leaving Parthenon.

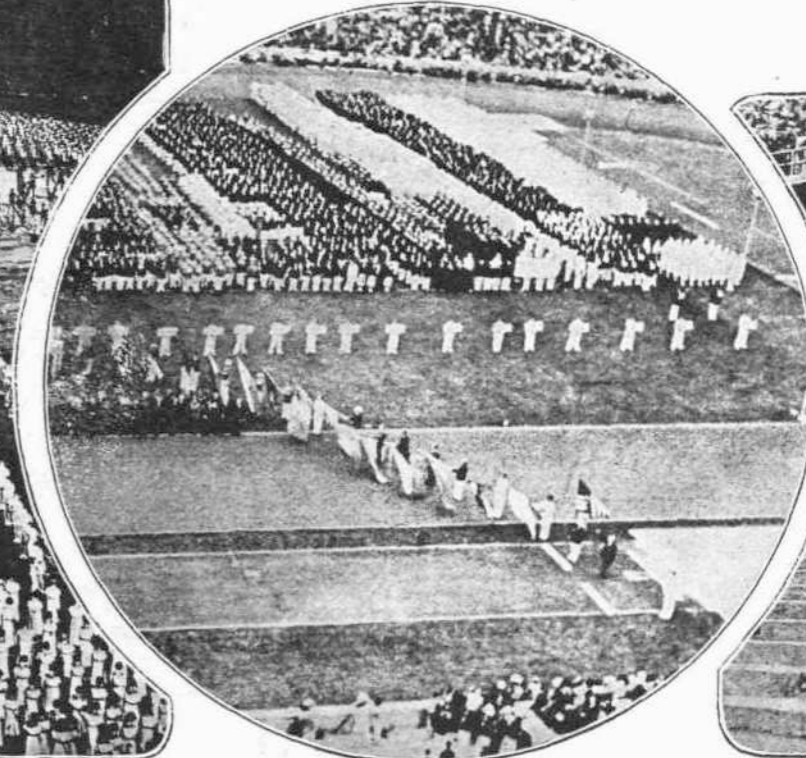
ΑΛΛΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΥΗ. — Ἐπειτ' ἀπὸ 40 χρόνια ὁ Ὀλυμπιονίκης τοῦ Μαραθωνίου κατὰ τὸ 1896 Σπύρος Λούης εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ μὴ κρῖνται στὸ Στάδιο τοῦ Βερολίνου καὶ νὰ προσφέρει στὸν Χίτλερ τὸν κώτινον τῆς Ὀλυμπίας.

Τὸ Στάδιον τοῦ Βερολίνου κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν ἀγώνων τῆς ΧΙ Ὀλυμπιάδος.

Ἡ νικητερὴ ἑορτὴ στὸ Ἀθλητικὸ χορὸν τοῦ Βερολίνου.

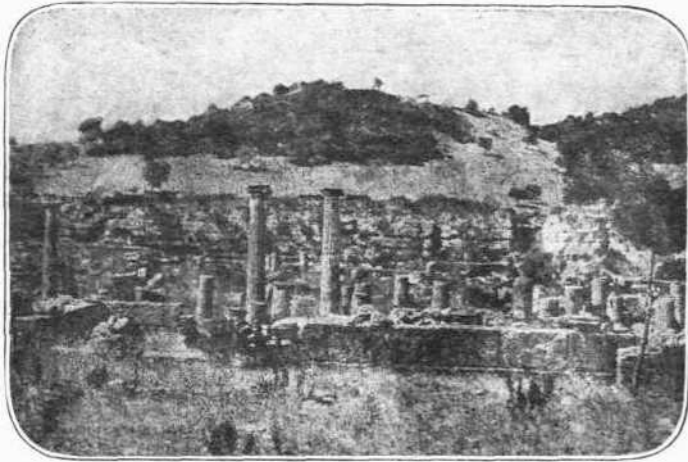

Ὁ χαιρετισμὸς τῶν σημαίων τῶν κρατῶν ποὺ μετέσχον τῶν ἀγώνων τοῦ Βερολίνου, εἰς τὸν στίβον τοῦ Σταδίου.

Ὁ τελευταῖος Βερολινεὺς λαμπαδηφόρος κομίζων εἰς τὸ Στάδιον τὴν ἱερὰν Φλόγα τῆς Ὀλυμπίας.

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τὰ ερείπια τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διός. Die Trümme des Zeustempels in Olympia. Les ruines du temple de Jupiter à Olympie. The ruins of the temple of Jupiter in Olympia.

Τὰ Ὀλύμπια, οἱ ἀγῶνες ποὺ ἐτελοῦντο ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Πελοποννήσου, πρὸς τιμὴν τοῦ Διός, ἐκαλοῦντο καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, μετεῖχαν δὲ εἰς αὐτοὺς ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ὅχι μόνον τῆς κυρίως Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, τῆς Σικελίας κτλ. Ἦσαν μαζί με τὰ Παναθηναῖα, τὰ Ἰσθμια καὶ τὰ Νέμεα, ἡ μεγαλύτερα καὶ ἐπισημότερα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἐκτὸς τοῦ ἀθλητικοῦ τῶν σκοποῦ, εἶχαν καὶ θρησκευτικὴν χαρακτῆρα, καὶ ἐμπορικὴν σκοπιμότητα.

Ἀπὸ τῆς 80ῆς Ὀλυμπιάδος ἐπιτελοῦντο θεῶν καὶ φιλολογικῶν διαγωνισμῶν, ῥητορικῶν ἐπιδείξεων καὶ ποιητικῶν ἀπαγγελιῶν. Ἀναγράφεται δὲ ὁ Ἡρόδοτος ἀνεγύρωσε κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τὴν ἱστορίαν του περὶ τῶν Πελοποννησίων πολέμων.

Κατ' ἀπομίμωσιν τῆς πανελληνίου ταύτης ἑορτῆς, ἀπὸ τῆς 30ῆς Ὀλυμπιάδος (556 π. Χ.) εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τῆς 40ῆς (516 π. Χ.) ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρῆς Ἀσίας, τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος καὶ τῆς Σικελίας, ἐτέλλον κατὰ τόπους καὶ μετὰ τὸ ὄνομα Ὀλύμπια, μεγαλοπολεμικῆς ἑορτῆς τῶν ὀλίγων ἐπισημότεροι ἦσαν αἱ ἐν Ἀθήναις, αἱ ὅποια ἰδρυθεῖσαι τὸ 640 π. Χ. ἐπὶ Κλέωνα τοῦ Ἀθηναίου, προσέλαβον νέαν ἀκμὴν καὶ μεγαλοποιήσαν ἀπὸ τοῦ Ἀποκράτορος Ἀδριανοῦ, ὅστις περὶ τῆς 130ῆς Ὀλυμπιάδος ἐπέλεξε τὸ Ὀλυμπιακὸν ἐκλήθη «Ὀλύμπιος». Ἐτελοῦντο ἐπίσης καὶ ἐσωτερικῶν Ὀλύμπια ἐν Δίῳ καὶ ἐν Αἰγῶνι τῆς Μακεδονίας, συνηχουμένη μετὰ ἀνάστατον μεγαλοποιήσαν ἀπὸ τῶν Μεγάλων Ἀλέξανδρον. Ἀναγράφονται ἐπίσης Ὀλύμπια, ποὺ ἐτελοῦντο εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Ἐφέσον, Κόρινθον, Νίκαιαν, Τύρον, Πέργαμον, Θεσσαλονίκην καὶ εἰς ἄλλας ἀκμαζούσας πόλεις τῆς ἀρχαϊότητος.

Χρησιμοποιῶντος τοῦ Ἐνναγέλου Ζάλπια ἐτελοῦντο τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1859 ἀγῶνες εἰς Ἀθήνας, οἱ ὅποιοι ὀνομάσθησαν Ὀλύμπια, με ἀγωνίσματα ἄλματος, δρόμου, δίσκου, ἀκοντίου καὶ ἀναρριχίσεως ἱστού.

Κατὰ τοὺς κλασσικοὺς χρόνους οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἦσαν οἱ ἐνδοξότεροι ὄλων καὶ τὸ ἱερὸν ἐθεωρεῖτο ὡς πανελληνίον καὶ παγκόσμιον κέντρον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποὺ οἱ σπονδοφόροι εὐπατοῖσαι Ἠλεῖοι, ἐπισκεπτόμενοι ἐπισημῶς τὰς ἑλληνικὰς πόλεις, ἐκέρχοντο τὴν ἐκεχειρίαν καὶ προσεκύλιον εἰς Ὀλύμπιον τοὺς θεατὰς, τοὺς ἀθλητὰς καὶ τοὺς θεωροὺς, ἢ προπαρασκευῆ διὰ τὴν ἀξιολογοῦσαν ἐκεῖ ἐκπροσώπων τὸν ἑὸν γενεὴν δι' ὅλας τὰς πόλεις, εἰς τὰς ὅποιας παρεῖχτο μοναδικὴ εὐκαίρια νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἀκμὴν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν.

Ἡ πανήγυρις διήρκει ἐπὶ 5 ἡμέρας. Ὡς ἀρχὴ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἔτους θεωρεῖται ἐν γένει ἡ 19ῃ Ἰουνίου.

Εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μόνον ἐλεύθεροι Ἕλληνες ἐγίνοντο δεκτοί, ἐξηρῶντο ὅμως οἱ ἀτμοὶ, οἱ ἀσεβεῖς καὶ οἱ ἐναγεῖς. Αἱ νίκαι τῶν Ὀλυμπιακῶν, ὡς ἡ περίφημος ἀρματοδρομικὴ νίκη τοῦ Ἀλκιβιάδου κατὰ τὸ 416 π. Χ., ἐθεωροῦντο λίαν τιμητικαὶ καὶ ὡς ἐθνικαὶ ἐπιτυχία.

Διὰ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ἐδίδοτο εὐκαιρία ἐπικοινωνίας τοῦ πανελληνίου κοινῶ με τοὺς ἐνδόξους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς, πολιτικοὺς, στρατηγούς, ποιητὰς καὶ ῥητορας. Αἱ ἐπιδείξεις τῶν καλλιτεχνῶν, ὀριστιῶν καὶ ἱστορικῶν ὑπερέβαινον εἰς ἐνδιαφέρον καὶ αὐτῶν τῶν ἀγῶνων.

Ἡ παρακμὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

Κατὰ τοὺς χρόνους ὅμοις τῆς Ῥωμαϊκῆς κατακτησεως, οἱ ἀγῶνες ἤρχισαν νὰ χάνουν τὴν ἀρχαίαν τὴν ἀγλὴν καὶ ἐπισημότητα. Ὁ Σύλλας τὸ 80 π. Χ. ἐκάλεσε τοὺς ἀθλητὰς εἰς Ῥώμην διὰ νὰ κοσμήσῃ τὸν θρίαμβόν του. Ὁ Καλιγούλας ἤθελε νὰ μεταφέρῃ εἰς Ῥώμην τὸ χρυσελευάν-

τινον ἀγαλμα τοῦ Διός, ἀλλὰ κατὰ τινὰ παραδόξω ἡ ἱερουσία ἀπρὸςβήθη, ὅστις τὸ ἀγαλμα ἀνεκάχθη καὶ οἱ μεταφέροντες αὐτὸ ἐτραπίσαν ἐντρομοὶ εἰς φρυγν. Γνωστὴ εἶναι καὶ ἡ κομικὴ ἐπιφάνεια τοῦ Νέρωνος εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὅπου ὅμως ἐστεφανώθη ὡς νικητῆς τεθρίσκου ἄρματος, ἀκόμη δὲ ὡς τραγοῦδος καὶ κιθαρωδός.

Οἱ Βυζαντινοὶ Ἀυτοκράτορες, ἰδίως ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ὁ Θράκης, ἐπεστήριξαν τοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ τὸ 393 μ. Χ. ἐσοκάθησαν διὰ τελευταίαν φασὶν τὰ Ὀλύμπια, τὰ ὅποια κατελύθησαν διὰ παντὸς ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Α'.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀρχίζει τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ 395 μ. Χ. εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Ὀλυμπίαν τὰ ἐπὶ τὸν Ἀδριανὸν στήλη τῶν Γότθων, τὰ ὅποια διήρπασαν καὶ κατέστρεψαν πᾶν τὸ πλῆθυσιν. Τὸ 426 ἐνεπλήθη ὁ ναός. Κατὰ τὸν 5ῦ αἰῶνα συνέβησαν καταστρεπτικὸι σεισμοί, οἱ ὅποιοι μετέβαλαν εἰς εἰσέπια τὰ καλλιμύμαρα οἰκοδομήματα.

Πλημμύραι τοῦ Κλαδίου καὶ τοῦ Ἀλφειοῦ παρήσαν κατάνη δόκλων τὸν ἐπιπόρομον καὶ τμήμα τοῦ σταδίου. Χριστιανικὴ ἐκκλησία ἐκτίσθη εἰς τὸν χρόνον τοῦ ἀρχαίου ἱεροῦ κατὰ τὸν 6ῦ αἰῶνα καὶ οἱ Χριστιανοὶ διὰ νὰ προφυλαχθῶν ἀπὸ τὰς βαρβαρικὰς ἐπιδρομὰς ἤγειραν, μετὰ ἀρχαία λείψανα τείχος πάχους 3 μ. Κατὰ τὸν μεσαίωνα εἶχε λησμονηθῆ καὶ τὸ ὄνομα ἀκόμη τῆς ἐνδόξου Ὀλυμπίας.

Ἀπὸ τὸν 18ῦ αἰῶνα οἱ λόγιοι τῆς Δίσεως ἀρχίζουν νὰ ἐνδιαφέρονται ὑπὲρ τῆς ἀνασκαφικῆς ἐρεῖνης τοῦ χρόνου τῆς ἀρχαίας Ὀλυμπίας. Ὁ Γερμανὸς Winkelmann, ὁ πατέρας τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας, ὁ ὅστις προετοιμάζει τὴν ἀνασκαφὴν, δολοφονεῖται τὸ 1768. Αἱ πρώται ἀνασκαφαὶ γίνονται τὸν Ἀπριλίον 1829 ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνας καὶ ἐπιστημονομας ποὺ ἠκολούθησαν εἰς Πελοπόννησον τὸν στρατηγὸν Maison καὶ μετὰ ἐξ ἑβδομάδας ἀποκαλύπτεται ὁ ναός τοῦ Διός.

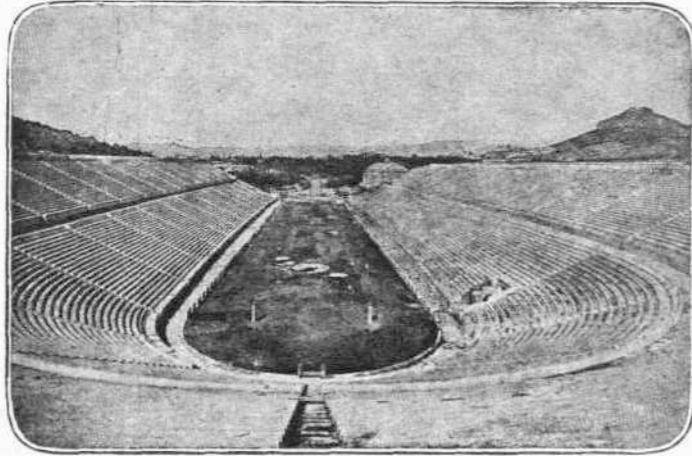
Τὸ 1874 ἐπιγράφεται στήσας, διὰ τῆς ὁποίας παρεχωρεῖτο ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ δικαίωμα τῆς διεξαγωγῆς οὐστηματικῶν ἀνασκαφῶν, αἱ ὅποια ἤρχισαν τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1875 καὶ διήρκεσαν μέχρι τῆς 8 Ματίου 1881. Εἰς τὰς ἀνασκαφὰς μετέστηον οἱ διαπρεπεῖς Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι Furtwängler, Adler, Bötticher, Treu, Dörpfeld κ. ἄ. Τὰ εὑρήματα ἦσαν ἐκπληκτικά. Τὸ ἀρχαῖον ἱερὸν κατορθώθη ν' ἀναπαρασταθῆ ἐνὸς ἡμῶν διὰ τῆς ἐμβροθεῖς μελέτης τῶν ἐνδόξων εἰσέπειν. Σπουδαία ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ ἀετώματα τοῦ ναοῦ τοῦ Διός καὶ ὁ περιφρῆμος Ἐρμῆς τοῦ Πραξίτελου, ἤλθον εἰς φῶς καὶ ἀπήρσαν πολὺτον μουσεῖον, ἰδουθὲν δαπάναις τοῦ Ἀνδρέου Συγγροῦ.

Ἡ Ἄλτις, τὰ κείρια καὶ τὰ ἀγάλματα τῆς Ὀλυμπίας.

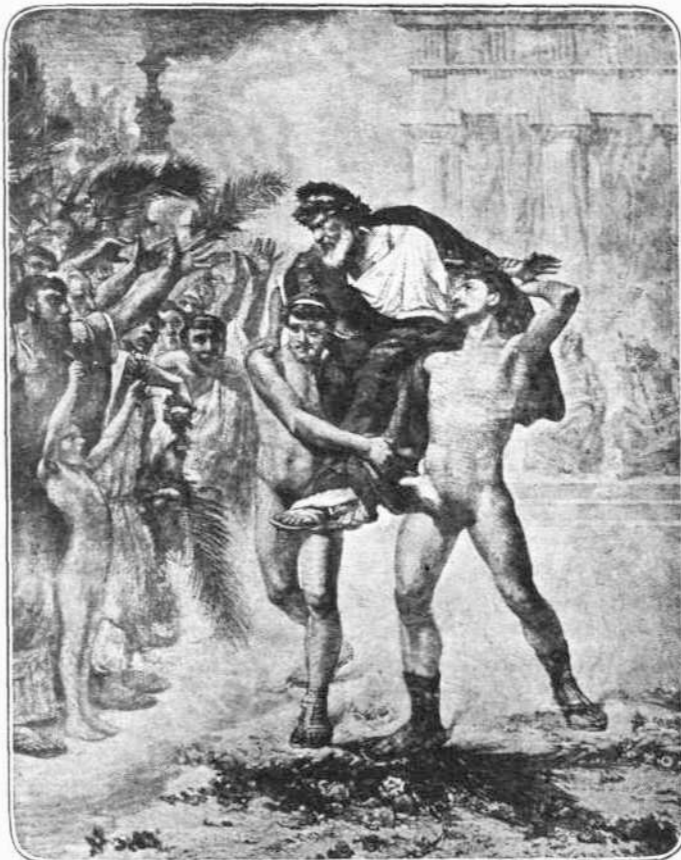
Ἡ κενὸς ἱερὸς χρόνος τῆς Ὀλυμπίας, ὁ περιλαμβανὸν τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν καὶ τὰ τεμένη ἐκαλεῖτο Ἄλτις (= ἄλτος) καὶ περιεκλείετο διὰ πειθόλου.

Εἰς τὴν Ἀρκτικὴν πλευρᾶν τῆς Ἄλτιος οὐρανῶμεν τὸ Γυμνάσιον καὶ τὴν Παλαιστραν. Νοτίως τῆς Παλαιστρας εἶναι ἡ Θεολογία, ὅπου δέμενον οἱ ἱερεῖς. Πρὸς Δ. αὐτῆς κείται τὸ Ἥρῶν, νοτιότερον δὲ τὸ Λεωνίδειον, τὸ ὅποτον ἐχρησιμοῦμεν ὡς ξενῶν, ὅπου κατέλθον μεταγενεστέρως καὶ Ῥωμαῖοι μεριστᾶνες.

Τὸ μεγαλοπρεπέστερον οἰκοδόμημα τῆς Ἄλτιος ἦτο ὁ ναός τοῦ Διός, κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὁποίου ἔρχοντο διάφορα ἐνεπίγραφα βᾶθρα, τὰ ὅποια ἔφερον ἄλλοτε ἐβρίσκον ἀνδριάντας. Τὸ πρὸς Δ. ὄμιον τῆς Ἄλτιος ἀπετέλλον δύο στοαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐλέγετο Στοὰ τῆς Ἥρας ἢ Ποικίλη, ἣτις ἔφερε κατὰ μέτωπον 44 δομοί-

Τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τὸ 1896. Das Athener Stadion zur Zeit der ersten Olympischen Spiele in Athen 1896. Le Stadium d'Athènes en 1896. The Stadium of Athens in 1896.

Ὁ θρίαμβος τοῦ ἀρχαίου Ὀλυμπιονίκου Διαγόρα. Der Triumph der alten Olympioken Diagoras. Le Triomphe de Diagoras. The Apotheosis of Diagoras in the Antiquity.

κοὺς κίονας. Ἄλλα κτίρια εἶναι τὸ Στάδιον καὶ τὸ Μητρώον, δομικὸς ναός, ἀφιερῶμενος εἰς τὴν Κυβέλην.

Ὁ δεύτερος κατὰ τὸ μέγεθος ναός ἦτο τὸ περίφημον Ἡραῖον τῆς Ὀλυμπίας. Ἐναντι τῆς ΝΑ. γωνίας τοῦ Ἡραίου ἀνεκαλύθη τὸ κελικὸν κρηκλίδομα τοῦ Φιλαιπίου. Εἰς τὸ κέντρον σχεδὸν τῆς Ἄλτιος κείται τὸ Μελοπέσιον, τέμενος ἀφιερῶμενον εἰς τὸν Πέλοπα. Ἀνατολικῶς τοῦ Πελοπέσιου ἐκεῖτο ὁ μέγας Βωμός τοῦ Διός.

Ἐντὸς τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τοῦ μεγαλοπρεπετέρον ἐκ τῶν οἰκοδομημάτων τῆς Ἄλτιος, ἐφυλάσσοντο διάφορα ἀνάθηματα καὶ ὑπῆρχον ἐπίσης σὺνπλεγμα τῆς Ἐκχευρίας καὶ τοῦ Ἰφίτου.

Ὁ σῆκος ἔχωρῶετο εἰς τρία μέρη, τὸ πρὸς τὸ βᾶθος δὲ μέρος κατεῖχε τὸ βᾶθος τὸ φέρον τὸ χρυσελευάντινον ἀγαλμα τοῦ Διός, ἔργον τοῦ Φειδίου. Ἡ φήμη τοῦ ἔργου καθ' ὅλην τὴν ἀρχαίτητα ἦτο μερίστη. Ἐθεωροῦτο ὡς ἐν ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Κατὰ τὴν περιγραφήν τοῦ Πανωνίου, ὁ Ζεὺς ἐκάθητο ἐπὶ μεγαλοπρεπτοῦς καὶ πολυτελεστάτου θρόνου, κρατῶν εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα νίκη καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν οὐκίπρον με ἀέτων, ἐφόρει δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν χρυσοῦν στέφανον ἐλαίας.

Ὅταν ἀπηγορεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀποκράτορος Θεοδοσίου ἡ τελεσις τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, τὸ ἀριστοτέρημα αὐτὸ μετεφέρθη εἰς Κωνσταντινουπόλιν, ὅπου κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κεδρωνοῦ, ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη ἐδόκει τὸ μέγαρον τοῦ Πατρικίου Λαῖσου, ἀλλὰ καταστρεπτικὴ πνεκαὶ ἀπετέφρωσε τὸ περίφημον ἀγαλμα μαζί με τὸ μέγαρον καὶ ὀλόκληρον τμήμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός πλατεῖα ἦτο γεμάτη ἀγάλματα, τῶν ὁποίων πολλὰ βᾶθρα ἀνευρέθησαν.

Μεταξὺ αὐτῶν σημαντικῶν εἶναι τὸ ὑψηλὸν τριγωνικὸν βᾶθρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἱστατο τὸ λαμπρὸν ἀγαλμα τῆς Νίκης τοῦ Πανωνίου, ἀνδρῶν ἤδη ἐν τῷ Μουσεῖῳ, ἀφιέρωμα τῶν Μεσσηνίων.

Ἡ ἀναβίωσις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀναβιώσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ὀφείλεται εἰς τὸν βαρῶνον Πέτρον ντὲ Κουμπερτέν. Ὁτός, γόνος ἀρχαιοτάτης Γαλλικῆς οἰκογενείας, ἐγεννήθη τὸ 1862. Ὁ Κουμπερτέν ἐνέειψε εἰς τὴν Ἀγγλίᾳ κρατούσῃτα παιδαγωγικὰ οὐστηματα καὶ διὰ πολλῶν οὐστημάτων του ἐπιστήριξε τὴν ἀνάγκην τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς σχολικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἣτις κατ' αὐτὸν θὰ ἐπροετὲ νὰ συμπληρωθῆ διὰ σωματικῆς ἀσκήσεως καὶ παιδιῶν.

Βαθῆς μελετητῆς τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οὐνελαβε τὸ σῆδιον τῆς ἀναβιώσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Κατὰ τὸ 1892 ἐπέτυχε ἀπόφασιν τῆς Ἐνώσεως τῶν Γαλλικῶν Ἀθλητικῶν Σωματείων περὶ οὐγκλήσεως διεθνούς οὐνεδίου διὰ τὴν μελέτην τῶν ἀρχῶν τοῦ φιλαθλητισμοῦ. Τὸ οὐνεδίου, διοργανῶν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1894, περιέλαβε εἰς τὸ πρόγραμμὸν του θέμα περὶ τῆς δυνατοῦτητος τῆς ἀνασυστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

Τὸ οὐνεδίου, εἰς τὸ ὅποτον ἀντεπροσωπεύθη καὶ ἡ Ἑλλὰς διὰ τοῦ Δ. Βικέλα, ἀπεδέχθη τὴν ἀνασυστάσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων καὶ ἀπεφάσισε τὴν τελεσίαν τῶν τῶν πρώτων ἐν Ἀθήναις τὸ 1896.

Ὁ εὐγενὴς βαρῶνος, ἐκλεγείς Γεν. Γραμματεὺς τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς, κατήλθεν εἰς Ἀθήνας τὸ 1894, ὅπου βοηθούμενος ἀπὸ τὸν τότε διάδογον Κωνσταντίνου, κατόρθωσε νὰ παρακάμψῃ τὰς παρουσιαζόμενας δυσκολίας καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν οὐστησι ἐπιτροπῆς τῶν ἀγῶνων ἐπὶ τὴν προεδρίαν τοῦ διαδόχου. Ὅτιω ἐτελέσθησαν εἰς τὸ πάλλεινον Ἀθηναϊκὸν Στάδιον, ἐν μίσῳ προπονητικῆς συρροῆς διεθνούς κόσμου καὶ ἀθλητῶν, ἀντιπροσωπευόντων ὅλα σχεδὸν τὰ Κράτη καὶ δι' ἐνθουσιαστικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὅποτος κατέκλυσε τὴν προτεῖουσαν, οἱ πρώτοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες.

Τὸ 1900 ἐτελέσθησαν εἰς Παρισίους ἀγῶνες τῆς Β' Ὀλυμπιάδος, τὸ 1904 εἰς τὸν Ἅγιον Λουδοβίκου ἐτελέσθη ἡ Γ' Διεθνῆς Ὀλυμπιάς, τὸ 1906 ἀνεκίσημοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἔλαβον χώραν εἰς Ἀθήνας, τὸ 1908 ἐτελέσθη εἰς τὸ Λονδίον ἡ Δ' Ὀλυμπιάς, τὸ 1912 εἰς τὴν Στοκχόλμην ἡ Ε'. Ἐκχευρίστος τοῦ πολέμου ἐματαιώθη ἡ ΣΤ' Ὀλυμπιάς τοῦ Βερολίνου. Τὸ 1920 ἐτελέσθη ἡ Ζ' Ὀλυμπιάς εἰς Ἀμβέρσαν, τὸ 1924 ἡ Η' εἰς Παρισίους, τὸ 1928 ἡ Θ' εἰς Ἀμστερταμ, καὶ τὸ 1932 ἡ Ι' εἰς Λὸς Ἀντζελες.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τῆς Ἑλλάδος, τιμῶσα τὴν προπονητὴν τοῦ εὐγενούς Γαλιάνου, ἀπεφάσισε κατὰ τὴν οὐνεδρίαν αὐτῆς τῆς 10ῆς Ὀκτωβρίου 1919 ν' ἀνεγερθῆ ἐν Ὀλυμπίᾳ στήλη ἀναμνηστικὴ, τῆς ὁποίας τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐτελέσθησαν ἐν πάσῃ ἐπισημότητι, παρουσίᾳ καὶ τῷ ντὲ Κουμπερτέν, τὴν 17ῃν Ἀπριλίου 1927.

Διὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ πρᾶγμα, προσθέτομεν ὅτι ἕνας τῶν ἐπιστήμων θύκων τοῦ Σταδίου τῆς 9ῆς κερκίδος διετέθη πρὸς τιμὴν τοῦ ντὲ Κουμπερτέν, ἀνεγέρθη δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομά του, τὸ ὅποτον ἐδόθη καὶ εἰς μίαν τῶν ὁδῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ ἱα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Ἐξεκίνησε τὴν 20 Ἰουλίον ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν ἡ ἱερά φλόξ ἡ ὁποία μετεφέρθη διὰ τριῶν χιλιῶνων εὐστακῶν ἀθλητῶν — πυρροφόρων εἰς τὸ Στάδιον τοῦ Βερολίνου, ὅπου ἐπὶ τὴν οὐμβολικὴν ἀκτοβολίαν τῆς καὶ λάμψιν ἐτελέσθησαν οἱ ἀγῶνες τῆς ΙΑ' Ὀλυμπιάδος.

Ἡ Ἑλλὰς, ἡ αἰωνία Ἑλλὰς, καλεῖται καὶ πάλιν νὰ γίνῃ ὁ χαλιβδόκος κρηκος, ὁ ὅποτος θὰ οὐνεδῆ καὶ θὰ ἐνόσῃ τὴν ἀλλομεταρρυθμισμένην ἀνθρωπότητα μετὰ τὴν ζωοποιὸν καὶ γόνιμον ἰδέαν τοῦ εἰρηναμοῦ.

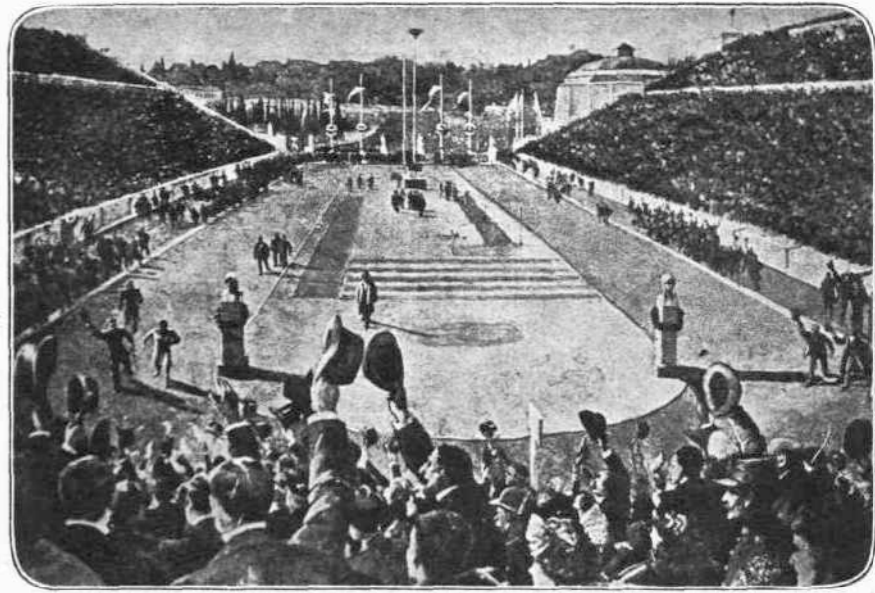
Σημαντικῶτατος εἶναι ἡ Ὀλυμπία καὶ παρουσιάζει πανηγυρικὴν ὄμην. Ἀνεγμονοῦσαι παρθένοι ἐκ Πύργου, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ μαθητῶν τῆς κ. Πράξιπας, ποὺ εἶναι ἀρχαιοστρεπῶς ἐνδεδυμένοι εἰς ἐστιάδας, εἰσέρχονται ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τῆς τελετῆς εἰς τὴν ἱερὰν Ἄλτιν. Τὸ πᾶρ ἀνάπτει διὰ κατόπτηρον καὶ μεταδίδεται διὰ τῆς ἱερείας εἰς τὸν βωμόν.

Ἡ ἔναρξις τῶν ἀγῶνων.

Μετ' ἀνάστατον μεγαλοπρεπέαν ἔγινε τὴν 1 Αὐγούστου εἰς τὸ Στάδιον Βερολίνου ἡ ἔναρξις τῆς ΙΑ' Ὀλυμπιάδος.

Ἀπὸ τὰς πρώτας μεταμεσημβρινὰς ὥρας ὅλη ἡ ἀπὸ τοῦ Δουστρυκάντεν μέχρι τοῦ Σταδίου περιοχὴ ἀντήχη ἀπὸ χητοκομητῶν, ἀπὸ ἐμβάθρια καὶ ἄσματα. Μόλις ἐσημῆσε ὁ Ὀλυμπιακὸς κώδικον, ὁ ἐπουργός τῆς προπαγάνδας κ. Γκαϊμπλεὶς ὁμίλησε ἐν μίσῳ ἐνθουσιασμοῦ.

Τὴν 1ῃν μ. μ. ὁ Ὀλυμπιακὸς ῥαδιοφωνικὸς κομπὸς τοῦ Βερολίνου ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κόσμον: «Τὸ Ἀπολλόνειον φῶς τῆς Ὀλυμπίας διηλθε ἀπὸ τόσα κράτη χωρὶς νὰ σβῆσῃ. Εἶπε νὰ παραμείνῃ πάντοτε ἄσβεστον καὶ νὰ ὑπερνημῆσῃ τὸ ἀθάνατον διδάγμα τῶν Ἑλλήνων, οἷτινες καὶ περὶ χρονητῶν τῶν ἀγῶνα ἐποιοῦντο, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς». Γερμανοί, Γερμανίδες καὶ Φασισταὶ τῆς Γερμανίας, χωρετίσθημεν τὴν Ὀλυμπιακὴν φλόγα μετ' ἐνθουσιᾶν τὴν χεῖρα καὶ ὑψώμενας τὰς καρδίας, ἐνωμένοι εἰς μίαν οὐκείνην, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μετὰ μίαν λέξιν: «Εἰρήνη». «Ἄνω σχῶμε τὰς καρδίας». Τὴν 16 Αὐγούστου ἔληξαν οἱ ἀγῶνες.

Τὸ Στάδιον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Μαρθωνίου δρόμου τὸ 1896. Das Stadion am Tage des ersten Marathonlaufes im Jahre 1896. L'entree à Stadium du vainqueur de la course de Marathon Spyros Louis en 1896. The triumphal entering in Stadium (1896) of Spyros Louis victor of the run of Marathon.

Ο ΘΟΥΡΥΒΟΣ

ΑΙ κορυφαί της Ιατρικής επιστήμης, διάσημοι Ιατροί Γάλλοι, Άγγλοι, Αμερικανοί και Γερμανοί έχουν κηρύξει άμειλικτον πόλεμον κατά του θουρύβου και ανέλαβον πραγματική σταυροφορίαν κατ' αυτού. Μελετούν και εξετάζουν τὰ μέσα και τούς τρόπους με τούς οποίους δύναται νά σωθῆ ἡ Ἀνθρωπότης ἀπὸ τὸν μέγαν αὐτὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλεῖ. Διότι ὁ θούρυβος, και τούτο ἔχει διαπιστωθῆ με σοβαρὰς μελέτας και συστηματικὰς στατιστικὰς, μὰς ἐκνευρίζει, μὰς κουράζει, προκαλεῖ διαρκῆ ἐρεθισμὸν τοῦ νευρικοῦ μας συστήματος, μὰς καθιστᾷ ἐν συντόμῳ ἄρρωστους σωματικῶς, πνευματικῶς και ψυχικῶς.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ καθηγητὴς Μπορντὰς εἶναι ἕνας ἀπὸ τούς μεγάλους σοφοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐξαπέλευσαν τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ θουρύβου.

Ἡδὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1128, ἔχει ὑποβάλει εἰς τὸν Ἐθνικὸν Ὄργανισμὸν τοῦ Τουρισμοῦ, μακρὰν και ἐμπεριστατωμένην ἔκθεσιν, τὴν ὁποῖαν συνεπλήρωσε κατόπιν και ἀνέπτυξε λεπτομερέστερα εἰς ἕνα ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον ὑπέβαλε εἰς τὴν Ἐταιρίαν Δημοσίας Ὑγιεινῆς.

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς εἰς τὰς μελέτας του ταῦτας τονίζει, ὅτι οἱ φρεσιολογικοὶ κίνδυνοι, τούς ὁποίους προκαλοῦν αἱ συχναὶ και ἰσχυραὶ ἠχητικαὶ δονήσεις εἶναι μεγάλοι.

«Ὅλοι, λέγει οἱ ὑγιεινολόγοι και οἱ ψυχίατροι ἀπέδειξαν τὴν ἔκτασιν τῶν ζημιῶν, αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται εἰς τὸν διαρκῆ ἐρεθισμὸν τῶν ἀκουστικῶν ὀργάνων. Ἡ αἰσθησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψυχοπαθῶν, τῶν νευρασθενικῶν, τῶν ἀνισορροπῶν και τῶν ἐξητληθέντων ὀργανισμῶν, προέρχεται κατὰ μέγα μέρος, εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ἀπὸ τὸν διαρκῆ θούρυβον.»

Ὁ καθηγητὴς Μπορντὰς συνεχίζει τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ του θέματος προσθέτει: Τὸ σοβαρώτερον και σπουδαιότερον γεγονός εἶναι ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας, ἥτις θὰ ἐνδιέφερε μίαν μόνον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ περὶ ἑνὸς εἶδους ἐπιδημίας πού πλήττει ὅλους ἐν γένει τούς κατοικοῦντας εἰς θουρυβώδη κέντρα, χωρὶς νὰ φεvidεται οὐδενὸς κατοικίου πόλεως ἐσχίστης μεγάλης κίνησιν, ἢ ὁποῖα κατ' ἀνάγκην εἶναι θουρυβώδης.

Ἡ ἐκλεκτὴ και ἀριστοκρατικὴ τάξις, οἱ εὐποροὶ και οἱ οικονομικῶς ἀνεξάρτητοὶ, προσβάλλονται ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν, ὅπως και οἱ ἄποροι και ἡ ἐργατικὴ τάξις.

Ὁ διανοούμενος, σοφὸς, ἐπιστήμων, συγγραφεὺς, καλλιτέχνης, μηχανικὸς, ἰατρὸς, δικηγόρος, ἐργάζεται ὑπὸ ἐλευθέρως συνθήκας, ἐνφ' ὃ ὑπάλληλος ἢ ὁ ἐργάτης, μολονότι ἢ μηχανικὴ ἢ χειρωνακτικὴ ἐργασία εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπασχολεῖται βλέπεται ὀλιγώτερον παρὰ ἢ δημιουργικῆ τοιαύτη τῶν διανοουμένων, ὑφίσταται και αὐτὸς ὀργανικῶς τὸν ὀλέθριον κλονισμὸν τὸν ὁποῖον ἐπιφέρει ὁ θούρυβος.

Ὁ Γάλλος ἐπιστήμων σαλπίζει συναγεμῶν και καλεῖ εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ θουρύβου ὅλους τούς ἐνδιαφερομένους.

«Πρέπει, τονίζει ὁ κ. Μπορντὰς, νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν τὸσον οἱ Σύλλογοι τῶν διανοητικῶς ἐργαζομένων, ὅσον τὰ Σωματεία και αἱ Ὄργανώσεις τῶν ἰδιωτικῶν και τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων και τὰ Συνδικάτα τῶν ἐργατῶν.

«Διότι ὁ θούρυβος εἶναι ἴσως, μαζὶ με τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν—ὑπερβολικὴ ζέση ἢ κρύο, ξηρασία ἢ ὑγρασία—ὁ τρομερώτερος συντελεστὴς τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἀποδοτικότητος, εἴτε περὶ διανοητικῆς, εἴτε περὶ χειρωνακτικῆς ἐργασίας πρόκειται.

«Τὴν ἀπόδειξιν τῆς παραγνωρίσεως τοῦ συντελεστοῦ τούτου, εὐρίσκομεν εἰς μίαν ἔκθεσιν ἀφιερωμένην εἰς τούς βιομηχανικοὺς θουρύβους και εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ συγγραφεὺς, ἕνας ἀπὸ τούς μεγαλύτερους διευθυντὰς γαλλικῶν ἐργοστασίων, ἀσχολεῖται μόνον με τὴν ἐνόχλησιν πού αἰσθάνονται οἱ περίοικοι ἀπὸ τὸν θούρυβον πού προκαλοῦν, τὰ γειτνιαζόντα εἰς τὰς

κατοικίας τῶν ἐργοστασίων, και εἰσηγεῖται τὴν λήψιν διαφόρων μέτρων, τὰ ὁποῖα θὰ συντελέσουν εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀτόπου.»

«Διατὶ ὅμως, προσθέτει ὁ κ. Μπορντὰς, οἱ βιομηχανοὶ δὲν δείχνουν τὴν ἰδίαν μέριμναν διὰ τὸ προσωπικὸν των, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις εὐρίσκεται, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην κατηγορίαν, εἰς τὸ κέντρον τοῦ θουρύβου;

«Τὰ ἄτοπα διὰ τούς περίοικους και τούς γείτονας εἶναι πολὺ μικρά, σχετικῶς με τὸ ξεκούφραμα τὸ ὁποῖον παθαίνουν ἐκεῖνοι πού ἐργάζονται μέσα εἰς τὰ ἐργοστάσια.

«Πόσο προτιμότερα θὰ ἦτο μία ἔκθεσις, σχετικῶς με τούς βιομηχανικοὺς θουρύβους και με τὰς συνεπείας πού ἔχουν εἰς τὴν ἀποδοτικότητα τοῦ ἐργάτου και εἰς τὴν ἐξασθένεισιν τῆς νευρικῆς του ἰσορροπίας;

«Παραδείγματα χάριν: τὰ ἐργατικὰ δυστυχήματα δὲν εἶναι περισσότερα εἰς τὰ ἐργοστάσια ὅπου ὁ θούρυβος εἶναι ἐντονώτερος; Και τί νὰ εἴπωμεν διὰ τούς λογιστὰς, ταμίας, δακτυλογράφους, και ἄλλους γραφειοκράτας πού ἐργάζονται εἰς τὸ ἐμπορικὸν κέντρον τῆς πόλεως, ὅπου ἀκριβῶς ὁ θούρυβος εἶναι ἐκνευρικώτερος και τούς ξεκουφαίνει κυριολεκτικῶς;

«Τίποτε δὲν τούς προστατεύει και εἶναι ἄξιον ἀπορίας πὼς μποροῦν και κάνουν τακτικὴν και σωστὴν ἐργασίαν, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ κέντρον τοῦ Παρισιοῦ.»

Αὐτὰ λέγει ὁ καθηγητὴς Μπορντὰς και προσθέτει:

«Ὁ δημοσιογράφος Μωρίς Γκουνιὸ, διευθυντὴς τοῦ Je Sais tout ἔκαμε ἐσχάτως εἰς ἕνα συνέδριον ὑγιεινῆς μίαν ἐνδιαφέρουσαν ἀνακοίνωσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν καθώρισεν ὅτι ἡ παραγωγικὴ ἰκανότης ἐνὸς ἐργάτου αὐξάνεται κατὰ 30 % εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐπικρατεῖ ἡσυχία.

«Ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς Στέβενς ὑπέλογισε ὅτι λόγφ ἐλείψεως ἀναπαύσεως, κοπώσεως, ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, και τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἀνοχής τοῦ ἀτόμου, ὁ θούρυβος στοιχίζει εἰς τὴν Ἄγγλιαν 125 ἑκατομμύρια φράγκα τὴν ἑβδομάδα.

«Ὅλοι, λοιπὸν, συμπεραίνει, πρέπει ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ θουρύβου. Ὅλοι οἱ πνευματικῶς και σωματικῶς ἐργαζόμενοι, ἔχουν συμφέρον και καθήκον νὰ καταπολεμήσουν τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν μάλιστα, ἢ ὁποῖα γίνεται πρὸς ἕνα ἀνυπολόγιστον ἠθικῶν και ὕλικῶν ζημιῶν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

«Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἡ ἴδρυσις ἐνὸς Συνδέσμου κατὰ τοῦ θουρύβου, τοῦ ὁποῖου τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ν' ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντιπροσώπων τοῦ Τουρισμοῦ, τῆς Βιομηχανίας, τοῦ Ἐμπορίου και τῶν διανοητικῶς και σωματικῶς ἐργαζομένων.

«Σκοπὸς τοῦ Συνδέσμου τούτου θὰ εἶναι ἡ ἐξέτασις τοῦ προβλήματος εἰς ὅλας τὰς πλευράς του, ἡ μελέτη και ἡ ἐξέυρσις τῶν μέσων τῆς καταπολεμήσεως τοῦ θουρύβου.»

Τὰς σοφὰς αὐτὰς και πρακτικὰς σκέψεις τοῦ Γάλλου καθηγητοῦ ὑποβάλλομεν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀρμοδίων.

Τώρα πού ἔγινε ἡ καλὴ ἀρχὴ και τὸ Κράτος ἤρρισε νὰ κινήται και νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν λύσιν τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ προβλήματος, δὲν εἶναι, ὑποθέτομεν, δύσκολος και ἡ ἴδρυσις ἐνὸς τέτοιου Συνδέσμου ἐν Ἀθήναις.

Ὑπὸ τὴν ἱεράν σιάν τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ θούρυβος βασιλεύει κυρίαρχος και τυραννικός.

Εἶναι κοινὸν μυστικόν, ὅτι ἡ πόλις μας εἶναι μία ἀπὸ τὰς θουρυβωδεστεράς, ἂν ὄχι ἡ θουρυβωδεστερὰ τῆς Εὐρώπης. Ἐὰν καθηριζέτο μία προσεκτικὴ στατιστικὴ, θ' ἀπεδεικνύετο, ὅτι πολλὰ δυστυχήματα και ἐγκλήματα ἀκόμη ὀφείλονται εἰς τὸν ἐκνευρισμὸν και τὴν διαταραχὴν τῶν ἀκουστικῶν ὀργάνων τῶν δυστυχῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης, ἢ ὁποῖα εἰς ὀρισμένους στιγμὰς και εἰς τὰς ζεντρικὰς τῆς ἀγορῆς ὑπερβαίνει εἰς θούρυβον πολλὰς Εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας, πού ἔχουν πληθυσμὸν και κίνησιν ἀσυγκρίτως μεγαλύτεραν τῶν Ἀθηνῶν.

Η ΣΤΑΦΙΔΑ ΜΑΣ — ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΜΑΣ

Τράπεζα τοῦ 1899. Ἀπέτυχε ὅμως και ἡ Ἐταιρία. Ἡ πρώτη εἰχε καταρτίσει ὄργανο συναλλαγῆς, ἢ δεύτερη ἐπιχειρήσας κεφαλαιοκρατῶν.

Τότε τὸ Κράτος ἐπέβηκε νὰ πάρῃ αὐτὸ στὰ χεῖρα του τὴ διαχείριση τοῦ προϊόντος. Εἶχαν ὀργανωθῆ στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ αἱ σταφιδοπαραγωγοὶ. Τὸ 1924, πού ἔληγε ἡ σύμβασις τῆς Ἐταιρίας, εἶχαν ἐπιτακτικῶς προμηθευτικῶς και ἐμπορικῶς συνεταιρισμοὺς, πού διεχειρίζοντο ἑκατομμύρια.

Τότε κατάλαβαν ὅλοι, ὅτι αὐτοὶ οἱ συνεταιρισμοὶ ἦσαν σπουδαῖα οικονομικὰ ὄργανα καθημερινῆς χρήσεως στὰ χεῖρα τῶν παραγωγῶν και σιτηροφύματα ἰδρυαί τῆς Ἀγορικῆς Πίστεως.

Ὅλο αὐτὸ τὸ συγκρότημα ὅμως ἤθελε ἕνα ἀνώτατον ὀργανισμὸν, ὁ ὁποῖος ν' ἀναλάβῃ ὡς ἐκπεδιστικὸς τῆς σταφιδοπαραγωγῆς τὴν τύχη τοῦ προϊόντος.

Τότε — 10 Αὐγούστου τοῦ 1925 — ἰδρυθῆ διὰ Νομοθετικὸν Διατάγματος πρῶτα και ἔπειτα διὰ κερσοτικὸν Νόμον, ὁ Ἀὐτόνομος Σταφιδικός Ὄργανισμός, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο ἡ ὀριστικὴ πύξ τῶν προϊόντων.

Ὁ σκοπὸς του ἠνθικός. Προστασία τῆς παραγωγῆς και τῆς ἐμπορίας. Ὁ σταφιδοπαραγωγός, γὰρ νὰ καλλιεργῆσῃ και νὰ ἰσχυρῆ μὲ θετικὸν χαλκὸ τὸ κτήμα του, ἦτον στὰ χεῖρα τοῦ ἐμπορίου — τοκογλύφου. Ἐμποροῦσι οἱ χαμηλὴ τιμῆ, πού τὸ ὄριζε ὁ τοκογλύφος — ἔμπορος, μετὴ μὲ μεσολάβησι παρασίτων — ἀραξέζιδου, μεσῶν κ.λ. Καταντίους γὰρ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸν παραγωγὸ τῆς ἢ σταφίδας στὸν Ἄγγλο καταναλωτὴ νὰ περῆ ἀπὸ ὀκτὼ δέκα χεῖρα.

Και ἡ ἰσορροπία τῆς προσφορῆς πρὸς τὴ ζήτησι οκοπὸς τοῦ Ἀὐτονομίου Σταφιδικοῦ Ὄργανισμοῦ. Καὶ ἡ διαφῆμισις στὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἡ δημιουργία νέων κέντρον καταναλώσεως και ἡ βελτίωσις τῆς ποιότητος και ἡ ἐλάττωσις τοῦ κόστους τῆς καλλιέργειας, και ἡ γενικὴ ἀσφάλισις τοῦ προϊόντος ἀπὸ διαφόρους κινδύνους, και ἡ προμήθεια ἐργαλείων και καί... και....

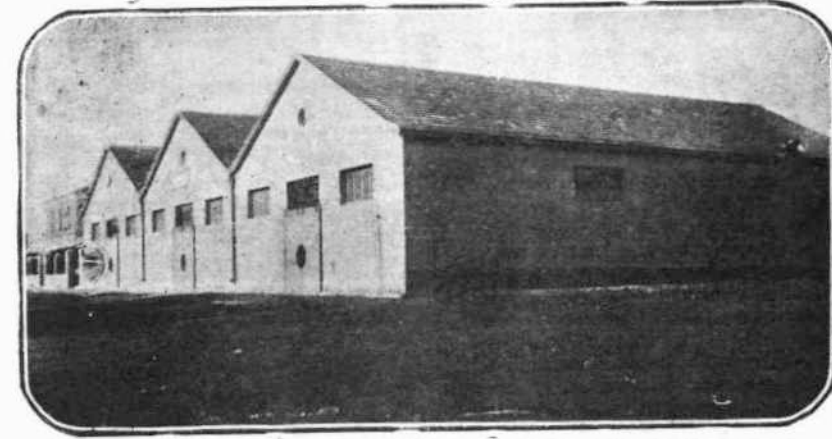
Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ ἔταξαν τὸν κ. Κορσιζῆν, ἀνώτερον ὑπάλληλον τότε τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς και ὀργανισμὸν ἐποδιοικητὴν τοῦ ἀνωτάτου πιστωτικοῦ μας ἰδρυμάτος, ὡς Πρόεδρον τοῦ Α. Συμβουλίου, μετὴ Γεν. Διευθυντῆν τὸν κ. Βασ. Σιμωνιδην, Γεν. Ἐπιθεωρητῆ τὸν κ. Κων. Φραγκόπουλον και ἕνα Συμβούλιον ἀπὸ ἀντιπροσώπων τῶν σταφιδοπαραγωγῶν, τῶν ἐμπορευθῶν κ.λ.

Χωρὶς πεντάρα στήν ἀρχὴ μέσα στὸ ταμεῖο του ὑπὸ τὸ σιβαρὸ χεῖρα τοῦ κ. Κορσιζῆ και τοῦ κ. Σιμωνιδη, μ' ἕνα μικρὸ φινανσίσματα ἐκ μέρους τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, χεῖριζε σὸν ἄτι ἐμπορὸς και ἔκανε θαύματα. Ἀποθήκες, ἐργαλεῖα, Θεωρικὸ Χαλκὸ, σταφιδόπανα, δάνεια, Ἰσοτιπτο, διαφῆμισι στὸ ἐξωτερικὸν, νέα κέντρα καταναλώσεως, μέσα οἱ τίσορα ἔτη.

Ἐφθάσε νὰ εἶναι ἐπιχειρησὴς 700 περίου συνεταιρισμῶν παραγωγῶν πού ἀντιπροσώπευαν 30 χιλιάδες οικογενεῖς.

Παῖν νὰ ἰδρυθῆ ὁ ὀργανισμὸς αὐτός, ἡ Ἐθνικὴ Οἰκονομία ἐπὶ ἐξαγορῆς 180 ἔκ. ἐντετικῶν λιτρῶν εἰσπράττει 2500000 λίρας και μέσα στὰ τίσορα χρόνια ἐφθάσε νὰ εἰσπράττει 4500000 λίρας. Και μόνον με αὐτὸ δολιθὴ ὠφέλιμος τὴν Ἐθνικὴ Οἰκονομία 2 ἔκατ. λίρας τὸν χρόνον.

Ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ τούς σκοποὺς του ἦτο και ἡ ἀπολίτρωσις τοῦ παραγωγῶν ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ τοκογλύφου — ἐμποροῦ. Τὸ ἀντελήφθησαν αὐτὸ οἱ Σταφιδάδες και ἀρχισαν σταυροφορίαις ἐναντίον του. Πρῶτα ἡ διαβολὴ:

Αἱ ἀποθήκαι τοῦ Σταφιδικοῦ Ὄργανισμοῦ.

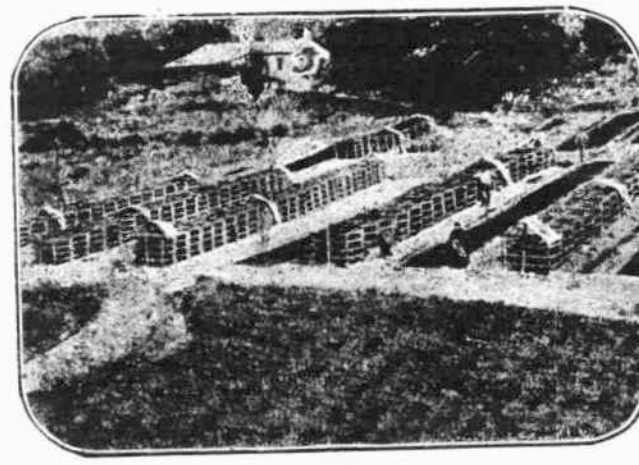
«Διασπαθίζον ἐκεῖ μέσα τὸ χεῖρα τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ παραγωγῶ. Τὸ τρῶναι οὐ ὀρελάμε !!»

Και ὅταν ἐφθάσε ἡ κατάλληλη στιγμή, τὸν ἐπορῆλίσσαν. Ἐδεῖλσαν τούς παραγωγούς με ἕνα χροσωμένο χεῖρα: «Οἱ μόνου αὐτοὶ εἶναι ἐνδεδεμένοι διὰ νὰ διευθύνουν τὰς τύχας του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Κορσιζῆς διορίσθη ἐποδιοικητῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς και παρῆρθη ἀπὸ τὸν Ὄργανισμὸν. Τότε πού ἀφῆσαν και τὰ προσήματα και τοῦδωκαν τὴν χοροικτικὴ βολὴ και πνέει τὰ λούθηα.

Συμπέρασμα: Σταφιδικὸν ζήτημα γτὰ κἀπο.

Πάλι ἐμφανίζεται στὸν ὄριζοντα ὁ Μπαμπούλας! Σταφιδικὴ κρίσις! Γενεὲς γενεῶν ἀντιπαρέχονται και κάθε τόσο αἰσθανόμεθα αὐτὸν τὸν βαρὺν ἐφάλληρ. Τὸ Σταφιδικὸν ζήτημα! Ἦτον μὴ ἀρχὴ, πού ὅλοι ἔτριμαν μήπως βρῆξῃ. Εἶχαν ἀλωμένη σ' ἄλωνα τὴ σταφίδα τους οἱ σταφιδοπαραγωγοὶ γὰρ στέγνωμα. Ἄλλοι-μωρο και τρισαλλοίμοιο στήν Ἑλλάδα, ἂν ἔκανε ὅτι βρῆξει.

Ἡ ἀποθήκισις τῆς σταφίδας.

Ὁ Μωρητὰς ἦτον γὰρ τὸν τόπο μας μὴ παρὰ ἀγέλας. Πλοῖτη και μετροκίτια! Μεγαλεῖα και διηρώντας τὰ νὰ κλαῖς. Ὅσοις δὲν ἔζησε τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν ἔννοια τοῦ Παραδείσου ἐκεῖνου. Ἀναβῆν τοιγάρο με χάρτινο εἰκοσιπεντάχρονο, και ἔβραζαν κατ' στή φλόγα ἐνὸς πεντακοσίου.

Αἱ, ὅταν πού ἤρχοντο και τὰ δύσκολα χρόνια, καμμὰ βροχῆ, κανένας περοπόσορος, τότε... Ραχλὴ τὰ τένα κλαῖσι. «Πανούμε!... Ἀμάν! Χαθῆκαμε!» Σταφιδικὴ κρίσις!

Ἐπέρασαν ἔτσι ἀπὸ ἀτελείωτη σειρά περιπετειῶν οἱ σταφιδάδες. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὰ μικροκίτια τῆς περασμένης χρονιάς τούς ἐζάλεισαν και ὀδοστον σταφίδα. Ὅλος ὁ Μωρητὰς εἶχε γεμίσει ἀπ' ἀκορὴ ὁ ἀκορὴ σταφίδα. Καὶ ἀποτέλεσμα: Ὑπερπαραγωγή και κρίσις λόγφ... Ἀκροβίας.

Ἀς πῶμε λίγα λόγια τώρα γὰρ τὸ ἐνγενεῖο αὐτὸ προϊόν τὸ τόπου μας. Ὅταν ἤλθαν στήν Ἑλλάδα οἱ Βενετοῦνοὶ, ἀνεκάλυψαν τὴν σταφίδα κατὰ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος στήν περὸχὴ τῆς Κορινθίου. Ἦ' αὐτὸ και τὴν ὀνόμασαν Κορινθιακὴ σταφίδα.

Ἦτον, ἔγνοῖται, ἀκόμη τότε οὐ ἀπορῶνὰ κατάστασι. Με συστηματικὴ ἰσχυρὴ καλλιέργεια κατὰ τὸν δέκατο πέμπτο αἰῶνα ἔγινε στὰ χεῖρα τῶν Βενετοῦνῶν εἶδος γενικοῦ ἐμπορίου.

Στὰ χρόνια τῆς Τοῦρκικῆς οκλαβιάς περιορισθῆμε ἡ καλλιέργεια. Ἀργότερη ἰσχυρὴ και ἡ παραγωγή. Κατὰ τὸ διάστημα μάλιστα τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐμειώθη στὸ ἔλάχιστον. Πῶις εἶχε τὸ τοῦ του στή σταφίδα!

Ὅταν ὅμως ἔπαυσε ν' ἀντιλήθῃ τὸ κερσοφῆλλι, τὰ αἵματοβρεγμένα ἰδάφρη τοῦ Μωρητὰ, καλλιεργημένα στὸν Ἠλιὸ τῆς Ἐλευθερίας, ἀπέδωκαν πλούσια συγκομιδῆ. Καὶ ἐφθάσε ἡ παραγωγή στῆς 180 χιλιάδες τόννου τὸν χρόνον.

Ἀπὸ αὐτῆς 90 χιλ. τόννοι βγαίνουν στὸ ἐξωτερικὸν εἰσπράττει βρωσῶν. Ἡ ἄλλες 90 χιλ. τόννοι μένουσιν στὸν τόπο — «παρακρατοῦνται» — και πρὸς βρωσῶν και γὰρ βιομηχανικῶς σκοποῦς.

Ἡ Ἄγγλικὴ Ἀγορὴ μὴ φορὰ τραβῶσαν τὴν περισσότερὴ σταφίδα. Οἱ Ἄγγλοι ἐκατάλαβαν, ὅτι τὸ προϊόν μας αὐτὸ ἀπὸ θετικῆς και τοποικτικῆς ἀπόψεως εἶναι στήν πρώτη βαθμίδα τῶν τροφίμων.

Ὁ Δε. Κράτος ἀπέλυσε τὴν σταφίδα και εἰσῆκε 65,75% σάκχαρον, 2,95% λεύκομα, 0,61% λίπος, 1,53% μηλικὰ ὀξεῖα, 0,56% μὴ ἀζωτοῦχος οὐσία, 1,64% ἀνόργανες οὐσία, 1,75% κνιταρῆν και πησίνας και 20,19% νερὸ.

Ἀλλὰ και τὸ σπουδαιότερο και ποικνιμότερο: Ἐχει 3000 θεομίδες στὸ κιλὸ και βεταμίνες.

Ὅταν ἡ φνιλοζήρα κατέστρεψε τ' ἀμπέλια στή Γαλλία, ἀρχισε ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικὸν μεγάλη ζήτησι σταφίδας. Τότε πού τὸ πῆρε και τὸ σῆκωσε. Ἐπεισαν μετὰ μόνον στή σταφίδα.

Αἱ αὐτὸ ἦτο! Ἡ Γαλλικὴ ἀναπαραγωγή ἀποκαθίσταται και ἡ Εὐρώπη δὲν τραβάει πού σταφίδα. Ἀρχίζει τρομερὴ κρίσις. Μέτρα ἐπὶ μέτρον. Τὸ τελευταῖον ἦτο ἡ Πανομοιότης Ἀνόνομος Ἐταιρία Διαχειρίσεως τῆς Σταφίδας τὸ 1905. Εἶχε ἀποτύχει πρὸ αὐτῆς ἡ Σταφιδικὴ

Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ

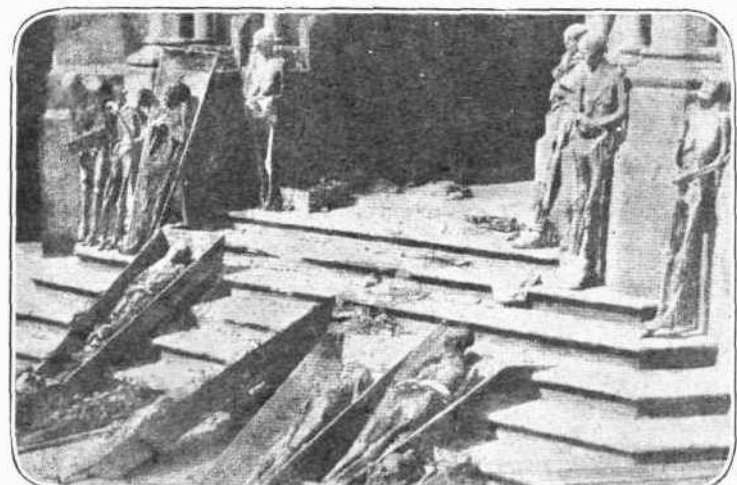
Είναι επιστημονικός εξηκριβωμένος ότι τα βουνά, με την πάροδο του χρόνου, χάνουν εις όγκον, έως ότου ισοπεδωθούν. Αι Άλπεις, π. χ. ήταν άλλοτε ογκωδέστερα και υψηλότερα.

Ότι ισχύει για τα βουνά, ισχύει και διά τας θαλάσσας του πλανήτη μας.

Η σημερινή Μεσόγειος δέν είναι παρά το υπόλειμμα μιας θαλάσσης άσυγκριτως μεγαλύτερας.

Η μεγάλη εκείνη θάλασσα, τής οποίας το υπόλειμμα είναι η σημερινή Μεσόγειος, ήτο η Τηθύς.

Η Τηθύς πρό πολλών δεκάδων χιλιόδων ετών, λόγω των μεγάλων ήπειρογενετικών κινήσεων του εδάφους, των καλουμένων αλτικών πτυ-

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ. — Έξοδα των Κομμουνιστά-βαϊνης της Βασιλείας και τούς νεκρούς των κληρικών και τούς σκίτσιν στους δρόμους.

χώσεων, ήρχισε να ελαττωθεί. Είχαν αρχίσει δηλαδή εξάρσεις του βυθού σχηματιζόμενοι ξηρών, εις τρόπον ώστε η Τηθύς έπαισε ν' άποτελή συνεχή θάλασσαν και διεσώθη σποραδικώς υπό μορφήν άβαθών λεκανών γεμάτων ύδατων.

Μετά την λήξη της περιόδου των αλτικών πτυχώσεων, ήρχισε να χαμηλώνη η ξηρά και τούτο είχε ως φυσική συνέπειαν να απλωθούν και πάλιν τα νερά και να επεκταθῆ η θάλασσα.

Με την διαρκώς συνεχιζομένη καταβύθισιν τής ξηράς, η θάλασσα επεξετάθη πολύ, καλύψασα την Ιταλίαν και όλόκληρον την Ελλάδα. Ό γεωγραφικός σχηματισμός της Μεσογείου ήτο τότε πολύ διαφορετικός από τόν σημερινόν.

Από την θάλασσαν την εποχην εκείνη, εξέειον ως νήσοι, η Τουρκική ξηρά, λειψανα τής οποίας είναι σήμερον η Σαρδηνία, η Κορσική κ.λπ. Έκτός τής Τουρκικής ύπηςχε και η Αιγής ξηρά, διά τής οποίας η Ελλάδα ήνοτο με την Μ. Ασίαν.

Άλλ' άν ύπήρχε - πρό πολλών, όπως είπομεν, χιλιετηρίδων - εποχή κατά την οποίαν η Μεσόγειος ήτο άσυγκριτως μεγαλύτερα τής σημερινής, ύπήρχε επίσης εποχή, που η Μεσόγειος είχε τελείως εξαφανισθῆ από την περιοχην εις την οποίαν απλώνεται σήμερον.

Μία άπέραντος ξηρά κατείχε την θέσιν, όπου απλώνεται σήμερον η Μεσόγειος και επί τής ξηράς αυτής εξούσαν ένα σωρό ζώα. Δέν έχει εξακριβωθῆ άν είχε εμφανισθῆ την εποχην εκείνην επί τής γῆς ο άνθρωπος. Εις τα ζώα αυτά επεφυλάσσετο μία καταστροφή ανάλογος προς την τής μυθικής Άτλαντίδος. Η ξηρά καταδύεται, καλύπτεται υπό ψυχρών υδάτων προσεχόμενον εκ του Άτλαντικού. Την εποχην εκείνην έβυθίσθη η Αιγής ξηρά και μέσα από την θάλασσαν παρεμειναν ξεέχουσαι μόνον αι νήσοι τής. Εις τό άλλο άκρον, εις τόν Άτλαντικόν Ωκεανόν, έβυθίσθη η μυθολογούμενη ήπειρος Άτλαντίς, η οποία παρεχώρησε την θέσιν τής εις μίαν θάλασσαν ανεξάρτητον τής Μεσογείου. Μετά τας γεωλογικάς αυτές αναστατώσεις και καταστροφάς, η Μεσόγειος προσέλαβε όλίγον κατ' όλίγον την σημερινήν της μορφήν.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ. — Άλλά και οι Έπαναστάται τουφεκίζουν άρμάδα αυτά τα τέρατα.

ΤΑ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑ ΔΕΝΔΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας Άγγλος περιηγητής ανέκαλυνεν εις την Τασμανίαν, εις τας όχθας ενός μικρού ποταμού, κοντά στο όρος Ούέλινγκτον, τα ύψηλότερα δένδρα του κόσμου.

Αυτά τα δένδρα άνήκουν στην οικογένεια των ευκαλύπτων. Ό Άγγλος περιηγητής είπε στους ίθαγενείς να κόψουν ένα δένδρο, που τό αφάνη από τα ύψηλότερα. Τό έμ-τησε και είδε ότι ήτο μήκους 90 μέτρων. Από τή ρίζα έως τούς πρώτους κλάδους τό ύψος του εύκαλύπτου ήτο 67 μέτρα. Στη βάση του ο κορμός είχε διάμετρο 9 μέτρων και 4 περίπου μέτρων εκεί που άρχιζε ο πρώτος κλάδος.

Αιά να κατανοήσετε πόσο γιγάντιον ήτο αυτό τό δένδρο, πρέπει να έχετε υπ' όψη ότι ήτο 11 μέτρα ύψηλότερον από την κορυφή του γαλιτικού Πανθέου και 24 μ. από την Παναγία των Παρισίων.

Ένα άλλο δένδρο εις απόστασιν ενός μέτρου από τό έδαφος είχε περιφέρεια 31 μέτρων. Έχρηαίζοντο επομένως είκοσι άνθρωποι για να τό άγκαλιάσουν.

Ό περιηγητής κυβιομετρήσας τό άποκοπέν δένδρο ύπέλογισε, ότι έξήνιζε 446, 986 κιλά.

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΑΙΝΕ

Ό Γάλλος φιλόσοφος Μονταίνιος ταξίδευε πολύ για λόγους ύγείας. Μετέβη κατ' επανάληψιν και παρέμεινε εις τα λουτρά του Βάδεν, του Λουκ και του Πλωμιέρ. Έπεχειρήσε όμως και πολλά ταξίδια χάρην άναρρωχῆς.

Τό 1580 μετέβη στην Ιταλία και επέστρεψε στη Γαλλία τόν Οκτώβριο. Όταν άρχισε ν' άνεβαίνη τό όρος Τζένη, η κορυφή του περσμάτου ήτο σκεπασμένη με χιόνια. Έκάθητο μέσα σ' ένα φορείο, τό όποιον κρατούσαν όκτώ άνθρωποι.

Αιά να κατέλθη τό βουνό έχρησιμοποίησε έλκυστρο, που γλιστρούσε πάνω στις πλαγιές του βουνού σε ίσια σχεδόν γραμμή.

Η λίμνη της Μωριάννας εγόητευσε τόν φιλόσοφον με τα ψάρια της και τα θανάσια κροσά τής.

Στη Λιών αγόρασε τέσσερα άλογα για να εξακολουθήσῆ τό δρόμο του. Από εκεί έφθασε στην Τιέρ, έπειτα στο Κλερμόν και τέλος στη Λιμός. Άρχισε να αισθάνεται ότι δέν εύρίσκετο πιά στην Ιταλία ο άνεμος φυσούσε δυνατά, τα δένδρα ήσαν χωρίς φύλλα. Γι' αυτό έφθασε στον Πύργο του, στο Περγιό, με μεγάλη εύχαριστήσιν στις 30 Νοεμβρίου.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΚΙΛΟΤΙΝΑ

Η πρώτη θανατική εκτέλεσις με την γκιλοτίνα έγινε στο Παρίσι στις 25 Άπριλίου 1792.

Ό πρώτος... έγκαινιάσας τό θανατικόν αυτό όργανον ήτο κάποιος Νικολάς Πελλετιέ, που είχε ληστεύει ένα διαβάτη. Προηγουμένως είχαν γίνει πειράματα με πτώματα, τα όποια είχαν έπιτύχει, κ' έτσι έτεθη επισήμως εις ένεργειαν η λαμητόμος.

Ό εισαγγελεύς έθεώρησε καλόν να κάμη γραπτάς συστάσεις στον γενικό δικαίτη τής έθνεφρουράς, επειδή «τό νέον αυτό σύστημα σατυνικής εκτέλεσεως θα προσέκλυε, κατά πάσαν πιθανότητα, πολόν κόσμο στην πλατεία τής Γκρεβ. Έπρεπε, επομένως, προσέθετε ο εισαγγελεύς, να ληφθούν μέτρα διά να μη συμβη καμία βλάβη εις τό μηχανισμό (λαμητόμον). Οι χωροφύλακες, οι όποιοι θα παραστούν στην εκτέλεση πρέπει να είναι πολλοί εις τό μέρος, όπου θα στηθῆ η λαμητόμος και εις τας παρόδους διά να εύκολύνουν τό στήσιμο του μηχανήματος και την άνεγερσι του ικριώματος».

Έτσι και έγινε και τό άπαίσιο μηχανήμα εξέτελεσε τό μακάβριον έργον του.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΛΑΤΙΑ

Τόν Νοέμβριο του 1834 ήλθε από τό Ναύπλιο, την πρώτη πρω-

Η επί τής οδού Άδριανού παλαιά οικία, εις την οποίαν κατέλυσε ο Όθων, μόλις ήλθε από τό Ναύπλιο στην Άθήνα.

τεύουσα, έδώ ένας πεζοπόρος και άνεκοίνωσε στον Πρόξενο τής Γαλλίας, ότι ο Βασιλεύς Όθων, η αντιβασίλεια, η Αδλή, οι Γραμματείς της Έπικρατείας, οι ύπουργοί δηλαδή, και η άλλες αρχές θα έλθουν να εγκατασταθούν την 1 Δεκεμβρίου.

Είχαν άδειάσει πιά οι Τούρκοι εκείνη τή χρονιά την Άθήνα. Από την εποχή άκομη του Καποδίστρια είχε άποφασισθῆ να μεταφερθῆ έδώ η πρωτεύουσα. Είχαν τότε χαλάσει τόν κόσμο όλες η μεγάλης πόλες, Πάτρα, Μεσολόγγι, Σπάρτη, Καλαμάτα, καθενιά με τής περ-γαμένης τής, για να γίνη πρωτεύουσα.

Μά ο Καποδίστριας είχε πάρει την άπόφασι. Ήλθε μάλιστα και μά - δυο φορές έδώ, όταν έτουροκρατείτο άκομη τό Ιοστεφές άστν, άνέβηκε δε και στην Άκρόπολι.

Την τότε Άθήνα με τής 8 - 10 χιλ. ψυχές τής την είχαμε αγοράσει από τούς Τούρκους μαζί με όλη την Άττική, τή Φιλιττιδα και την Εύβοια... δωδεκάμιση εκατομμύρια δραχμές.

Ό Όθων ήλθε πράγματι έδώ, από τόν Πειραιά έφτιπες, την 1 Δεκεμβρίου του 1834. Η Άθήνα είχε πλημμυρίσει από επαρχιώτες. Καρβάνια ήρχοντο διά ξηράς και στολίσκοι από καΐκια διά θαλάσσης. Τρεις μέρες και τρεις νύκτες επανηγύριζαν και γλεντούσαν οι Άθηναίοι. Καμπάνες, κανονίες, φωτιές στους δρόμους, πυροτεχνήματα, κλαπαδόρες, και φωταφίες με καντηλάκια.

Κάποιος πλούσιος γκάγκαρης έαπλωμένος μέσα σ' έν' άμάξι τής εποχής, με αναμμένα τέσσερα μεγάλα κεριά στις γωνίες του, έγύριζε νύκτα μέρα φέσι από ένθουσιασμό, αλλά κυρίως... από ρετιόνα. Συνούσε όμως κάπου - κάπου για ν' άδειάσῆ στον άερα την κοιμητούρα του και νά... τόν ξαναπάρη βαρύν - γλυκόν.

Άλλά δέν ύπήρχε τότε καλαί στην Άθήνα. Όλα τα σπίτια είχαν τα σημάδια τής καταστροφής. Ένα μόνον βρισκόταν τής προκοπής, εκεί στη γωνία Μνησιακούς και Άδριανού. Ήτο τό κονάκι του Τούρκου Στρατιωτικού Διοικητού. Έκείνη την εποχή έσώζοντο στην πρωτεύουσα τό σπίτι αυτό, τό Ίεροσπουδαστήριον η ο Μεντρεσές, που τόν έκαναν φυλακή και τόν κατήνησαν Έλληνική Βασίλεια, κλείνοντας μαζί με τούς κοινούς κακούργους και ληστές, τούς αντιπολιτευόμενους τόν Όθωνα και τό κονάκι του Βοεβόδα του Καζά τής Άττικής Χασεκί, στο Βοτανικό.

Σώζεται άκομη τό Κονάκι του Τούρκου Στρατιωτικού Διοικητού, και εκ περιτροπής είχε περιέλθει στην κυριότητα των αδελφών Βουσακί, των αδελφών Ζαλοκώστα κ.λπ. με τό αινούβιο φραγματός η «Έλαφος».

Είχε από τό πίσω μέρος μία μεγάλη αυλή μ' έναν γέρο - πλάτανο, που οι κλώνοι του συχνά έκαρποφορούσαν... ανθρώπους. Έκρεμούσε άράδα Χριστιανούς ο Στρατ. Διοικητής.

Έπειτ' από λίγον καιρό έφυγε ο Όθων για τό Μόναχο και χωρίς να πάρη κανείς χαμπάρι πανδρεύθηκε με τή Μεγάλη Δούκισσα του Όλντεμπουργκ Άμαλία.

Η γλωσσίσσας τής εποχής βερβαιώνου, ότι ο πατέρας του Όθωνος, Βασιλεύς τής Βαυαρίας Λουδοβίκος, έκαμε αυτό τό συνοικέσιον έν πάση μυστικότητι, για να προλάβη τόν γάμο του γιου του, που είχε ξετραβηθεί με την κόρη του Προέδρου τής Άνταβασίλειας κόμητος Άρμιάνοπεργκ.

Όποσδήποτε ο Όθων έγύρισε - καθώς λέμε συνήθως - διπλός στην Άθήνα την 2 Φεβρουαρίου του 1837.

Πάλι όμως δέν ύπήρχε παλάτι. Ένοίκιασαν λοιπόν και επίπλωσαν την «Μεγάλην οικίαν», για την εποχή εκείνη, Βούρου - στην οδόν Παπαρηγοπούλου, τότε Νομισματιστικόν - καθώς και την διπλαϊνή οικία Άφθονίδου, τούς έκαμαν δε και «Βασιλικό περιβόλι», τόν σημερινό κήπο του Κλαυθμιάνος.

Έπειδή όμως χρειαζόταν και αίθουσα χορού, έκαμαν μία μεγάλη ξύλινη μαράγκα μέσα στον περιβόλο τής σημερινής Βουλής, άκριβώς πίσω από τό «Παλάτι».

Η «Μεγάλη Μπαράγκα» εκείνη άργότερα έχρησιμοποήθηκε για τής συνεδριάσεις τόν Νομοθετικόν Σωματίον από τό 1844, που έγινε η Μεταπολίτευσις τής Γ' Σεπτεμβρίου 1843, έως ότου τό 1856 έπαισε φωτιά. Τότε Βουλή και Γερουσία εγκατεστάθησαν μέσα στο Πανεπιστήμιο, στη θέσι δε τής «μαράγκας» έκτισαν τή Βουλή.

Έν τῷ μεταξύ όλους άπασχολούσε τό ζήτημα του όριστικου «Παλατίου». Μερικοί επέμεναν να κτισθῆ επάνω στην Άκρόπολι. Σ' αυτό έπωτοστούσε ο αδελφός του Όθωνος Μαξιμιλιάνος.

Αυτή την ιερουσία τής Άκροπόλεως έπρόβλεπε ο φιλέλληνας άρχαίωφλος πατέρας του Όθωνος βασιλεύς Λουδοβίκος. Ήλθε στην Άθήνα και διάλεξε μόνος του την κατάλληλη θέσι.

Η παράδοσις λέει, ότι για να διαπιστωσουν ποιο μέρος τής πόλεως, που απλώνονταν γύρω από την Άκρόπολι, ήτον τό υγιεινότερο, έβαλαν σε διάφορα σημεία κορμάτια όμο κρέας και τ' άφησαν δυο - τρεις μέρες, περιμένοντας να ιδούν ποιο θα βρωσιήσῆ γρηγορότερα.

Η επί τής οδού Παπαρηγοπούλου 7 «Μεγάλη οικία Βούρου» η οποία έχρησιμοεσε ως Άνάκτορον των πρώτων Βασιλέων.

Πιό πάνω από την πλατεία του Συνάγαματος ήτον ένας λοφίσκος λιγάκι χαμηλότερος από τόν Λυκαβητό και στην κορυφή του ήταν ένα έρημοζήλι του Άη Θανάσιου.

Έβαλαν και σ' εκείνο τό ψηλό μέρος, στην κορυφή, κρέας και έπειτ' από τέσσερες μέρες δέν είχε άποσυντεθεί.

Κάπου δεκατέσσερα χρόνια όλόκληρα χρειάσθησαν για να τελειώσῆ η οικοδομή. Άρρω τή βραδιά τής Γ' Σεπτεμβρίου του 1843 είχαν άκομη οκαλωσές. Δέν είχε τελειώσει ο δεύτερος όροφος.

Έν τῷ μεταξύ όμως οι Βασιλείς εγκατεστάθησαν στο πρώτο πάτωμα. Μόλις τό 1849-11 Άννοαρίου-έβαλαν τό πρώτο δοκάρι τής στέγης

Τό «Παλάτιον» του Όθωνος, τό όποιον έσώταως μετεσκευάσθη εις Βουλήν και Πολιτικόν Γραφεϊόν του Πρωθυπουργού.

και επ' εύκαιρία οι Βασιλείς έκαναν λουκουλλειο τραπέζι στους εργάτας. Τό «Παλάτιον» εκείνο έστοίχισε δέκα εκατομμύρια δραχμές έν όλω, η δε επίπλωσις του επτακόσιες χιλιάδες.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ἡ Παιδικὴ Σκηνὴ ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1931, ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ εἶδε τὸ φῶς τοῦ προσκηνίου τοῦ θεάτρου «Τριανόν», εἶναι ὁ λιποῦτερος ἀγαπημένος ἐρασιτεχνικὸς θίασος τῶν Ἀθηνῶν. Παιδιά μικρά ἀπὸ πέντε ἐτῶν! - καὶ παιδιά μεγάλα μέχρι δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ἀποτελοῦν μιὰ φιλότιμη ἐρασιτεχνικὴ ομάδα, ποῦ ἀνέλαβε νὰ ἐφαρμοσθῇ

Ἀφοῦ ἴδῃ μᾶς τοὺς μεγάλους ἀφίνει ἐντύπωση μιὰ θεατρικὴ παράσταση, ποῦ ἀξίζει τὸν κόπο, πόσο μάλλον στὰ μικρά, ποῦ τὸ πνεῦμα τὸν διψᾷ γιὰ μάθησι καὶ πρὸ παντός, ὅταν τοὺς προσφέρεται μὲ τὴ μορφή τὴν εὐχάριστη μιᾶς κωμωδίας, λόγου χάριν.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα, ποῦ παίζονται στὴν «Παιδικὴ Σκηνή» τὰ γράφει ὅλα ἡ φιλότιμη αὐτὴ γυναίκα, ποῦ ἐπὶ τέλους δὲν ἔχει καὶ μοναδικὴ τὴν δουλειὰ αὐτὴ. Εἶναι γνωστὴ ἡ πολέμορφη φιλολογικὴ ἐργασίᾳ τῆς κ. Λόντου Δημητρακοπούλου, αἱ δὲ φιλοσοφικαὶ διαλέξεις, ποῦ δίνει τακτικὰ τὸν χειμῶνα, ἀποτελοῦν τὸ φιλολογικὸν γεγονός διὰ τὴν κοσμικὴ Ἀθήνα. Ὅταν ρώτησα τὴν κ. Λόντου, πῶς τὰ καταφέρνει ὅλα αὐτὰ, μοῦ ἀπήντησε:

Ἡ συγγραφεὺς Κυρία Ἐφροσύνη Λόντου - Δημητρακοπούλου.

τὴ νέα μέθοδο τῆς κ. Λόντου Δημητρακοπούλου, τοῦ νὰ παιδαγωγῇ τὰ παιδιά μὲ τὸ θέατρο. Καὶ ὄχι μόνον νὰ παιδαγωγῇ, νὰ δημιουργῇ δηλαδή πατριώτες καὶ πολίτες ἠθικοὺς καὶ τιμίους, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ διδάσκει καὶ ὅλας, διάφορες γνώσεις, μ' ἕναν τρόπο ὁρροερό καὶ εὐχάριστο γιὰ τὴν παιδικὴ ψυχὴ, ποῦ ὡς τώρα συνήθισαμε νὰ τῆς προσφέρουμε τῆς κινούμενης γνώσεως μὲ τὴ γνωστὴ μέθοδο τῆς νηστείας καὶ τοῦ ξυλισματος. Αὐτὰ τώρα περὶ πρέπει ν' ἀνήκουν στὸ παρελθόν, καὶ ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας πρέπει νὰ στραφῇ πρὸς τὴν κατεῦθυνσι, ποῦ τῆς δίδει μιὰ Ἑλληνίς, συγγραφεὺς καὶ παιδαγωγός, ποῦ συναναστάθηκε τὸ παιδί πολλὰ χρόνια καὶ μὲ τὸ ἔξαιρετικὸν ἐδιαφερόμενον, ποῦ παρουσιάζουν οἱ κορυφαῖοι παιδαγωγοί.

Ἐχομεν ἴσ' ὅτιν μιὰ σειρά ἀπὸ προγράμματα τῶν παραστάσεων, ποῦ ἔδωκε μέσα σὲ μιὰ πενταετία ἡ «Παιδικὴ Σκηνή». Τὶ πλοῦτος ἀπὸ κωμωδίας, φάρσες, δράματα, δίσπρακτα καὶ μονόπρακτα, ἀπὸ σκέτες, ὀπερέτες, μουσικὰ παίγνια, χορωδίες, χοροὺς κλπ κλπ. Ἀν ἐδημοσιεύοντο ὅλα αὐτὰ, θὰ ἐγέμιζαν τόμους ὀλόκληρους πολυτίμου ὕλικου, ποῦ θὰ ἐχρησίμευε ὡς ἐντύπωμα γιὰ τοὺς μικροὺς. Ἀλλ' ὄχι μόνον γιὰ τοὺς μικροὺς. Οἱ μεγάλοι εὐχάριστοῦνται ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τῆς ἔξαιρετικῆς αὐτῆς παραστάσεως.

Τακτικὰ πηγαίνω καὶ ἐγὼ καὶ βλέπω νὰ γίνεται πραγματικὸς πόλεμος στὸ ταμεῖο ἀπὸ τοὺς μεγάλους γιὰ μιὰ θέσι. Καὶ ἐξηγεῖται εὐκόλως αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Σὲ μιὰ παράστασι τῆς «Παιδικῆς Σκηνῆς» ἀκούονται καὶ καλαμποῦρια ἔξω, καὶ ἔργα μὲ γενικὸ ἐνδιαφέρον καὶ ταλέντα παρουσιάζονται, ποῦ νὰ κάνουν τὸ θεατὴ νὰ στέχη μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Οἱ ἠθοποιοὶ μᾶς θὰ ζηλεύουν, θαρρῶ, κάποτε τοὺς ἐρασιτέχνες αὐτοὺς, ποῦ εἶναι ἀληθινοὶ ἀριστοτέχναι. Ὁ Γεώργιος ὁ Κυργουσίος, ἐπὶ παραδείγματι, εἶναι ἕνα ταλέντο ξεχωριστό, ποῦ τὸ Βασ. Θεάτρο πρέπει νὰ τὸ ἀρπάξῃ ἔστω καὶ μὲ τὴ βία ἀκόμη. Ἐνα μικρὸ κοριττάκι ὡς πέντε χρόνων, ντελικιὰ καὶ νοστιμούλι, ἔξω, σπίνδα, ἡ Σοφία Γιαννακοπούλου ἔχει καταγοητεύσει πολλοὺς μὲ τὸ παίξιμό του. Ἡ Μαρία Παλλάτου, μιὰ τραγικὴ καρατερίστα πρώτης γραμμῆς. Καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα. Αὐτὴ ἡ κυρία Λόντου ἔχει τὸ πραγματικὸν δαιμόνιο ν' ἀνακαλύπτει καὶ νὰ δημιουργῇ τῆς περισσότερες φορές ἐκ τοῦ μη ὄντος ταλέντα. Κοπιᾶζει ὁμοῦ καὶ ὑποφέρει πολλὰ καὶ ἑοδεῖται ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς περισσότερα γιὰ τὴν πραγματοποιήσιν αὐτοῦ τοῦ οὐραίου της, τοῦ νὰ τραποῦν τὰ παιδιά πρὸς τὸ παιδικὸν θέατρο, ποῦ αἱ ἐντύπώσεις, ποῦ παίρνουν εἶναι πολὺ δυνατῆς καὶ δὲν πρόκειται νὰ φύγουν ποτὲ ἀπὸ τὴ μνήμη τους.

Η ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Ἐγχεμα ρίξει στὰ πιστήρια τῆς σελίδος μᾶς, ὅταν ἀνεκινῶνθῃ ἡ συνθετικὴ ὀλοκλήρωσις τῆς ὑπὸ τὸν κ. Ι. Μιχαλά κυβερνήσεως. Τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐξέλεξε ὁ κ. Πρωθυπουργὸς διὰ τὸν ἐπιμερισμὸν τῆς Ἀναδημοσιουργίας καὶ Ἀναπλάσεως, ἔχουν κοιταχθῆναι θείον εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν, ὥστε θὰ ἀπειλεῖ ἀσύτρυκτον ἀμείλιαν ἢ παράλειψις τοῦ γεγονότος.

Ἐπίσθηναν εἰς Κέρκυραν, ὅπου παραθερίζει ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, τίσσαρες νεοὶ ὑπουργοί. Ὁ κ. Ἀνδρ. Χατζηγεωργίου, ὁ κ. Α. Κ. Κοτζιάς, ὁ κ. Θ. Νικολοῦδης καὶ ὁ κ. Ν. Μαρροῦδης.

Ὁ κ. Χατζηγεωργίου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὁ ἐπατριδὴς τῶν Φαργῶν. Ὁ Ἐπιστήμων - Μεγαλοβιομήχανος, ποῦ κατ' ἐπαγγέλιον ἐζητήθη

Δύο χαριτωμένες πρωταγωνίστριες τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου στὴν κωμωδίᾳ «Πρωτομαγιά», ἡ Δίς Ἐλευθερία Νικολοπούλου καὶ ἡ Δίς Ρίκα Νυλωνοπούλου.

— Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτὰ, κύριέ μου. Εἶμαι καὶ νοικοκυρὰ. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα μένω καὶ χωρὶς ὑπηρεσία. Καὶ τότε βροίσκομαι πρὸς διπλό... μαγειρεύματος!

Ἡ «Παιδικὴ Σκηνή», καθὼς μᾶς εἶπε ἡ ἰδρυτριά τῆς, θὰ περιλάβῃ τὸ ἐρχόμενον ἔτος καὶ τμήμα γαλλικόν. Τὸ γεγονός θὰ χαιρετισθῇ μὲ ἔξαιρετικὴ χαρὰ ἀπὸ τοὺς γαλλομαθεῖς καὶ τὴ γαλλικὴν παροικίαν.

Ο ΘΕΑΤΗΣ

Ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν Ἐργαρίων προΐονταν τῆς Κηφισίας (23 Ἀπριλοῦ τοῦ 1931).

κατὰ καιρὸς ἡ πόλιτος συμβολὴ του εἰς τὰ Κοινά. Ὁ κ. Κ. Κοτζιάς, Ἰπποκράτης - Διοικητῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων. Ὁ χαλκέντερος καὶ μεθοδικὸς Δῆμαρχος Ἀθηναίων, ἀρχαῖος συντάξιμος.

Ὁ κ. Θ. Νικολοῦδης, Ἰπποκράτης τοῦ Τόπου καὶ Τουρισμοῦ. Ὁ διακεκριμένος καὶ βαθύτης δημοσιογραφικῆς πείρας καὶ γνώσεως συνάδελφος, κατὰ καιρὸς διευθυντῆς ἐφημερίδος, Ἰπποκράτης, Διοικητῆς τοῦ Τουρισμοῦ κ. λ.

Καὶ ὁ κ. Ν. Μαρροῦδης, μόνιμος Ἰπποκράτης τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ ἀρχαιότερος διπλωμάτης τῆς καριέρας, ὁ παρασχὼν πάντοτε εἰς κρίσιμους περιπτώσεις τὰ φῶτα του.

Ἐξασφαλίζεται οὕτως διὰ τῆς ὀλοκληρωτικῆς συνθέσεως τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἀναπλάσεως τὸ μαζιμὸν τῆς ἀποδόσεως.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

Δύο μπεκρηδες, ἀφοῦ δὲν ἄφησαν ταβέρνα γιὰ ταβέρνα, γύριζαν σπῆτι τους ἕνα Σαββατόβραδα. Πρὶν ν' ἀρχίσουν νὰ τὰ πίνουν, εἶχαν συμφωνήσει πῶς ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἦταν λιγώτερο μεθυσμένος, θὰ πῆγαινε τὸν ἄλλον ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Λοιπὸν μετὰ τὴν κρασοκατανύξι, ἐκεῖνος, ποῦ κρατιόταν καλύτερα στὰ πόδια του, ἔβιασε τὸν συντροφὸν του ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ ὑστερα ἀπὸ πολλὰ βήματα τὸν ἔφερε ἐπὶ τέλους, σέρνοντάς τον, ὡς τὸ κατώφλι τῆς πόρτας του.

— Νά, ἦρθαμε σπῆτι σου τοῦ εἶπε:
— Βάλεμε στὸ κρεβάτι, τὸν παρακάλεσε ὁ ἄλλος, γιατί δὲν θὰ μπορῶσι νὰ τὰ καταφέρω μόνος μου.
— Μὰ σὲ ποῖο πάτωμα κίτσεισαι;

ἈΠΟ ΤΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ
Ἐνα νοήμονε πλαστικὸν εἰκόνασιν τοῦ «Μαζιμ».

— Στὸ ὑπόγειο εὐτύχως. Κῦττα τὸ παράθυρο ποῦ βλέπει στὸ δρόμο, εἶναι τὸ παράθυρο τῆς κάμαρας μου. Νά, πάρε τὸ κλειδί.

Ὁ λιγώτερο μεθυσμένος ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ φίλου του καὶ τὸν βάζει στὸ κρεβάτι λέγοντάς του: «καληνύχτα».

Ἄμα κατέβηκε στὸ πεζοδρόμιο ὁ καλὸς μεθύστακας, βλέπει μὲ κατάπληξι τὸν συντροφὸν του, ἑξαπλωμένο φαρδύ πλατὺ μπρὸς στὸ παράθυρο τῆς κάμαρας.

— Βρὲ ποῦ νὰ πάρη ὁ διάβολος! βλαστήμησε. Αὐτὸς βγήκε πάλι ἔξω!

Καὶ ἔναρξαι τὴν πρώτην δουλειὰ. Βγαίνοντας ὁμοῦ ξαναβρίσκει τὸ φίλο του, ἑξαπλωμένο πάλι στὸ πεζοδρόμιο.

Καὶ τὸ βίσανο αὐτὸ ἔναρξαι τρεῖς - τέσσερις φορές. Στὸ τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ τοῦ φώναξε θυμωμένος:
— Ἄν ἔναρξαι μιὰ φορὰ ἀκόμα, θὰ σ' ἀφήσω ἔξω.
Μὰ ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε τραυλίζοντας:
— Δὲ μοῦ λὲς ἀδεφάρκα, ὅλο κα' ἀπ' τὸ παράθυρο θὰ μὲ πετᾷς;

ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΩΝ

Κάποιος Ἰταλὸς ἐπῆγε σ' ἕνα ἐργαστήριον φωνοληψίας καὶ ἔψαλε στὴ χωνίην τὸ «Ἄμμοι ἐν ὀδῷ». Κατόπιν ἐπῆρε τὸν δίσκον, τὸν ἐπλήρωσε καὶ πῆγε σπῆτι του.

Πρὸ δλίγον ὁ ἰδιορρυθμὸς αὐτὸς τύπος πέθανε καὶ στὴ διαθήκη του βρήκαν ὡς τελευταίαν ἐπιθυμίαν του νὰ μεταφέρουν τὸ γραμμωφονὸν του στὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἐκκληρῆται ὅλοι ἀκούσαν τὴ φωνὴν του νὰ ψελλῆ τὸ «Ἄμμοι ἐν ὀδῷ».

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Στὸ Λικαστήριον.
Ὁ Πρόεδρος — Κατηγορεῖσθε κυρία, ὅτι ἐχάσατε στο κεφάλι τοῦ μινυτοῦ μιὰ λεκάνη βρώμικο νερό. Εἶναι ἀλήθεια;

Ἡ κατηγορούμενη — Ἀλήθεια εἶναι Κύριε Πρόεδρε. Νόμισα πῶς ἦταν ὁ ἄνδρας μου.

— Ἐνας δικαστῆς, στὴν ἀγόρευσι τοῦ συνηγόρου κοιμᾶται μακαριῶς ὁ Συνήγορος — Συγγνώμην κύριε πρόεδρε. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ διακόψω τὴν ἀγόρευσιν μου ἢ νὰ περιμένω νὰ ἐξυπνήσῃ ὁ κύριος Λικαστῆς.

Ὁ Πρόεδρος. — Ἴσως ὁ κύριος δικαστῆς περιμένει νὰ τελειώσετε σεῖς, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ.

ΕΝΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ

Ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια εἶχε γίνει μιὰ Ἐξωραϊστικὴ Ἐταιρία, ἡ ὅποια εἶχε ὑποσχεθῆι στοὺς Ἀθηναίους λαοὺς μὲ περαχίλια. Μικρὸν Παρίσι θὰ ἔκανε τὴν Ἀθήνα. Τὸ πρῶτο-πρῶτο λοιπὸν βῆμα τῆς — ὅπως τοὐλάχιστον ἐξηγγεῖλε — ἦταν τὰ καλαθάκια τῶν ἀπορριμμάτων.

Ἐνα πρῶτ' ἔξαφνιάσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι ποῦ εἶδαν τεχνίτες νὰ τοποθετοῦν ἕνα συρμάτινο καλαθάκι σ' ἕναν φανεστάτη τῆς ὁδοῦ Σταδίου, κάτω-κάτω πρὸς τὰ Χαυτεῖα, σὰν αὐτὰ ποῦ τώρα φηγουράρουν εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ μέρη τῆς πόλεως.

Ὅλοι ἐπερίμεναν σὲ λίγες μέρες νὰ γεμίσουν οἱ φανοστάται τῆς ὁδοῦ Σταδίου τοὐλάχιστον. Μὰ τοῦ κάκου. Ἐκεῖνο τὸ μοναδικὸ καλαθάκι, ἦτον τὸ ἅπαντον τῆς Ἐξωραϊστικῆς Ἐταιρίας.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἤμαζε ἡ «Γερουσία τοῦ Ζαχαράτου», καὶ πρωτεύουσαν θείον κατεῖχε ὁ πρῦτανος τῆς λογοτεχνίας, ὁ ἀείμνητος Μπάμπης Ἄννινος. Ἀνελλιπῶς κάθε μέρα ἀπὸ τῆς 11 ἕως τῆς 1 μ. μ. μαζῆ μὲ τὸν Γ. Τσοκόπουλο, τὸν Πολύβιο τὸν Δημητρακοπούλου — ἦταν τὸ τρίο, ποῦ ἔγραφαν τὰ ἀλησμόνητα «Παναθήναια» — καὶ τὸν ζωγράφον κ. Φ. Ἀριστέα.

Ἐκεῖ ἔπιαναν τὸ κουτσομπολιὸν τῶν διαφόρων γεγονότων, ποῦ ἀποκροσθῆσαν ἐπὶ σκηνῆς σὲ δρασερότατα καὶ πανέξυπνα νοήματα.

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' ὁ Μπάμπης ἔφθασε στοῦ Ζαχαράτου μ' ἕνα γράμμα στὸ χέρι. Ἐκάθισε μὲ τὴν παρέα του, τὸ ἀνοῖξε, τὸ διάβασε τὸσχασι καὶ ἄμεσως ἔνασθηκώθηκε.

Ἐκπληκτοὶ οἱ συνεργῆται του! Πῶς αὐτὸ; Δὲν ἔφευγε ποτὲ τοῦ πρὶν ἀπὸ τὴ μίαν.

— Γεῖά σας τοὺς λέει βιαστικῶς.
— Γιατὶ εἶσαι γρήγορα Μπάμπη;
— Πάω στὴν Ὁμόνοια νὰ πετάξω τὰ χαρτάκια στὸ καλαθάκι τῆς Ἐταιρίας.

Αὐτὸ τὸ σκόμμα τοῦ Μπάμπη, ποῦ ἐγράφηκε τὴν ἄλλη μέρα στὴν «Ἐστία» ἦτον ὁ τάφος τῆς Ἐξωραϊστικῆς Ἐταιρίας.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΖΗΤΩ Τ' ΑΛΚΟΟΛΙΚΙ!

Ἄς ἐμποδίσῃ τὸ κρασί τὸ Ἄλκοολ, τὸ Πνεῦμα μ' ἕνα τῆς ἀσθηρότατο ἢ Ἀστυνομία νείημα.

Καρφάκι δὲν μοῦ καίεται Γαῖα περὶ μυχθῆτο! Τ' ἀλκοολικὸν πέθανε! Τ' ἀλκοολικὸν ζήτω!

Σὰν τὴ βαρέλα τὴν παλιὰ, ποῦ πᾶναι λάσπη στὴν κοιλίαν, εἶσι καὶ ἐγὼ κρασομαγιά ἔβιασα μέσα μου λαζαριά!

Τώρα μοῦ φθάνει καθαρὸ ἕνα καουτοβάκι τοῦ Μαρσθῶνα προῖον τρεχόμενον νεράκι.

Τὸ καταπνίω ἀνεύρησι καὶ δὲν ποικνοκώτίζομαι, κουνίμαι λίγο ὄχι καὶ καὶ καί... κανονίζομαι.

Ὁ Σούδας

Η ΨΕΥΔΙΣΤΟΝ ΚΥΡΙΑ

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΚΟΡΜΙΟΥ

Το ανθρώπινο κορμί αναδίδει ένα ιδιαίτερο άρωμα, εύχρηστο καρμιά φρού, και άλλοτε δυσάρεστο. Αυτό εξαρτάται από την καλή ή την κακή λειτουργία των πεπτικών οργάνων του.

Το γυναικείο ίδιο σώμα, ως παρεμπόδι, αναδίδει χαρακτηριστικό άρωμα. Από την ιστορία ξέρουμε, ότι η Μαντάμ Μαιντόν, η έρωμίνη του Βασιλείου της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΕ' κυριολεκτικός έμπορολόγος, Τό σώμα της άπιπνε, όμν γιατί το έπαρρουαίριζε, φυσικό άρωμα μάργου.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΤΟΥ ΠΗΝΕΥΤΙΚΟΥ ΟΜΙΑΟΥ ΤΟΥ ΧΟΛΑΡΓΟΥ

Η όμοια Ντιάν ντε Πουατιέ, η έρωμίνη του βασιλείου της Γαλλίας 'Ερρίκου Β' άπιπνε το λεπτό εκείνο άρωμα του ήλιετρου.

Η Άνις Σορέλ πάλι, η έρωμίνη του βασιλείου Καρόλου Ζ', έμοσγολούσε μενεξί.

Τό άρωμά τους αυτό δέν έμοσγε άπλόα με τις μυρωδιές, που είπαμε, 'Ητου άρωμα πραγματικό μάργου, ήλιετρου, μενεξί κ τ λ.

Η έήνησις; Έίναε γνωσθέν, ότι όμοια τα άρωματοποιεία έγουν ό-λόκληρα γνμικά ένοαστήρια, για να παρασκευάζουν τό άρώματά τους. Ση-μειρα τα άρώματα τα παρασκευάζουν άπό ένώσιες του 'Ανθρακος.

Όλη η θονανική Φίσις άποτελείται άπό ένώσιες του 'Ανθρακος με 'Υδρογόνου, 'Οξυγόνου κλ. Τό πετρίλιον, τό οινόπνευμα, η νάρηξ, η βεν-ζίνα, τό γλυκίδι, ό αίθρη, οι αίστιρες, διάφορα άναισθητικά, δέν είναι τίποτι άλλο παρά ένώσιες 'Ανθρακος 'Ανθρακος.

Άπό μη διάσπασι σένει ένα μέρος 'Ανθρακος, η ένα 'Οξυγόνου η ένα 'Υδρογόνου η τό προσθήκη ένός άπό αυτά τό οινόπνευμα γίνεται αίθρη, γλυκίδι κ λ π.

Άπό τό Κάναο, τό κοκκινόγούλια, τό έβλο, τό λάδι, τό βούτυρο, η γμεία βνάει γνάξ, οινόπνευμα κ λ π.

Έδοσαν λοιπόν την ποιοτική και ποσοτική σύνθεσι του άρώματος του μενεξί, του τριαντάφυλλου και άλλων μυρωδιών λουλουδιών και άντι να βνάουν αυτά τα άρώματα δι' άποστάσεις άπό φρέσκα λουλούδια, τα παρασκευάζουν στα γνμικά ένοαστήρια, γωφίς να γρη-σιμποιούν όποτε ένα πέταλο.

Έίναε γνωσθέν έξ άλλου, ότι τό στομάχι μας κατά προίον λίγον, κυριότατα διέ τό έντερον με τα γεστονικά πλάνα, είναι ήλιετρου γνμικό ένοαστήριο.

Μίασ υπε γίνονται ζυμώσιες, μυκητιώσιες, γνμικές έντεροστικές, διαλύσιες. Κυριότατ, έννοίται, ό 'Ανθραξ ή όποιος με την έπίδωσι της έσωτερικής μας θεομοσασίας, και τό συμβολή διαφόρων μκοσγογανισμών, που άλληλοσύνονται, έννοίται με 'Υδρογόνου, με 'Οξυγόνου, σγμμάτιζει ένώσιες, τό Διοξείδιον του 'Ανθρακος, οινόπνευμα, γλυκίδι, 'Υδροθθενον, διασπά-ται, σγμμάτιζει ύδρογονάνθρακος, ίδίως μεθυλικά πνεύματα κ λ π.

Συμβάινει λοιπόν κατά την διασφύσιον, είτε κατά την διέ των νεσών άπέκκρισι να διαγώνται; και μεθυλικά πνεύματα, άνοματικά, τα όποια αναδίδει τό βροσκόκο, τό ροδάκινο, η φρούλα, ό μενεξίς, τό τριαντάφυλλο κ λ π.

Έγαι παρατηρητέ διέ, ότι πολλές κυρίες μυρί'ουν φρούλα η βροσκόκο.

Η ίατροσθηστική άνακαλύπει τις δηλητηριόσιες του τρεοθινελαίου - τ'υ νεστού - άπό τό γαστροκτριστικό άρωμα του μενεξί, που αναδίδουν τα όδρα και'Α ήθρος του δηλητηριασμένου.

Μία πάλις μου, που τό έφερε αυτό, έπαίρει τακτικά και έσωτερικός λίγες σταγόνες νεφτι, για να μω-

ρίξη τό κορμί της μενεξί, άδιαφορώντας για τον κίνδουνο της δηλητηριόσιος.

Άλλά έξ αντίθετου ύπάρχουν και άνθρωποι, που τό κορμί τους μυρί-ζει δυσάρεστα. Όχι άπό έλλείψη καθαριότητας. Άπό κακή λειτουργία των πεπτικών οργάνων των, όπως οι δυσπεπτικοί, οι έσθρτικοί, αυτοί που ύποφέρουν άπό ζαλάδες, πονοκεφάλους και ζυλιές, αυτοί που βγάξουν έξαν-θηματα.

Προσέγεται λοιπόν κυρίες μου τη δικιά σας και τη λειτουργία των πεπτικών οργάνων σας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΑ ΦΥΤΑ ΣΑΣ

Κατά κανόνα τα φυτά σε γλάστρες δέν πρίπει να μετακινούνται. Τό λείε άλλως τα και τό θνοιά τους. Φυτόν: Δηλαδή έλάστωμα φυτέμιο σ' ένα μέρος, γωφίς να μετακινείται. Πρίπει λοιπόν να λείπη η μεταφορά τους για πότισμα, για λιπάκι ήλιο κ λ π.

Έκεί που όμν τό τοποθετήσετε άνο κώε, εκεί πρίπει να μίνε διακοσός Φίθιες να έγη φως έθρονο, όμν όμοια ήλιο και άέρα, που νάνκινώνεται, για να μη μίνε διαρκώς βρεγμένο τό γώμα του και τού σαπίζει της οίξες.

Θίλει άκόμη, πό σούτο και θερμοκρασία σταθερή, κατά τό δυνατόν. Τό γεμώνα να μίν πύση κάτω άπό τούς 15 βαθμούς και τό καλοκαίρι να μίν πούνη τ'ός 20.

Όσο για τό πότισμα, βίλιε τους κάτω άπό τη γλάστρα πιανάκι η λεκανάκι πλάνα. Τό καλοκαίρι φροντίζετε τα πιανάκια τους να έγουν πάντοτε νερό, ποτί-ζιτε τα διέ κάθε δύο μέρες. Τό γεμώνα ποτίζιτε τα, μίνον, όταν έραίνονται τό γώμα τους. 'Αν όθρονο, τό κα-ταλαβάνετε, κτοπώντας με τό δάγτυλο τη γλάστρα τους άπ' ένω.

'Υπόκωσος ήνος σμαίνει, ότι τό γώμα τους είναι έερρό. 'Ηγος έερρό σημαίνει, ότι τό γώμα τους είναι βρεγμένο.

Έπιτρέπεται να γυοίσετε με γλάστρα, δέν όπως είναι μέσα σε δωμάτιο τό φυτό, έγει γυοίσει όλο του τό φύλλα προς τό πασόθρο που σούτίζε τό θωαίσιμα.

Γλάστρες με φυτά καλά στο ύπαίθρο ποίει να τοποθετούνται σε μέρος ό-ήνημο, μ' ένα σάνδιωμα προς τό μέρος του άνέμου, που σούθως πνείε, αλλά σε σιά με πολύ φως. 'Ο'η ήλιο!

ΓΙΑ ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Βοήζουμε καρή άκοή, τον σουρόνομε άπό ένα λινό πανί, άπλόνομε τό μεταξωτό στο τραπίζι, με άλλο πανί άπό κάτω, που να μίν ειδήση και μ' ένα σπουγγώακι, που τό βουτάμε στον κασσί, ζετόν, πλένομε τό μεταξωτό ύραμα. Έπειτα τό άπίνουμε να στενώση λίνο, τό γυοίζουμε άπό την άνωπώη και τό σιδερόνομε. Να μίν είναι όμοια; πολύ ζεστό τό σίδερο.

ΤΑ ΧΑΛΙΑ

Γενικός η άμμωνία ζωφρεύει τα χρώματα. Για τα γαλιά μάλιστα είναι ένα κ' ένα. Άφού τό τινάξη καλά η ύπερσία σας, άπλόστε τό και έπειτα μ' ένα διάλυμα νερού και άμμωνίας - μισό μισό - χλιαρό, τρίψιτε τό καλά. Στο τέλος τρίψιτε με καθαρό νερό και τό τρίψιτε καλά με στεγνά πανιά.

Τά χρώματά του ζωφρεύουν και νομίζε κανείς πως είναι καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΖ ΤΗΣ ΓΑΥΦΑΛΑΣ

ΤΟ ΔΙΗΨΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ... ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Έπί τέλους! Τ' έβρηε τη φωλιτσα τους! Έρεξί, έρωσι, έβαλε με-αίτες... με τη βροχή!

Ήθελε μία φωλιτσα για να κρύψη τό θησαυρό του. Μία σπηλιή μα-κάρι.

Σάν τό φιλάργου, που δέν θέλει τό θησαυρό του να τον βλήψη ένω μάτι, έτσι κ' αυτός ήθελε να κρύψη την άγάπη του άπό τον κόσμο. Σε μία μακωνή, άπώρηρη φωλιτσα, που μονάχα ό άέρας, τό φως και αήτες να την γυοίόσουν.

Έπί τέλους! Τ' έβρηε τη φωλιτσα τους! Έρεξί, έρωσι, έβαλε με-αίτες... με τη βροχή!

Μία βλίτσα γαστρομίνη άπό πέντε δωμάτια με όλα τα κομμάτι - στην Κηφισιά - γωμίνη σ' ένα βαθύκοκο περιόδι.

Σωστός παράδεισος! Ποιές, μαγιόνες, μανόλιες, έννα, πριτσάρδιες, παρτιέρα, μπουκί, μενεξίδες.

— Σού άρσίει έδώ τίτα μου; ό Νενιτής.

— Όπου είσαι σύ, είμαι κ' έγώ έτοιμογμίνη!

Η τίτα γώσσε τί κάποιο κοσμικό κίνετρον. 'Αμορρη 'Ογγαρίσα, μ' ένα κορμί σαν Σωλές, είχε ζευταλλάνει την πιατίτσα του.

Άπό την πρώτη βροχή, που πάτησε ό Νενιτής τό πόδι του εκεί τον σπηλιή κ' αυτόν ό πόθος.

Τ'ή έπρόσρησε τη λατρία του, την άφοσίωσι του, την ύπαρξί του και... μετ' αλίτσα, που κρυφά κ' άπ' τό θεό άκόμη να κάνουν εις μυσταγωγίες τους στο βωμό του μικρού θεού.

Η τίτα έτοιμογμίνη άπό της προσφύρις. 'Ακόμη μάλιστα περισσότερο άπό τά νεύατα του, την άμορρη του, πρό πάντων διέ άπό τά δώρα του, την κόρησά του και την περιουσία του.

Έβγέθημε τό ματρεισοσάριμα και ό Νενιτής άρχισε της έρωσιες για γαρσοσφίρα.

Έπί τέλους! Τ' έβρηε τη φωλιτσα τους! Έρεξί, έρωσι, έβαλε με-αίτες... με τη βροχή!

Αγνάκι μακροσ... Μα... διέ βοροίται! Τό αδοκίνοτο έγει έμυρμίνισι της άποστάσις. Άλλοτε η Κηφισιά άπειξε άπό την 'Αθήνα με τα κώδια τριές ώρες. Όσαν έγινε τό 'Θηριο, η άπόστασις έλαττώθημε σε μία ώρα.

Τώρα τό αδοκίνοτο την έφερε άκόμη πύο κοντά.

— Σού άρσίει έδώ τίτα μου;

— Όπου είσαι σύ, είμαι κ' έγώ έτοιμογμίνη.

Μά ένα έμποδιο άνωπέρητρο έμκαινε άνάμοσά τους. Η θείτσα Τάλα. Άπό μικρό κορτσάκι έρωσνοβία η τίτα. Πανάφρανη! Κι' άπό πατίρα κ' άπό μάνα.

Τ'ήν είχε περιμαζέψει λοιπόν η άδελφή του πατίρα της. Μάνα της, πατίρας της είχε γίνει η θείτσα Τάλα.

Δέν έξρω άν σας ένδαφίτρον μερικές λεπτομέριες, άκόμη και σγμμάτι θηλοκο του χωρισού. Τ'ήν άνάστησε η θείτσα Τάλα. Τ'ήν έβγαλε στον κόσμο λαχαριστή παιδοβία κ' έπειτα... έξοδος άπό αυτήν.

Α! Η τίτα της έρωσις πολλά. Και τη ζωή της θά της έδω άκόμημ γιατί της την έρωσις. όπως έλεγε κάποιος θρόλος: 'Οσι η τίτα δέν'ήσο, άνορηά της θείτσας Τάλα. Ήτον κόρη της.

Ό έξ Αλιγιάτου όμογενής κ. ΚΟΥΤΑΡΡΕΛΗΣ, που έχάμοσε στο 'Έθνος δύο στρατιωτικά άεροσκάνα, μετά της σύζυγου του.

Πάντως θείτσα Τάλα και τίτα - θεία και άνορηά η μητέρα και κόρη, άδιάφορο - είχαν καταλήξει πειά σαν αηγοσάραχο. Ποτί τους δέν είχαν γω-ρισθεί. Τούλάγιστον η τίτα δέν τό θυμόσαν αυτό.

Ίως μονάχα η θείτσα Τάλα - άν πρίπει να πιστέψη κανείς τό θρόλο-να θυμόσαν καλά ποτί η άνορηά της είχε άποχωρισθί άπό τό κορμί της για ν'άποταλέξη έξωρισθί σάρκα.

Όπωςόποτε ό έσομός αυτός - ήρωικός η σαρκικός - ήτον ένα έμποδιο άνωπέρητρο, για της μυσταγωγίς, που έσχεδιάζε ό Νενιτής. Έπαίλησε! Διού-

κτής άγγελος, που θά στεκόταν διακοσός μπροστά τους στο κατώφλι του Παράδεισου με την πόρνη ρομφαίρα του η θείτσα Τάλα.

Τι να την κώρη αυτή τη γρημίνια; Μπορούσε ποτί να την ματρεισο-σάρη κ' αυτόν; Ποθ άκούσθημε αυτό!

— Μά έρωσις Νενιτικό μου, τί άραία που μαγερμάει η θείτσα Τάλα; η τίτα.

— Έμένα Νενιτικό μου να με βάλεις στο στοιχειωμένο, δωμάτιο. Δέν'τά φοβάμαι για τό φαντάσματα.

— Και ποτί θά φάμε σούτι μας; 'Ας είν' καλά η κόρησά μας; ό Νενιτής.

— Καλά, τό κομπλί μου ποίος θά μου τό έτοιμάξη;

— Έγώ γωσθί μου!

— Και τό άλλο μενού ποίος θά τό κώρη;

— Έγώ άγγελοβί μου! Θά της πιάσω ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδο-χείο της Κηφισιάς και θά την βλέπωμε κάθε μέρα... άρωμίνες ώρες.

— Είς' ένα κομμάτι μάλαμα Νενιτικό μου!

— Τώρα έρωσάν η σφίρα της θείτσας Τάλα. Έσπασε τό κεφάλι του... με θρόλε τη λία!

— Σωστός παραδεισώκος θείτσα Τάλα, που μονάχα για την τίτα μας άξίει; ό Νενιτής.

—!

— Αγνάκι πατήρα...

— Τι μας μέλλει! Σάμπως θά την άγοράσωμε;

— Λίνε οι γετόνοσι μάλιστα, πως είναι στοιχειωμίνη...

— Άκου λόγια!

— Τ'ήν είχε κτίσει ένας γαρσοστρατήγος κ' είκαί μέσα, λίτε, έκανε όργια...

—!

— Έμάζιες κορτσάκια, μεγάλες γυναικες, γρηές... και θεόγρημοσι όλοι τους έκαναν τέρατα και σγμμάτια. ό Νενιτής.

—!

— Είλε καταγρήσει τό θρονό ηλικίας και προς τό άνω και προς τό κάτω.

—!!!

— Τώρα, λίνε, κάθε βράδο όλη νύκτα τραγοβία, γάγανα, στεναγμοί... Βγαίνει τό φάντασμα του έκφυλου αυτού γέροου και μέσα σ' ένα δωμάτιο με κορτσάκια και γρηές επανάλαμβάνει τά όργια του!

— Έμένα Νενιτικό μου, να με βάλεις στο στοιχειωμένο δωμάτιο. Δέν τά φοβάι' έγώ τό φαντάσματα; κάνει η θείτσα Τάλα.

— Ό Νενιτής!!!

Δα.

Ό λόγος, που κρατείς άνάμεσα στα χείλη σου, είναι σκλάβος σου; ό λόγος, που λές άσκεπτα, γίνεται άφέντης σου.

(Αραβική παροιμία)

Το άξιόωμα της πραγματικής άνεξαρτησίας είναι να ευχαριστιό-μαστε με ό,τι έχομε.

(Αραβική παροιμία)

ΕΝΑ ΑΛΤΡΟΥΪΣΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Την 9 Αβγούστου ετίθησαν εις τόν Κοροδαλόν τά θεμέλια του 'Ασύλου 'Αλκοπαίδων, ενός ιδρύματος τού οποίου πρόκειται νά πληρώσῃ μίαν επιτακτικὴν κοινωνικὴν ἀνάγκην τού Πειραιῶς.

Εἰς τὴν σεμνὴν αὐτὴν τελετὴν ἀντεπροσωπεύθη ἡ Κυβέρνησις διὰ τῶν ὑπουργῶν κ. κ. Λογοθέτη, τῆς Δικαιοσύνης, Σκολακῆ, τῶν Ἐσωτερικῶν, Κοριζῆ, τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας, τῶν ὑποπουργῶν κ. Π. Ρεδιάδη, τῶν Οἰκονομικῶν, Δ. Ρεδιάδη, τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ Παπαγελά τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι.

Οἱ Ἕλληνες Ἐθνο-πόροι ποὺ εἶχαν λάει αὐτοκινητικῶς στο Βερολίνο με τοὺς κ. κ. Δ. Γιαννοῦλη, Γ. Τουρνικιώτη καὶ Μικὴ Γρηγοριάδη στὴν πλατεία Λουστγκάρντεν.

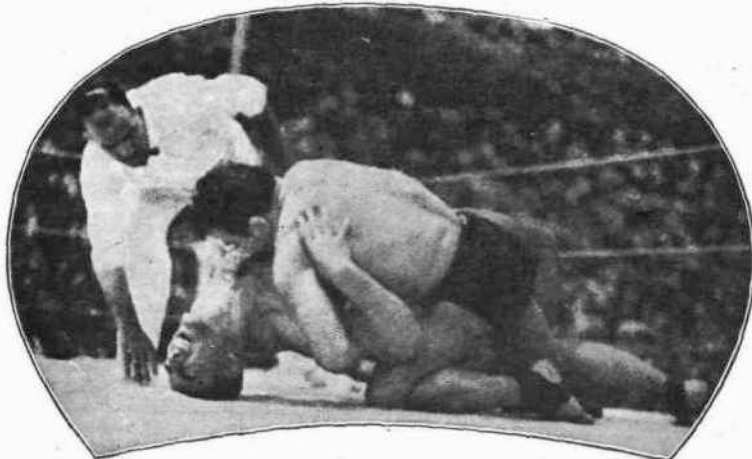
Μετὰ τὴν τέλειαν τοῦ ἀγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, ὠμίλησεν ὁ πρόεδρος τῆς Ἐταιρίας Προστασίας Ἀνηλικῶν Πειραιῶς εἰσαγγελεὺς κ. Σπηλιώτης, ὁ μέγας αὐτὸς ἀλτροῦστῆς καὶ φιλόανθρωπος, εἰς τοῦ οποίου τὴν φωτεινὴν πρωτοβουλίαν ὀφείλεται καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἀσύλου.

Ὁμίλησεν ἀκολούθως ὁ κ. Κοριζῆς, ἐκφράσας τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ δηλώσας, ὅτι ἡ κυβέρνησις προσφέρει 1,000,000 δραχμῶν ὑπὲρ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ αὐτοῦ ἔργου.

Τὸ κτίριον θὰ εἶναι ἐτοιμον μετὰ ἓν ἔτος καὶ θ' ἀνοίξῃ τὰς πόλας του, διὰ νά περιβάλῃ ὡς φιλόστοργος μήτηρ τὰ ἀλητόπαιδα, τὰ ὁποῖα διὰ καταλλήλου διαπαιδαγωγήσεως θὰ γίνωνται χρήσιμοι πολῖται καὶ καλοὶ ἄνθρωποι.

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΜΑΣ

Ἡ Εἰκονογραφημένη εἶναι ὑπερήφανη ποὺ παρουσιάζει εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς τῆς εἰδήσεως ἀπὸ τοῦ πρώτου τεύχους αὐτῆς τὸ ταλέντο τοῦ νεοροῦ ἀρχιτέκτονος κ. Τάκη Λευκαδίτη. Ὅλες ἡ βινιέτες καὶ ὅλη ἡ εἰκονογραφία τοῦ ἀνα χεῖρας φύλλου, με τὴν ὠραία ἐμπνευσί τους, τὸ τεχνικὸ σχέδιο με τὴ ζωὴ, τὴν κίνησι εἰς τὴν ἔκφρασι, ὅλα εἶναι δικὰ του. Γρήγορα ὁ καλλιτέχνης μας θὰ πάρῃ θέσι καὶ γι' αὐτὸ σεμνώνεται ἡ εἰκονογραφημένη.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΤΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ. — Ὁ Τζιμ Λόντος ἐξαπλώνει μετὰ πεισματώδη πάλην τὸν Τούρκον καλαιστὴν Ντιναρλή Μεχμέτ εἰς τὸ γήρῃ τοῦ Σταδίου.

ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

Ὁ νεαρὸς μουσουργὸς κ. Τέλης Χριστόπουλος εἶναι ἓνα ταλέντο καινούργιο στὴ σύνθεσι. Τὰ κομμάτια του, ἀρκετὰ ἕως τώρα, γίνονται ἀνάγκαστα. Τὸ τελευταῖο του με τὸν τίτλο "Τὴ λήθη πὰ ζήτῳ", με στίχους ὠραίους τοῦ κ. Τῶνη Δ. Βρατσάνου καὶ με ἓνα ἐξώφυλλο τοῦ ἐμπνευσμένου σκίτσογράφου κ. Δομνίκου Βαρδακώστα ἀνωμολαγήθη ὡς θαῦμα. Ὁ κ. Τέλης Χριστόπουλος προσφέρθη νά γράψῃ καὶ γράφει καινούργιο κομμάτι γιὰ τὴν "Εἰκονογραφημένη", τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῶμεν εἰς προσεχῆς τεύχος τῆς γιὰ τῆς πιανίστριες-ἀναγνώστριές τῆς.

ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ἀνήμερα τῆς Παναγίας-15 Αβγούστου-σ' ἓνα στενωπὸ τοῦ κόλλο συγγενῶν καὶ φίλων ἡ Ἐκκλησία ἠλόγησε τοὺς γάμους τοῦ νεοροῦ Τῶνη Βρατσάνου, υἱοῦ τοῦ Διοφάντου τοῦ Περιοδικοῦ καὶ ὀπαλιγγίου τῆς Ἑλλην. Ἐταιρ. Ἰδῶταν μετὰ τῆς Δίδος Βέτας Παπαδοπούλου. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξαν οἱ κ. κ. Νῶντας Ἡλιόπουλος, τμηματάρχης τῆς Οἴλων καὶ Γ. Μινάρδος, τμηματάρχης τοῦ Ἐπιμετηρίου Συγκοινωνίας. Ἡ "Εἰκονογραφημένη" ραίνει με δόλοφθερμες εὐχές τὸ καινούργιο ζευγάρι.

ΝΕΟΓΝΑ ΜΕ ΔΟΝΤΙΑ

Εἰς κάποιο χωριὸ τοῦ Μωρηῆ ἐγεννήθη ἓνα ἀγοράκι με ἔνδεκα δόντια στὴν ἄνω σιαγόνα καὶ ἄλλα ἔνδεκα στὴν κάτω. Οἱ γονεῖς του τὰ ἔχασαν. Οἱ χωριανοὶ ὅλοι φοβήθησαν τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ παιδί. Καὶ ὅμως τὸ φαινόμενον αὐτὸ, μορεὶ νά εἶναι σπάνιο, δὲν εἶναι ὅμως διόλου ὑπερφυσικό. Ἀπὸ τὴν ἱστορία ἔξερομε, ὅτι δύο Ρωμαῖοι διάσημοι, ὁ Μάρκος Κούριους, ὁ ὀδονωτῆς, ποὺ τὸ 274 π. Χ. κατετρόπωσε τὸν βασιλέα τῆς Ἡπειροῦ Πύρρον ἐγεννήθη με δόντια, ἐγενε δὲ τρεῖς φορὲς Ὑπατος. Ἐπίσης με δόντια γεννήθη καὶ ὁ Κνάϊους Παπίριους Καρμῖον, ἐγενε δὲ καὶ αὐτὸς Ὑπατος. Ἐπίσης καὶ κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἔχομε νεογνά με δόντια. Τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον 14ον καὶ τὸν Μιραμπῶ. Οἱ ἀρχαῖοι, σημεῖωστε, εἶχαν τὴν πρόληψι, ὅτι τὰ παιδιά ποὺ γεννιῶνται με δόντια γίνον-

Οἱ Ἀθηναῖοι Ἐργάται διὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, κ. Καλύβα, καταθέτουν στέφανον στὸν Ἄγνωστο Στρατιῶτη, (Κυριακὴ 23 Αβγούστου).

ται μεγάλοι ἄνδρες. Ἄς περιμένουμε λοιπὸν νά ἰδοῦμε, ἂν καὶ τὸ νεογνὸ τοῦ χωριοῦ τοῦ Μωρηῆ θὰ γίνῃ μεγάλος ἄνδρας.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΧΑΜΟΣ

Τι γιὰ τὸν ἔρωτα, σὰν χάθηκε, λυπόμαστε κι' ἄδικα τὸν χαμό του κλαίμε τὸν γοργό, ἀφοῦ λουλοῦδι πάντα τὸν σκεπτόμαστε καὶ τὴ ζωὴ στολίζουμε ὅμοια μ' αὐτό;

Στῆς πρῶτες φθινοπωρινὲς πνοὲς μονάχα τὰ σκληρὰ κλαδιά πομένουν, μὰ τὰ λουλοῦδια τὰ λεπτὰ μαραίνονται καὶ στοῦ ἀνέμου τῆς στροφῆς πηγαίνουν.

Ἔτσι κι' ὁ ἔρωτος, ποῦναι ἀκόμα πιὸ λεπτός κι' ἀπ' τοῦ Μαγιοῦ τὰ ροδοστόλιστα κλαδιά.... Μὴν κλαίτε γιὰ τὸν ἔρωτα, ποὺ χάθηκε, κι' ἐσκόρπισε τὴν λύπη στὴν καρδιά.

6 Αβγούστου 1936. **ΜΑΙΦΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ**